

Lidércfény

amatőr kulturális folyóirat

www.lidercfeny.hu

VI. évfolyam, 10. szám, 2012. október

1992 OKTÓBER 16. 20 ÓRA MÀV MŰV. HÁZ

BELÉPŐ: 100Ft

Ehavi számunk alkotói:
V.Katica, kosakati,
Szörcs, Kétvirág,
Placebo, bel corma,
esperanza, Aryol,
Norton, angyalka146,
JeepCKing, Zhora,
atesz990, Kapitány,
HomoErgaster,
Jimmy Cartwright

© GRAFIX GUSTIX '92

HUNGROK

GRINDCORE

BRUTAL

Tartalom

HÍREK, PÁLYÁZATOK

- Hírek az Avana Egyesület berkeiből.....2.
Az SFmag.hu híreiből; Új Mysterious Universe kötet.....3.

NOVELLÁK

- Vihar - Vér - Acél 2. rész /HomoErgaster/4.
A poén /Szörcs/.....9.
Nosztalgikus történetek - A tea /Kétvirág/.....10.
Pite és a sárkánylovagok /Placebo/10.
Ártatlanok, szelídek és láthatatlanok /V.Katica/.....16.
Egyetlen álom /bel corma/.....17.
Anya és apa /esperanza/.....17.
Barna köd /kosakati/.....18.

BESZÁMOLÓ

24. Képregény-börze /HomoErgaster/21.

FILMROVAT

- Mozimorzák - filmaprólék /Jimmy Cartwright/25.

VERSEK

- Őszvég /Aryol/.....26.
Változó világ /Norton/.....26.
Csókollak /angyalka146/.....26.
Keserv /JeepCKing/.....26.
Megtaláltam rég /Placebo/.....26.
Pokol /Kétvirág/.....26.
Segélykiáltás /Zhora/.....26.
A Vadászat Kora /atesz990/.....26.

ZENEROVAT

- Sunstroke – 1992. október 16. /HomoErgaster/27.
In memoriam Radics Béla /HomoErgaster/31.

KÖNYVAJÁNLÓ

- William King: Trollvadász /Kapitány/.....32.

A hónap képe: Matiné

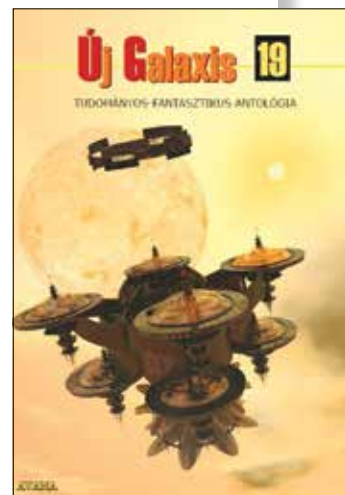

Hírek, pályázatok

Megjelent az Új Galaxis 19. száma

Az Avana Egyesület gondozásában kiadott tudományos-fantasztikus antológia tartalma:

Hantos Norbert: Látók
Monzéger Katalin: Három nap
B. Kósa Katalin: Gombnyomásra
Szalay Sándor: A jó hely
Mészáros Gyula: Szelídnyugat
Barabás Levente Szilárd:
A szabadság ára
Bukros Zsolt: Kilenc kicsi kínai
Ladányi József: Betolakodók
Szalkai Tamás: Az esély (képregény)
Fedina Lídia:
Tudományos csacskaságok
Hekl Krisztina: Ogi
Szabó Attila: STARJUMP
Budai Dénes: Legenda (képregény)
Molnár Balázs: Örök búzamezők
Juhász Roland: Evolúcionizáló
Hantos Norbert: Legfelső szint

Már megrendelhető! Megrendelés esetén az antológia ára 1300 forint (postaköltséggel együtt, bolti ár 1700 forint). A megrendelés menetéről a kiadó honlapján tájékozódhattok:

www.kodexnyomda.hu/megrendeles/megrendeles.htm

Novellapályázat Preyer Hugo emlékére 2013.

Az AVANA Egyesület pályázatot hirdet új, sci-fi novellák megírására. A pályázaton minden olyan alkotó részt vehet, akinek még nem jelent meg önálló kötete. (A magánkiadás nem kizáró tényező.) A pályázat nem jelíges! Egy pályázó maximum két művel pályázhat.

A novellák terjedelme szóközzel együtt nem haladhatja meg a 40.000 karaktert, és nem lehet kevesebb 2500 karakternél. A műveket Word. doc. formátumban, (12 pontos betűmérettel, normál sorközzel, fejléc és oldalszámozás nélkül) e-mailben kell benyújtani. A terjedelmi határok és formai követelmények be nem tartása a pályázatból való kizárást vonja maga után.

Beküldési határidő: 2013. április 30.

Az e-mail-eket a következő címre várjuk: preyer@avana.hu

Az e-mail-ben kérjük megadni:

- a szerző nevét, (ha van, akkor az írói nevét is)
- a szerző levelezési címét,
- telefonszámát,
- és e-mail címét.

A pályázatról bővebben: preyer.avana.hu

IMPRESSZUM:

**Lidércfény amatőr kulturális folyóirat
VI. évfolyam. 10. szám, 2012. október**

Kiadja a Lidércfény Online Kulturális Magazin

Borító: Sunstroke koncertplakát 1992-ből

Felelős és tördelőszerkesztő: Bognár Zsolt

Tartalmi szerkesztő: Török Viktor (Kapitány)

Olvasószerkesztő: Túri András (Homoergaster)

Elérhetőségek:

lidercfeny@szentesinfo.hu • www.lidercfeny.hu

Nyomdai munka: SZVSZ Kft. nyomdaüzeme

6600 Szentes, Petőfi u. 1.

Hírek, pályázatok

Az alábbiakban az SFmag.hu híreiből szemezgettünk.

• Elkészült a legendás Fazekas-féle Star Wars képregények mindeddig hiányzó darabja A Jedi visszatér alapján. A kiadvány limitált, 500 példányban jelent meg a Magyar Star Wars Klub fanzinkülönszámaként, és a Lucasfilm szigorú feltételei szerint kereskedelmi forgalomba nem kerülhet, csak a klub rendezvényein árusítható. Ráadásul ez csak az első füzet, a befejezésre 2013-ig várni kell.

• A Magyar Tolkien Társaság és a Fővárosi Szabó Ervin Könyvtár pályázatot hirdet diákok számára. „Az idén hetedik alkalommal megrendezésre kerülő verseny célja – a Társaság célkitűzéseivel összhangban –, hogy játékos és kreatív feladatokon keresztül az iskolás korosztály is megismerje J. R. R. Tolkien, az utolérhetetlen mítoszteremtő és nyelvészprofesszor, A Gyűrűk Ura című világhírű regény szerzőjének munkásságát.”

• A Kirkus Reviews blogon a generációs csillaghajókról olvashatunk.

• Mike Brotherton hard SF szerző arról elmélkedik, milyen lehetőségeket rejt sci-fi írók számára az exobolygók sorozatos felfedezése.

• David Brin is a kortárs science fictionról ír, és felteszi a kérdést: a kortárs sci-fi gyáva lett, vagy ami még rosszabb, nosztalgikus?

• Webes képregény készül Stephen King Little Green God of Agony című novellájából. Két oldal már olvasható is belőle ezen a helyen.

• Miért érdemes találkozókra járniuk a zsáner szerelme-seinek?

• Robert J. Sawyer termékeny író, már a huszonegyedik, Red Planet Blues című regénye megjelenésére készül Igaz, pár hónap még hátra van addig, de a borítóját már megtekinthetjük a szerző blogján. Ráadásulként összeszedett öt mítoszt a sci-fi írókról, ami nem, hogy nem igaz, de néhány még vicces is.

• Miért fontos az úrkutatás? Egy viszonylag rövid cikk a témában.

• Környezettudatos sci-fi? Esszé az ökofikció előretöréséről.

• Képzeld el, hogy a Mars évszázadok óta lakható, vagy hogy a vikingek telepítették be Amerikát. Izgalmas, mi? Tíz ötlet az alternatív történelem kedvelői számára.

• Ha a Dolog-megfilmesítések nem lennének elég hitelesek, talán majd ez az lesz.

• Halloweeni szellemhatározó A-tól Z-ig.

• Már rendelhető a 2013-as fantasy pin-up naptár. A képeket olyan szerzők inspirálták, mint Bradbury, Beagle, Robin Hobb vagy Neil Gaiman.

• Jay Garmon, Jeff Patterson, Paul Weimer és Patrick Hester arról beszélget, milyen könyvekkel érdemes kezdenie azoknak, akik a hard SF-et akarják megismerni.

• Eszerint a lista szerint ezek a legjobb sci-fi inspirálta rock albumok. Szerintetek is?

• King Kong, Godzilla, vagy a Dűne homokférgerei? Melyek a legjobb óriásszörnyek a filmvászonon?

• A horrorfilmek legnagyobb kliséi közé tartozik a lány aki felrohan az emeletre. De milyen klisés áldozatok léteznek még?

Hivatkozásokkal ellátott forrás: <http://sfmag.hu/2012/10/26/43-heti-hireink-nem-csak-a-sci-fi-es-a-fantasy-vilagabol/>

Mysterious Universe antológia a láthatáron

Tizennégy írásból lett kiválogatva az a nyolc mű – két kisregény és hat novella –, amely a november elején megjelenő negyedik Mysterious Universe antológiába bekerült. A válogatásban „kihullott” anyagok java része a következő antológiában benne lesz, mivel nem minőségi okokból, hanem terjedelmi szempontok vagy éppen az összeállítás egyéb nézőpontjainak figyelembe vételével maradtak el.

A kötet Az oligarcha vérvonala címet fogja viselni. Maradtunk annál a „hagyománynál”, hogy a címet az egyik írás (konkrétan Patrick J. Morrison novellája) adja majd. Az előző három novelláskötet is ilyenképpen viselte a Birodalmi osztag, Az evolvens kalózái, illetve A Katedrális Őrzői címeket. A borítót Chris McGrath festménye díszíti (lent).

A szerzők között régi olvasóink sok új íróat fognak találni. Reményeim szerint egyikük-másikuk hamarosan regénnyel is jelentkezni fog, megvilágítva a harmadik évezred új korszakait, mint például a gilleth-mutáns háború poklát.

A kötet tartalma:

Alex Glover: Eva gyermekei

Patrick J. Morrison – Mickey Long: A nemzet virtusa

Patrick J. Morrison: Az oligarcha vérvonala

Eva Fulrice: Doktor Faustus hagyatéka

Andrew Fiddler: P-modell (kisregény)

Dwayne Hudson: Igazság, mely álarcot hord (kisregény)

Mickey Long: Robbanás Vlagyivosztok felett

Anthony Sheenard: Hogyan piszkáljunk bele gátlástalanul a múltba, avagy miért rángattam meg Lao-ce szakállát

Szélesi Sándor teljes ismertetője itt olvasható:

<http://sheenard.sfblogs.net/2012/10/17/mysterious-universe-antologia-a-lathataron/>

Vihar-vér-acél – 2. rész

1961. Buda, Gellért-hegy

Az alkonyat bevérezte a budai hegyeket. Vérben ázott a Gellért-hegy, az emlékmű, a fák. A hegyoldal mélyén ezüstös csíkok cikáztak csengve a sötét erdőben. A távolban villámok lobogtak hangtalanul. A város határában folytatódott az előző esti hajcihő. Az elemek nem nyughattak, mások sem. A hegyen az uralkodó színek a szürke-barnászöld és a vörös voltak. A kardok ezüstcsíkjain megvillanó rőt fény azt a tévképzetet okozhatta volna egy szemlélőben, hogy azok véresek. Még egyikük sem szerzett sérülést. Amikor percekkel ezelőtt találkoztak, az ávós azonnal támadott. Nem üdvözölte Horvátot, nem mondott semmit, csak rárontott, erőből, magabiztosan. Mindjárt az első harcérintkezésükkor majdnem leszúrta, mint egy disznót. Paraszthajszállal került el, hogy a hosszú, finom mívű, francia penge a torkába szaladjon. Az mentette meg, hogy ösztönösen egy félfordulatot tett. Gyári munkás volt, nem harcos. A lőfegyverekhez még csak-csak értett a seregből, de vívni nem tudott. A tudást pótolni látszott az előző esti villámok ereje és a düh. Tisztában volt vele, hogy ez nem lesz elég, de az agya elborult. Ösztönből mozgott, ahogy évszázadok géneiben halmozódott tudása, emberöltők mély kútjából megmozdult benne. Nem is sejtette, hogy a távoli ősei harcosok voltak, lovon, gyalogosan, karddal, lándzsával. Segíteni akartak neki, de csillapodnia kellett ehhez. Időbe telt, míg dühe lelohadt, és átengedte a vezérlést az elfeledett koroknak. Akkor azonban a '48-as szablya életre kelt, és az ávós meghátrálni kényszerült. Jól látta az arcán a hitetlenkedést és az ijedtséget, ahogy átvette a kezdeményezést. Fölfelé zavarta a hegyen, bozótosokon, bokrokon, ösvényeken át, hidegen és precízen. A terep változott, lankásabb lett, túljutottak a hegy legmagasabb pontján. Nem gondolkodott...

„Hamarosan elfogy a hegy!” – gondolta rémülten az ávós. Teljes erejéből védekezett. Amit tudott, keserves gyakorlással

szedte össze. Éveken át árnyék-vívott éjszakánként. Elhagyott helyeken, az irodájába zárkózva, attól retteggve, hogy valaki meglátja.

- Úgy bujkálok, mint egy rohadt kém! – dohogott magában ilyenkor epésen. Minden létező helyre vitte a kardot, még az ágyba is, nem kevés bonyodalma volt ebből. Szerencsére gyorsan karriert csinált az MSZMP-ben, így nem kérdezősködtek. Jólévtárs volt, fontos elvtárs. Szakkönyveket olvasott el. A vívósport irodalmát bújta, tagja lett egy sportkörnek, tankönyvekre vadászott. Volt egy könyve, amit még a háború előtt adtak ki, a berlini olimpia okán. Ezért magabiztosan jött ide. De most ez a tudás kevésnek látszott egy sírból éppen csak kimászott újonccal szemben! Ezt nem értette, mint ahogy azt sem, hogyan tért vissza ilyen soká. A romolhatatlanok nem szoktak visszajönni! Csak fekszenek ott! Sikerült erről adatokat szereznie, bár a művelet nehézkes volt, és vigyáznia kellett. A rendszer nem kedvezett az ilyesminek. Ám hiába olvasta át megint a leírásokat, nem nyughatott. Az az érzés gyötörte, hogy nincs egyedül, holott egyedül volt...mostanáig! Rádöbbsent, hogy veszíthet is. Félelem borult rá. Valamit ki kell találnom! Már nyílt terepen harcoltak, a hajukat fújta az esti szél. A másik fokozta a tempót. Iszonyodva merült fel benne, hogy a másik esetleg nem is látja őt a félig lehunytt szemhéjai mögül! A kardja sebesen mozgott, az arca azonban mintha kőből lett volna! Amikor tudatára ébredt, hogy nincs tovább, elhatározta magát. Ha fel nem lehet, akkor le! Mögötte azonban a hegy meredeken szakadt le a Duna felé. Azt hallotta, hogy valaha a folyó közvetlenül a sziklálknál folyt. Nincs mese, ugrani kell! Ha ügyesen csinálja, „csak” összetöri magát, nem ájul a halálba. Előbb azonban lélegzethez kellett jutnia, le kellett valahogyan lassítania Horvátot. Arra, hogy megsebezze, esélye sincs, sőt ha nem

vigyáz, ő fog hamarosan sebet kapni. Ekkor jutott eszébe az agyonolvasott dosszié, amit kikért az irattárból, úgymond: esettanulmányok céljából. A beosztása lehetővé tette ezt. Betéve tudta az egészet, főként az ítélet végrehajtásáról szóló jegyzőkönyvet. Szóról szóra el tudta mondani. Nem csak azért, mert sablonszöveg volt, hanem mert a kedvenc esti rituáléja lett. A sejtelen ott rágott benne. Ezért tartotta magánál, meg azért is, mert ez az ember tette – ha akaratlanul is – azzá, ami. Hirtelen elkezdte darálni: „...készült az államrend elleni és más bűntettek miatt, Horvát István ellen indított bűnügyben, Budapest,

1957. évi március hó nyolcadik napján, délelőtt, 11 óra 05 perckor, Horvát István jogerősen halálra ítelt halálbüntetésének végrehajtásáról... A tanács elnöke intézkedik Horvát István halálra ítelt elővezetéséről. Elítelt elővezetése után a tanács elnöke megállapítja az elítelt személyazonosságát, majd ismereti a BP.-i népbíróóság... ítéletének rendelkező részét, valamint közli, hogy az ítélet jogerős és végrehajtható. A tanács elnöke ezután felhívja a bakót, hogy teljesítse kötelességét. A bakó Horvát István halálos ítéletét végrehajtja. A kirendelt orvosok Horvát István halálát ...megállapítják. Horvát István teste harminc percig függ a bitófán, majd a kirendelt orvosok a holttestet újból megvizsgálják és... ismételten jelentik a halál megállapítását. A halálbüntetés végrehajtása után a tanács elnöke a felmerült költségeket, az alábbiakban állapítja meg: bírósági orvos: negyven forint, a díj az államkincstárt illeti meg. Eseti orvos: negyven forint. Felmerült költség összesen: nyolcvan forint..."

Először még akadó lélegzettel, fémcseggéstől elnyomottan motyogta a szöveget. Amikor aztán az ellensége felfogta, miről habogya, kikökönt a révületéből, mozdulatai lelassultak, és iszonyodva, tátott szájjal, sőt ha jól látta némi légszomjossal küszködve nézett rá. Ettől felbátorodott, és egyre nagyobb vehemenciával nyomta neki a jegyzőkönyvet. Végül a vad összecsapás már bátortalan taszigálássá szelídült. Elérkezett a pillanat, amikor már nem kellett védekeznie. Horvát ott állt, fájdalmas arccal, támadásra tartott karddal, mozdulatlanul. Még egyszer rápillantott, aztán megfordult és nekifutott. Még hallotta, hogy a magához tért ellenfele valamit utána kiabál, aztán zuhant...

Esés közben hirtelen megnyugodott, egyfajta apatikus közöny vett rajta erőt. Beletörődvé várta, hogy odalenn, a hegy tövében szétzúzódjon. Fura gondolatokkal bíbelődött, nem az eséssel, ami ráadásul úgy tűnt, túl sokáig tart. Fogalma sem volt róla, hogy ez a tudat műve, az elkerülhetetlennek látszó vég előtt lelassítja az érzékelést. Azon kapta magát, hogy egy termelési regénnyel vitatkozik. A könyvet még 1951-ben látta, a könyvnapon, az volt a címe, hogy: „Az aratás”, emlékezett, meg is vette, de aztán elveszett valahol. Azt nem tartotta valószínűnek, hogy ellopták, bár nem zárta ki teljesen. A könyv karokat, lábakat növesztett, és elébe állva, vagyis lebegve mindenfelé megvádolta. Például pártszerűtlen magatartással és az internacionalista-osztályharcos hevület teljes hiányával. A vádak nem tagadta, és elnevette magát, ettől a könyv, ami úgy rikácsolt, hogy arról Rákosi jutott az eszébe, megkukult. Ő csak nevetett-nevetett, még akkor is, mikor az érzékelése pereméről felé közeledő villám belévágott. Úgy látta előtte megtorpant, mintha szemügyre venné aztán, akár egy vonat átrogott rajta. A könyv elhamvadt, ő pedig szállt, mint a szocialista realizmus pernyéje. Újabb villám csapott bele, úgy dobálták a föld gigászi energiái, mint a szürke pernyét, mi szétfoszlik az esőben...

Amikor megérkezett a betonra, közvetlenül a folyó medre mellett, a világ vörös csíkokra robbant. Csontok törtek, érezte, ahogy a törött végék elcsúsznak egymáson, szakítva izmot, inat. A bordái szétnyíltak, belefúródtak a tüdejébe. Szerencsére egyik sem ment a szívébe, mert akkor azonnal a halálba ájult volna. Rettenetes volt a kín, de a rettegés, hogy a másik jön utána, még nagyobb. Kúszni kezdett, át a köveken, betonon, mocskon, áldva a vegetatív idegrendszerét, hogy az összetört keze lebénulva sem ereszti el a kardot. Ebben a pillanatban újabb égi kígyó cikázott felé, és izzó palástba burkolta. Felüvöltött. Elkezdődött, szinte azonnal a regenerálódás, ami legalább olyan fájdalmas volt, mint a leérkezés.

Lebukdácsolt a rakpartról, és ekkor egy villám hátulról,

lesből kapta el, beletaszítva a folyóba. Levegőt venni nem bírt, elmerült a jéghideg vízben. Kifújta a maradék levegőt, és kőként merült alá. A jobb keze kezdett „visszatérni”, esetlenül hadonászva mászni kezdett az iszapfelhőben a Duna sötét mélységei felé. Az ellenforradalom konszolidációjakor többször meglótták, és egyszer leesett egy magas helyről. Az elvtársat, aki szemtanúja volt az egyik esetnek, lelőtte, és ráfogta az ellenforradalmárookra. Később szándékosan gyakorolta a magasról leesést, sejtve, hogy egyszer még hasznát veszi, de nem hogy így! Villámokkal megtűzdelt esésre végképp nem készült fel. Ezt a bizzar túrát a folyó sötét és hideg alján, nem egyszer háborús maradványok közt, sem sorolta be a kedves emlékei közé. Érdekes módon odalenn a gyógyulása nagyobb sebességre „kapcsolt”. Hogy miért történt így, még találgatni se tudott, viszont nagyon is örült neki...

Odafönn Horvát magához tért a döbbenetből, ahogy végignézte ellensége röptét, esését, a villámok csapkodását. Dühöngve bámulta az eltűnését az éjfélete Dunában, ahogy odalenn a vízben elmerült az összetört ávós. Onnan, ahol állt, Léthe vizének tűnt most a folyó, a semminek, melyben minden eltűnik örökre. Újfént elborította a düh.

- A disznó, biztos dossziémon is élvezkedett!

- Na most igazán felbőszítettél! Ezt nem úszod meg ennyivel, hogy leugrasz a hegyről. Megyek utánad te fattyú! - reccgte maga elé, és elrugaskodott...

...Repült... először fejfelé, ahogy nekirugaskodott, aztán rémülten kaszálni kezdett, hogy átforduljon. Az úton szétloccsan a feje, és akkor Kékesi már győzött is. A következő pillanatban vakító, üres fájdalom lobbant a tudatában, üvöltő tűzviharként. Még összerándulni sem tudott, meredt, halott kőszoborrá vált. Csupán ekkor érkezett meg hozzá a retinájába égett kép: a távoli mennyekből felé cikázó hatalmas villám. Folyékony vonala, ami úgy tekergett, akár egy rég kiszáradt folyó eltemetett medre. Az energia izzó gubóba fonta, felkapta, aztán a Dunába hajtotta. A víz gózzá vált körülötte, de amikor lehülve kőként zuhant a folyó feneké felé, az rátérdelt, és kiszívta belőle az erőt. Vakon, és mozdulatlanul ütközött az iszapba. Ahogy feleszmélt, a kardjáért kezdett aggódni. A kezében tartotta, a feje fölött, mintha újabb villámcsapásra várt volna...

Később, reggel...

Kékesi Antal, az államvédelem egykori nyomozója, feldúltan nézett az előtte vigyázzban álló beosztottjára. Az nagy zavarban, hogy a főnökét ilyen állapotban látja, bátortalanul megkérdezte:

- Ki ez az ember?

Kékesi felhördült.

- Egy ellenforradalmár, visszajött! Belenézett a nyomozó szemébe, az zavartan pislogni kezdett. Visszajött, de még hogy! Azt viszont nem lenne tanácsos megemlíteni, hogy honnan. A pribék aggódó arcot vágott.

- Jól vagy, elvtárs?

Megrázta a fejét.

- Nem, nem vagyok jól. Majdnem megölt engem '56-ban, és most is! Majd akkor leszek jól, ha elkaptuk! - A nyomozó biccentett, és kiment. Sóhajtott. Pokoli egy éjszaka volt! Nem volt benne biztos, hogy megéri a reggelt. Felháborodottan ismét fújt. Hogy ilyesmi történhet meg velem! A saját városában, a saját rendszerében, üzött vad lett! Ez a Horvát végigkergette a fél városon, miután kimászott a Dunából... De most fordít a helyzetet! Az összes emberét ráállította. A határállomásokon személyleírásuk van, bár fényképet azért nem mert adni. A dossziében van nem is egy, de csak az kéne még, hogy valaki rájöjjön, mi a helyzet. Egy kivégzett ellenforradalmárral hadakozik! Diliházba csuknák! A karrierjének is vége lenne azonnal! Sokat kockáztat, de muszáj! Tisztában volt vele, hogy kevés az esély, hogy elfogják. Ez után az éjszaka után, bármit el tud róla képzelni. Ha azonban mégis sikerülne nekik, résen kell lennie, és gyorsan kell végeznie vele! Tanúk nélkül! Elgondolkodott azon, hogy a főnökség mit is fog szólni ehhez a felhajtáshoz. Nem árt ha van a tarsolyában egy-két jó történet arról, hogy mi is folyik itt. Töprengve tollat és papírt vett elő, aztán bosszúsán nézte a reggel szürke négyzeteit az ablakban. Ki gondolta volna, hogy a halhatatlanság novellairási kénysszerekkel is járhat! Erre nem készült fel...

Kékesi Antal intézkedési terve, részlet

„...az elmúlt évek tapasztalata, hogy az MNK (Magyar Népköztársaság) elleni aknamunka a nemzetközi kapcsolatok adta lehetőségekben jelentősen emelkedett. Fokozódott a nyugati állampolgárok beutazása, noha a világpolitikai helyzet feszült. Ezek általában hivatalos-tudományos utak, vagy annak álcázott felderítő akciók. Adatok bizonyítják, hogy az ellenség mozgósította az emigrációt, azok hamis okmányokkal visszatérnek Magyarországra, kapcsolatokat keresve. Az ellenforradalmárok egy kicsiny, de jelentős csoportja tudatosan számol a hazai jobboldali személyek segítségére. Az osztályomon végzett munka egy ellenforradalmi szervezkedést fedett fel, aminek a mozgatója egy disszidens. Az illető egy 56-os ellenforradalmár, aki egyszerű turistaként szervezkedik. Az igazi nevet nem sikerült felderíteni, mivel az adatok elégtelenek. Az illető azonban elkövetett egy hibát, én pedig felismertem: találkoztam vele 56 októberében. A leleplezés után azonnal az életre tört, majd elment. Jelenleg országos körözés van érvényben ellene...”

1963 ősze

...Odafönn a Hold elmebajosan vigyorgott ki, a szél tépte felhők mögül. Az imént esett, most éppen elállt. A felhők kavargtak odafenn, összecsomósodtak és a szél újra széttépte azokat. A szerelmesek lámpása meg hol olyan volt, akár egy szétázott cipő, hol meg mint egy ostoba halálfejvigyor. A magasra nőtt gaz, fű és bogáncs hullámozott, akár a háborgó tenger, és az összes szárazon, leveleken megmaradt vizet ráfröcskölte. Magában szitkozódva kúszott a sűrűben, elgémberedett ujjával a felázott földet tapogatva. Igyekezett kizárni a környezet hatásait, s befelé koncentrálni, az ösztöneire. Sírokat keresett. Persze nem közönséges halottakét, azokkal semmi dolga. Igaz, ezen a területen egyetlen sír sem hétközna-

pi. Kiátkozott zóna volt ez, a hozzátartozók csak titokban, lopva jöhettek ide, megemlékezni. Akit viszont rajtakapnak, azt megkergetik a lovasrendőr elvtársak. Ezen a helyen a szocializmus és a baráti Szovjetunió ellenségei voltak elföldelve. Kivégzett ellenforradalmárok csontjai fölött kúszott a nedves fűben, már nem jelentettek veszélyt. Illetve volt azért egy, aki mégis, de ő már nincs itt. Ironikusan gondolt önmagára, mint a szocializmus titkos megmentőjére. Itt kúszik, és a többit keresi. Mert még van itt egy-kettő, abban biztos volt. Érezte. No persze okos önérdék is vezérelte. Kékesi zihálva a hátára hemperedett, órák óta matatott a szűrős bozótban. Halhatatlan volt, nem fáradhatatlan, ezt már megtapasztalta. Ez furcsa volt, mert bár aludnia nem volt muszáj, pihennie, lazítania időnként nagyon is. Ez olykor szunyókálássá fajult. Halandóként nem álmodott, legalábbis nem emlékezett rá sose. De Horvát lövése óta, azon ritka alkalmakkor, ha elszunnyadt, álmokat látott, olyanokat, amikre nem mindig emlékezett szívesen. Az ironikus gondolatok ezen a ponton megkeseredtek, aztán átcsaptak öngúnyba. Tudatosította magában, hogy egy materialista rendszerben, egy misztikus érzékelésre támaszkodva keresgél. Hogy mit? A földben el nem rothadó - a világ más pontjain szentként tisztelt - hullákat, a romolhatatlanokat. Ezek halottak, akikben megvan az őserő szikrája, ezért testük nem enyészik el. Minden idegszálával érezte, hogy itt a Rákoskeresztúri köztemető 301-es és más hasonlóan elátkozott parcellájában vannak ilyenek, valószínűleg több is. A „serkentés” ezt hajszolta itt, az éjszakában. Megint a Holdat bámulta, amely - úgy látszott - szétfújta maga körül a felhőket, akár a gyerekek a szappanbuborékot. Lapos pénzérmének látszott, elkopott írásjelekkel. Kárörvendőn vigyorgott rá.

- Na mi az, felsültél? - kérdezte tőle némán. Vett egy nagy levegőt, és kitisztította az elméjét. A Hold nyomban visszaváltozott azzá, mai valójában: a Föld körül keringő kőgolyóvá. Most itt van, egy rémregénybe illő időpontban és időjárásban, egy olyan temetőben, ahol a rendszer deklarált ellenségei fekszenek kivégezve. A nagyobb hatás kedvéért már csak az kellene, hogy valamelyikük éppen most másszon elő letről úgy, mint Horvát. Sóhajtott, és megérintette a hátára kötött kardot. Bár így történe! A kutatáshoz nem volt biztos tippje. A 301-es parcelláról, ha voltak is nyilvántartások, azokhoz nem fért hozzá. A felsőbb vezetés érezhetően el akarta felejteni, hogy ez a hely egyáltalán létezik. Így aztán erre bármilyen módon emlékeztetni őket nem volt ajánlott. Kényszerűségből a munkatársai által a hozzátartozókról titokban készített képeket használta. Állítólag itt ásták el Nagy Imrét is. Ő lett a rendszer mumusa. Kádár még a nevét se volt hajlandó kimondani, ha szóba került. Csak úgy emlegette: „az az ember”. Az első titkár személyes utalata meghatározta a figurát, a köréje szövődött legendákkal együtt. Ezekkel nem törődött, számára Nagy nem volt fontos, nem ő mozgatta a szálakat az ellenforradalomban. Persze a logikát értette azért. A tézishez kellett egy antitézis,

melyek szintéziséből megszületett Kádár rendszere. Neki megfelelt így. Eszébe jutott egy eset, ami csak nem régen történt. Egy új káder, egy frissen végzett, kezdő elvtárs, gyanútlanul Nagy Imre-ként mutatkozott be. Az elvtársak olyan arcot vág-tak, mint a pap, mikor az ördög nevét hallja. Épp csak keresztet nem vetettek. Udvariisan megkérdezték tőle, hogy van-e harmadik neve? Szerencsére volt, így ettől kezdve mindenki Jánosnak szólította. Később diszkrétén felvilágosították, hogy ezzel a névvel nem fog fényes karriert befutni az elhárításnál. Az ifjú értelmesnek bizonyult, és villámgyorsan új személyit készítettet, Nagy I. János névre. Hangtalanul felnevetett, és a Holdat bámulta. Töprengve nézte a szétkenődő, aztán ismét összerendeződő, sárga „tekintetet”.

- Mint valami gyomorhajós aggastyán! - jelentette ki hangosan. Az a fura érzete támadt, hogy neki köze van az égi lámpához. - De micsoda? - Homályos, a szomjúsághoz hasonlatos vágy ébredett benne. El kell valahogy jutnom oda! - határozta el hirtelen. Ezen megdöbben, mi keresni valója lenne ott? Nem tudta, de érezte a vonzást. Eltökélte, ha a Szovjetunió eljut a Holdra, akkor ő is! Ha fölnezzet oda, arra az úrben lebegő bolygóra, a bizonyosság mardosta, hogy ott olyan titkok vannak, amiket érdemes kikutatni. A felhők közben győzedelmesen visszatértek, ismét eleredt az eső... Hajnalodott, mire kikevergőzött a bozótból. Csalódottan álldogált, a Nap fakó körét nézve. Ha visszanézett maga mögé, a dzsumbujba, megrohanta a kínzó érzés: értékes dolgokat hagyott ott! A gatyáig átázott ruháiban bárki tüdőgyulladást kapott volna, ott a hajnali szélben. Bárki, csak ő nem. Mióta lelőtték és feltámadt, nem volt beteg. Tudta, hogy soha többé nem is lesz az. Neki csak egy valami árthat: ha egy másik hozzá hasonló lefejezi... Megrázta magát.

- Agyamra ment ez az éjszakai csúszás-mászás...!

1956. november

...Már órák óta tartózkodott a lakásban. Kissé megsérült néhány belövéstől, de lakható volt, és laktak is benne. Egy ódi-vatú fotelben üldögélt. A lakás tulajdonosa talán ebben a pillanatban hal meg odakinn, az ellenforradalom utóvédharcaiban. Vagy a következőt tervezi. Ha szerencséje van, meghal! Akkor ugyanis elkerüli a vele való találkozást! Vissza fog jönni ide, ezt pontosan tudta. Ha részt vett a harcokban, menekülnie kell, és a személyes tárgyai még itt vannak. Lenyűgözve bámult egy tárgyat a falon. Egy kard. Egy finoman megmunkált, talán francia fegyver... Kossuth idejéből? Majd utánanézt. A Nemzeti Múzeumban lenne a helye. Azelőtt hidegen hagyták az efféle szűrő-vágó fegyverek. Muzeális kacatnak tartotta mind. Csak a modern gyilkolóeszközök érdekelték. Persze nagyon is tudta honnan is ered ez az új keletű érdeklődése a régi kardok iránt. Várt. Amikor megérkezett a lakó, idegesen rontott be, észre sem véve őt. Egy szikár öregember volt. „Tipikus burzsuj!” - állapította meg. Az öreg kapkodva csomagolni kezdett, fanyalogva figyelte. Az egyszerre csak megdermedt, és iszonyodva hátrafordult. A szemébe nézett. Hosszú másodpercek teltek el, mire az öregember meg bírt szólalni.

- Kicsoda maga? - suttogta, alig hallhatóan, mintha attól félne, hogy az oroszok odakinn meg-hallják.

- Szép! - intett a fejével, a falon lévő kard felé. - Hogyan jutott hozzá?

Az öreg követte a pillantását.

- A nagyapámé volt! - sziszegte. - Nem eladó!

Kényelmesen feltápáskodott a fotelből.

- Nincs joga itt tartani ezt, a múzeumban a helye!

Amaz oda akart lépni a kardhoz, de ő megelőzte. Könnyed mozdulattal leemelte, és kihúzta a hüvelyéből. A kintről besűrűdő gyér fényben gonoszul megcsillant a penge. Az öreg nyelt egy nagyot.

- Kicsoda maga? - kérdezte meg ismét. Elmosolyodott, hidegen, vérszomjasan.

- Az államvédelem tisztje! - felelte, és élvezettel nézte az öreg arcára kiülő félelmet. Meg akart fordulni, hogy elfusson, de meglendítette a karját. A penge a gyomrába fúródott, és kijött a hátán. Elfúló hörgéssel rángatózott, akár egy félig agyonütött bogár. Odahajolt hozzá.

- Ezennel elkobzom! - közölte vele, és egy csavart mozdulattal kirántotta belőle. A férfi elzuhant, és kétrét görnyedve hal-dokolni kezdett a padlón. Odaállt fölé, és lesújtott...

...Előtte egy röplapot fúj keresztül a hideg szél. Megakadt a lábában, rátaposott. Ez az ellenforradalom rengeteg szemetet termelt, ideje lesz eltakarítani. Hosszan bámulta a lapot. Vicces volt a szövege. Leeresztett kardjáról csöpögött a gyorsan alvadó vér, egy ellenforradalmár vére. Rá a papírra...

A rémes álmok alvadéka:

1985. New York

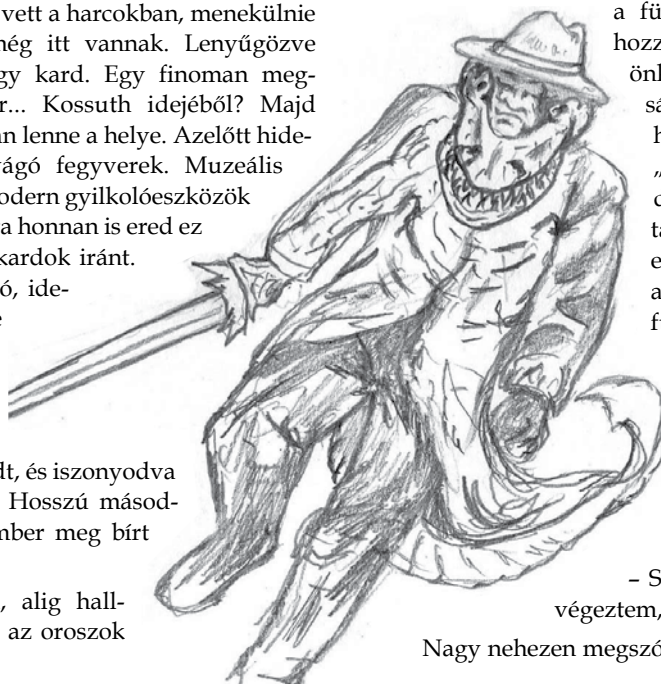
...Valaki belépett a templomba. Mintha gyomorszájon vágták volna, közben diónyi vasgolyót próbált meg görcsösen lenyelni. Az alak az előtte lévő sorba ült, háttal neki. Hosszú, fekete haját varkocsba fonta. Egy könyvet kezdett el olvasgatni. Az óriás nyugodtan olvasott, közben mély, zörgő sziszegéssel megszólította:

- Helló ávós! ...Vagy inkább Kékesinek szólítsalak? Tudod-e, ki vagyok? - A vasgolyó duplájára nőtt, és forogni kezdett.

- Iggenn... - az iszony átment döbbenetbe, nem akart hinni a fülének. Kurgan magyarul szólt hozzá! Kurgan lapozott a könyvben, önkéntelenül követte a pillantásával. Ezen a ponton ismerte fel, hogy ő is önkéntelenül olvas! ... „amikor a fegyveresek megindultak a pártház felé, ők is velük tartottak a „főbalhéhoz”. ...Az előbb említett J.P.-t az is vonzotta a Köztársaság térre, hogy „ki-füstölük” a Budapesti Pártbizottságot...” Elkapta a tekintetét. Ez a könyv magyarul íródott, és 56-ról szól! Tudta is, hogy ki írta, s mi a címe. Hollós dedikálta neki, a könyv bemutatóján... Kurgan várakozóan tekintett rá.

- Szólj ha elolvastad, mert én már végeztem, és lapoznék!

Nagy nehezen megszólalt.

- Ismered a nyelvemet?

Az óriás kedélyesen elmosolyodott, ettől kilelte a hideg.

- Ó persze! Egyszer rég... jó régen megtanultam...

Szédült.

- Te jártál Magyarországon?

Kurgan abbahagyta a mosolygást, ez még rosszabb volt. Csóválta a fejét.

- Mostanában nem, de hát nem csak ott beszélnek magyarul! De a kettőtök kedvéért ezt a dialektust is bebiláztam. Mit szólsz, milyen okos vagyok! - kuncogott.

Kékesi idegesen, és rendkívül óvatosan a könyvre mutatott.

- Ezt honnan szerezted?

A kérdezett összecsukta a könyvet.

- Egy emigránstól. De az ilyesmi itt kissé hiánycikk! Ez az én példányom, de Hollóstól a „Kik voltak, mit akartak”-ot csak kölcsön kaptam... meg tudod nekem szerezni? Szórakoztat ez a propaganda!

Zavartan bólintott. Erre Kurgan egy cetlit adott neki, egy címmel.

- Ide küld el, majd. Kösz!

Belenézett abba a kegyetlen tekintetbe.

- Ismered ezt a felfordulást, mi? - a kérdés nem is igazán volt kérdés. Szótlanul felfedte a mellkasán a sebhelyet. Kurgan alaposan megszemlélte, aztán ismét dúvadmosoly terült végig az arcán. - Verseny? - kérdezte kajánul. Pontosan tudta ez mit jelent, ha nem ő kapja el Horvátot, a Kurgan is keresni fogja. Ha elkapja, akkor őt! Ezen a ponton erőt kellett vennie magán, mert eszébe jutott szegyeteljes bujkálása egy pincében, amikor semmit sem értve, rettegve várta, hogy valami szörnyeteg odakintről rátaláljon. Nem a felkelőktől félt... Akitől akkor félt, most itt ült előtte...!

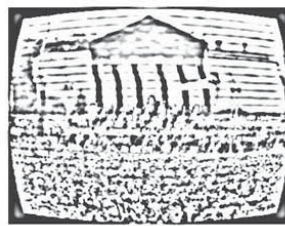
...November 3-án egy pincében próbált légneművé válni, sírva a félelemtől. Valami iszonyú várt rá odakinn, egy neve sincs szörnyeteg... egy tyrannosaurus, amit egy könyvben látott, amint mohó arccal rátámad a kacsacsőrűekre... egy történelem előtti fenevad... A kinti sok ember közt jeges árnyék-ként suhant, egyre őt keresve, kutatva, az ő vérét szomjazva. Egyre inkább az ismeretterjesztő könyvben látott hatalmas sárkánygyíknak vizionálta, ahogy utána szimatol.

- Gyertek már elvtársak, siessetek! - fohászkozott, miközben a pince sarkában próbálta beásni magát, a salétromos kövek közé. Az évezredek mélyéről előmászott sötét szörny alakot öltött, a rémisztő árny szemei fekete kvarcként csillogtak, és egy rettenetes kardot lóbált, olyat, mint a mondbéli Attiláé, ami a csillagokból jött. Mint egy odafönn megfagyott ezüst lehelet, ha valamihez hozzáér, az menten porrá omlik. Az elmebeteg meggyőződés, hogy egy rég halott, bundás szörny keresi, hogy letépje a fejét. Vinnyogva, pusztá kézzel szaggatta a téglákat, alattuk a bűzös földet, amiről azt képzelte, hogy egy rothadó sír mélye. Bele akart olvadni, el akart tűnni benne, hogy a kinti szörny ne találjon rá...

- Gyertek már! Gyertek már! - nyöszörögte...*

Kurgan nyájasan bámulta. Izzadtan, remegő szájszájával nézett rá.

- Szerencséd volt ávós! Most is szerencséd van...! Oszd be jól! - sziszegte kedélyesen, és szélesen elmosolyodott. Ettől Kékesi úgy érezte magát, mintha szíven döfte volna...

...később

A N.Y. cityben töltött két hétben annyi halhatatlant látott és érzett, ami az elmúlt húsz évre is sok lett volna. Olyan érzete támadt, hogy ő egy rémült édesvízi hal a cápáktól nyüzsgő tengerben. Őszintén megkönnyebbült, amikor a gépe a nyílt óceán fölé ért.

- Na ide sem jövök többet! - döntötte el. - Ha valaki ebből az elmebeteg városból a fejemet akarja, jöjjön utánam Budapestre!...

1989 nyara

A televízióban figyelte a ceremóniát, és állandóan vigyorgott.

- Ez tiszteletlenség! - Próbálta magát rendreutasítani, de újra erőt vett rajta a nevetés. Végül beletörődött, hogy ő nem tudja átérezni a pillanat nagyságát. - Mi a fenét vártok egy ávóstól? - tette fel a kérdést a képernyőnek. Figyelte, ahogy a szónokok buzgón olvassák fel az utókornak szánt „történelmi” beszédeiket. Felvillant előtte egy kép '56 októberéből. Egy röplap volt az. Az emléktől harsányan hahotázni kezdett. A kézzel írt röpcédula szövegét mormogta maga elé, fuldokolva, harákolva a röhögéstől... „Megalakult a nemzeti megmentés kormánya! Vezeti nagyimrov, a statárium feltalálója!” Legurult a fotelból, és a padlót csapkodva nyerített. Amikor összekapta magát, kiment a konyhába, és felbontott egy üveg sört. Visszazötytyent a fotelba, és a kardját kezdte bámulni. Aztán megemelte az üveget a koporsó felé, és meghúzta.

„Egy korszak ért véget most.” - gondolta. - „Eddig ez az ország egy zárt buborék volt, biztos bázis a portyáihoz. Mindez most megváltozik, jönni fog, ha nincs máris itt. Akár a hiéna a dögszagra.” - Felállt a fotelból, és leemelte a falról a kardját. Kihúzta a hüvelyből, és a hidegen csillogó pengét nézte. A délutáni nap fénye visszaverődött róla, éles, bántóan hegesztőívyszerű fénylencsében. Fel kell készülnie...

Folytatjuk!

*A szerző megjegyzése: Ez a részlet összefügg a Kurgan történetek:'56 c. irományommal. Megjelent az AKF 2010. októberi számában

Helyreigazítás: Az első részben Kékesi és Horvát nem 18-án, hanem 19-én találkoznak a Bazilikában! Elnézést a bakiért!

HomoErgaster

A poén

A Vörös Traktor Csavargár maximális kapacitással üzemelt, mivel Versenyben álltak a Kommunistaszombat Termelőüzemmel. Senki sem tudhatta, hogy hó végén melyikük fog nyerni.

Kocsis Béla volt az egyik legeredményesebb sztahanovista. Villámgyorsan járt a keze munka közben, a kitartása pedig még a kollégáit is lenyűgözte. Olyan volt, akár egy gép. Ráadásul szinte mindig széles mosoly ragyogott az arcán, mintha valami propagandafilmben szerepelne. Pedig tizenegyszeres normát teljesített! Igaz, hogy a keze alól kikerült termékeknek több mint harminc százaléka selejtes volt, de ezt az „árnyoldalt” nem nagyon firtatták a hősi munkaversenyeken.

Horváth Géza is csodálattal figyelte példaképét. Ő sajnos csak ötszörös normára volt képes, de remélte, egyszer még utoléri a „mestert”. Mindent megtett érte. Valami azonban mégis érdekelte:

- Min mosolyogsz, Béla? - kérdezte kíváncsian, miközben a legerősebb hajtás közepette odahajolt „bálványához”. Azt hitte, az megharagszik rá, mivel a beszélgetés kizökkenti az embert a ritmusból, de munkatársának ezúttal nagyon jó kedve volt.

- Hallottam egy kitűnő viccet.
- Elmondanád?
- Nem lehet.

Géza bosszankodott kicsit, de nem hagyta annyiban.

- Csak nekem mond el!
- Na, jó!

Béla körülnézett, és suttogóra fogta a hangját. Alig lehetett érteni a szavait a gépek zakatolásától.

- Felsorakoztatják a gyűjtőfogház politikai elítélteit az udvaron, aztán rájuk parancsolnak, hogy hozzák rendbe magukat, mert hamarosan érkezik Rákosi Mátyás főtítkárr! - Végre! - kiáltja egy elítélt. - De ki lesz az új főtítkárr?

- Ez nagyon brutális! - bólogatott Géza vigyorogva, s mintha gyorsabban kezdett volna járni a keze. Példaképe ezek szerint nem csupán "robot", hanem hús-vér ember. Jókedvűen folytatta a munkát.

* * *

Estefelé egy nagy fekete autó állt meg Kocsis Béla lakása előtt. Három ruhásszekrény méretű, bőrkabátos úriember szállt ki belőle, és határozott léptekkel az ajtó felé indultak.

Mikor megtalálták az élmunkást, nem sokat teketóriáztak: két oldalról megragadták, majd a feleségének és gyermekének a szeme láttára szabályosan bevonszolták a gépjárműbe, aztán elhajtottak vele. Családtagjai ekkor látták utoljára.

* * *

A kihallgatóteremben kínos csend honolt. Kocsis Béla arca kék-zöld színekben pompázott. Mozdulni sajnos nem tudott, mert a végtagjai le voltak szíjazva a székre.

- Vegyük át még egyszer! - sóhajtott az íróasztal mögött helyet foglaló öltönyös úriember. - Hogy volt az a bizonyos vicc?

- Mondtam már, hogy nem tudom, miről beszél.
- Ej, ej, elvtársam! Had nevéssünk mi is egy jót!

Biccentett egyet a verőlegény felé, aki újabb jobbhoroggal „gazdagította” áldozatát.

- Nem hallod?! Nem hallod, mit kérdezett Vörös elvtárs?! -

A vattatólámpa vakítóan fénylett. Az alacsony emberke bejesztett ballal, aztán mégis jobbal ütött. Szemmel láthatóan nagyon élvezte a „munkáját”.

- Ez is jó tréfa volt, ugye?! Most legyen nagy a pofád!

- Én becsületes munkás vagyok, sosem ártottam a rendszernek! - zokogta a fogoly. - Könyörüljenek, kérem, családom van!

- Ilyenkor már családja van - legyintett az öltönyös. - Gondolt volna erre, amikor kigúnyolta Rákosi elvtársat!

- Én nem gúnyoltam ki senkit, én...

Sajnos a szavába vágtak, méghozzá szó szerint, és igen nagy erővel.

- Ne hazudozz, te féreg!

Tóth Jenő ökle már csurom vér volt. Régebben bokszolt, közepes eredménnyel. Ezt a munkát viszont nagyon szerette, mert itt nem tudtak visszaütni.

- Először csak vicceket mesélnek, aztán röplapokat terjesztenek, és lázítanak ezek a bűnözők - sóhajtotta Vörös. - Tudja, hogy egy ilyen szellemességért hat évet is lehet kapni?

- Bocsássanak meg, én nem gondoltam komolyan! Gyermekek van, akit nagyon szeretek! Eszembe se jutna rosszat tenni! Hű vagyok a rendszerhez! Egy ártatlan tréfa volt csupán. Mindent megteszek...

A verőlegény újra megütötte.

- Hallotta ezt?! Bevallotta! Vallott az áruló!

Megragadta a fejét, háromszor beletérdelt az arcába, aztán olyan erővel ütötte meg, hogy felborult a székre.

- Tóth elvtárs, nyugodjon meg! - kiáltott az öltönyös. - Felesleges ennyire drasztikusnak lenni! Vegyen példát a régiokról! Csak akkor ütnek, ha kell. Ez a szakma hidegvért követel! Higgye el, megkapja a büntetését!

Az alacsony emberke nagy nyögéssel talpra állította a széket.

- Elnézést kérek - szabadkozott. - Én szeretem ezt a szakmát, de néha elkap az indulat az ilyen gerinctelen féreg miatt!

- Nyugalom!

Vörös elvtárs előjött az íróasztal mögül, és bosszankodva szemlélte az összevert „árulót”.

- Attól tartok, újabb baleset történt. Teljesen elernyed, és úgy tűnik, hogy nem lélegzik!

A hajába ragadva megemelte a fejét, a másik kezének ujjaival pedig kitapintotta a nyaki verőérét.

- Ejnye, ejnye - csóváltotta a fejét kis idő múltán. - Ez meghalt.

Tóth szabadkozva nézett.

- Én nem tudtam, hogy...

- Jó lenne már, ha felmérné az erejét! - kiáltotta dühösen a másik. - Elegendem van az ilyen ostoba kezdőkből!

Kifújta a mérgét.

- Na, mindegy! Megúszhatta volna néhány évvel, de olykor előfordul az ilyesmi. A rendszer ellenségeivel nem bánhatunk kesztyűs kézzel! Kihallgatás közben elhalálozott és kész.

- Szívrohamot bajosan írhatunk a jegyzőkönyvbe, mert volt már vagy három - szólt közbe félénken Tóth.

- Az igaz. Valami mást kell kitalálnunk.

- De mégis mit?

- Megvan! - mosolyodott el Vörös. - A halál oka: poén-mérgezés!

Szőrcs

Nosztalgikus történetek - A tea

Ez a történet első ránézésre egyáltalán nem félelmetes, vagy misztikus. Még csak érdekesnek sem mondanám. Legalábbis első ránézésre. Közelebbről megvizsgálva... Ki tudja? Valamiért eddig már kétszer is megsemmisült a kézírata.

Tehát egyszerűen arról van szó, hogy szeretem a teát. Még hozzá nem is úgy, ahogy a normális emberek ebben az országban: gyümölcsös aromával és citrommal, esetleg a zöld változatot jázminnal, vagy gyógynövények főzeteit mézzel megfázás ellen. Nem. Én úgy szeretem a teát, ahogyan az angolok, erősre főzve, tejjel és néha cukorral. Szeretem megadni a módját, és élvezem a jól elkészített tea semmihez sem hasonlítható aromáját. Rádásul mindezt meglehetősen régóta teszem. Tizenéves korom elején kaptam rá az ízére. Valami olvasmányélményem alapján persze.

Az első néhány próbálkozás után letettem arról, hogy másokat is beavassak a teafőzés misztériumába, vagy akár csak elmagyarázzam nekik, hogy a bögrémet permanensen összefogó barnás színű lötyty nagyon finom, vagy akár csak annyit, hogy cseppet sem undorító. Fura mókus lettem az ismerőseim szemében. A foltos bögrémmel, a bemagolt és rádásul precízen be is tartott teakészítési útmutatóimmal együtt.

Magányosan élveztem hát az istenek italát. Na, jó, a fekete teát. Tejjel! Szubjektíve nagyon sokáig tartott ez az állapot. Általános iskolás koromtól, a gimnáziumi éveken keresztül egészen az egyetem elejéig. Egészen hozzá is szoktam.

Annál nagyobb volt a megdöbbenésem. Egy napon kissé homályos körülmények között... ez a rész borzasztóan misztikus is lehetne akár, de a homályért valószínűleg csupán egy üvegnyi falusi vörösbor felel... akárhogy is, de kiderült, hogy mégis van élet a Föld nevű bolygón. Még hozzá olyasmi élet, amilyen én is vagyok. Igen, találkoztam valakivel, aki tudta!

Tudta, hogy a tea és a tej jó választás együtt. Tudta, hogy a víznek fornia kell, a tealevélnék pedig adott ideig kell áznia. Tudta, hogy a csersav fog, és nem jön le a bögréről agresszív mosószernek nélkül. Valakivel, akinek foltos bögréje volt, mint nekem.

Hogy mi is lett tovább? Tulajdonképpen semmi sem. Messziről indultunk, és messzire kerültünk azóta megint. De van valaki a világon, aki tejjel szereti a teát, úgy, ahogyan én.

Kéjvirág

Pite és a sárkánylovagok

- Nézd, Sajti! Ott balra fent egy vadmalac! - mondta vidáman Pite a kissűn a virágokkal tarkított fűben mellette heverő kisegérnek. - Pont úgy fest, mint Turcsi, amikor dühös.

- Tényleg! - kuncogott fel barátja. - Az a kis pamacs az orra felett olyan, mint amikor mérgesen fújtat - horkantott Sajti, és megpróbálta utánozni a kis vadmalacot. Ezen mind a ketten jóízűt nevettek.

A két jó barát ugyanis éppen szokásához híven az erdőszéli tisztás puha pázsitján heverészett. Közben az égen békésen ballagó bodorfellegeket bámulva találgatták, hogy azok mit is ábrázolhatnak. Láttak lepkét, kisnyulat, de még Nefejejcs, a virágtündér alakja is felrémlt előttük egy pillanatra.

A két kis kópé ugyanis, így nyáridőben, amikor Pite nem aludt téli álmot, - tudni illik, hogy a sünök telente alszanak egészen tavaszig - gyakran eképpen múltatták az időt. Ez a lustálkodásnak tűnő henyélés azonban nem csak szórakozás volt, hanem komoly szellemi munka is egyben. A két lurkónak ilyenkor támadtak a legjobb gondolatai, melyekből mindig valami olyan fergeteges játék kerekedett, amit az egész meseerdő megemlegetett a végén. Persze a felnőttek nem mindig mosolyogva, de ők már csak ilyenek. Ők egész nap csak a munkájukat végzik. Futnak-loholnak, semmire sincs idejük. Mi több! A legtöbben már nem tudnak sárkányra vadászni, de még kalózzokkal csatázni sem. Akkor sem veszik észre a kalandot, ha az teszem azt, éppen egy az égről lekacsintó felleg képeben rájuk nevet.

Így volt ez most is, amikor az egyik felhőske bájos tündérhercegnővé alakult, s egy arra libbenő szellőifjón lobogó kezét megragadva táncra perdült, majd vidáman pörögve tűntek el a tisztás szélén magasodó fák koronája mögött.

Ez még nem lett volna gond, de két másik felhőből egy félelmetes sárkány öltött alakot, és pont arra szállt, amerre a tündérhercegnő és táncpartnere eltűnt a szemük előtt. Lentről nézve úgy tűnt, mintha pont a táncosokat üldöznék. Az pedig köztudott, hogy a sárkányok előszeretettel rabolnak el tündérhercegnőket, hogy magukkal hurcolják sötét váraikba,

ahol aztán egészen addig fogságban tartják őket, míg egy, vagy akár több bátor lovag meg nem menti őket.

- Gyerünk, Sajti! - pattant fel Pite, amint gondolatai között a legújabb terv alakot öltött. - Itt az ideje, hogy, mint bátor lovagokhoz illik, felkerekedjünk és megkeressük a bajba jutott hercegnőt, és kiszabadítsuk a gonosz tűzokádó fogságából.

Persze Sajtinak sem kellett kétszer szólni, már talpra is ugrott. Vadul meredező bajszcokkját rezgetve elszántan kiáltott fel:

- Sir Pite! Kardom tiéd! Ha kell, a meseerdő legsötétebb szegletébe is követlek, míg e nemes ügyet szolgáljuk - majd kissé elbizonytalanodva nézett pajtására. - Mégis kit fogunk megmenteni?

- Hááát... - bizonytalanodott el egy pillanatra Pite, de tényleg csak egy pillanatra, mert a következőben arca felderült, és állát felszegve, felhős tekintettel fordult lovagtársához. - Sir Sajti! Nefejejcs, a bájos virágtündér a félelemtől reszketve várja, hogy mi ketten - itt kissé halkabban, bizonytalanul folytatta - és talán Tapsi lovag, ha anyukája elengedi, elvigyük számára a szabadság édes virágát.

- Akkor nincs idő a további szócséplésre! - oszlott el minden kétsége a kisegérnek. - Induljunk máris, hogy fegyvereinkkel, és ha minden jól megy, Tapsi lovaggal kiegészülve szembeálljunk száz veszéllyel!

Mire a felhősárkány semmivé foszlott a tisztás feletti égbolton, Pite és Sajti már szaladt, hogy végrehajtsák küldetésüket.

Először elszaladtak Pitéhez, ahol Sün Lajos (Pite apukája) éppen a hátán meredező tuskéire tűzve almákat hozott egy közeli fa alól.

- Hova-hova, ifjancok?! - kérdezte.

- Szia, apu! - intett neki mosolyogva Pite. - A kardjainkért jöttünk, mert fontos küldetésben járunk.

- Csókolom, Lajos bácsi! - tette hozzá Sajti. - Igen, mi most nem ifjancok, hanem lovagok vagyunk!

- Áhá! - húzta fel a szemöldökét az öreg sün, majd mélyen meghajolva folytatta. - És mondjátok csak, lovag urak, mégis miféle küldetésről lenne szó? Mert ugye legutóbb, amikor tűzoltósat játszottatok, majdnem leégett Röffencs mama boltja.

- Tudom, apu! Tudom - sóhajtott Pite. - De az teljesen véletlen volt, és nem is a mi hibánkból történt. Mi mondtuk Szipornak, a tűzmanónak, hogy csak egy kis tüzet gyújtson. Amolyan gyerek tüzet. És ő igen is csak egy kis lángocskát tett a farakás mellé. Nem gondoltuk, hogy a szél belekap, és begyullad tőle az egész...

- Nyugalom, Lajos bácsi! Nem lesz semmi gond - vette át a szót Sajti. - Most egy ifjú tündérhercegnőt kell megmentenünk a gonosz sárkánytól. Majd nagyon odafigyelünk és nem lesz semmi baj.

- Jól van. Lovagok! - mosolygott sünapó. - De nekem nagyon okosan játszotok, mert nem szeretném, ha bajotok esne. És vacsorára tessék hazajönni!

- Igen is, Sir! Vigyázni fogunk! - ígérte Pite, azzal kardjaikat felöltve a két gézengúz már szaladt is kifelé az udvarról.

- Pont ettől félek én is - nézett a távolodó gyerkőcök után sünapó.

A harmadik lovag

Tapsi lógó fülekkel ücsörgött a szobájában, és magában az élet igaztalanságán kesergett. Mindig neki kell szobafogságban senyvednie, miközben húgai vidáman játszhatnak az udvaron. Csak azért, mert ők nem tudnak elég nagyot dobni! Tapsi meg volt győződve róla, hogy ő bizony most jutalmat és nem büntetést érdemelt volna. Elvégre egyetlen pajtása sem tud almával átadni a házuk teteje felett. Ő viszont igen! Olyan sokat gyakorolt, hogy mostanra már minden második alma, mint valami pirosra festett üstökös száguld át a házuk zsupfedele felett.

„Az, hogy ezek az almák el voltak rakva télire, és a túldalton lakó Mekegi bácsi, az öreg kecske fejére estek, csak amolyan lári-fári -gondolta. - Mert ugye almát lehet még szerezni bármikor, hisz Röffencs mamának annyi van belőle, hogy még el is adja! Ha meg valaki kint van a szabad ég alatt, akkor figyeljen, nehogy a fejére essen valami. Mekegi bácsinak akár Napanyó is a fejére pottyanthatót volna. Egy-két almából nem kellene ekkora ügyet csinálni.”

Itt tartott az elmélkedésben, amikor meghallotta az udvarról Pite és Sajti hangját.

- Drága hölgyeim! Fogadjátok legmélyebb hódolatom! - hajtott fejet Pite az udvarban kergetőző nyuszi lányok előtt. A mozdulattól a fejére húzott tézstaszűrő majdnem leesett a helyéről. Hogy a kis malórt ellensúlyozza, elszánt képpel előrántotta az övébe dugott fakardját, és amúgy lovagosan, az orra elé emelve tisztelt vele. A nagy hadonászás közben véletlenül felgáncsolta a mellette ellépő Sajtit, aki nagyot nyekkenve terült el a fűben, és meglepetten pislogott fel barátjára. Nem értette, hogy most miért őt támadja a kis tüskeshátú, amikor arról volt szó, hogy egy oldalon fognak harcolni a tűzokádó ellen. A nyuszi lányok persze hangosan kuncogni kezdtek a sünifonc ügyetlenkedése láttán.

- Bocs, Sajti! - sűgta kis barátjának szája sarkából Pite, majd az immár hangosan nevetgélő lányokhoz fordult. - Mi ilyen mulatságos, hölgyeim?! Talán nem láttatok még lovagi bemutatót? - kezdett bele kioktatón. - Tudjátok, mi lovagok eképpen gyakorlatozunk, és készülünk fel arra, hogy hősies tetteket hajtsunk végre.

- Jaj, Pite! - intett Margitka, a legidősebb nyuszi lány. - Ti nem is vagytok lovagok! És különben is, mi az a fejedem? Csak nem egy tézstaszűrő?!

- Bah! - háborodott fel a sértés hallatán Pite. - Úgy látom, ti nem is nyuszi lányok, hanem valami gonosz banyák vagytok!

Úgyhogy csak egyszer kérdezlek meg, hogy hol van Sir Tapsi lovag, a mi igaz harcostársunk? És jól válogasd meg a szavaidat, banya, mert ha nem, akkor kardélre hánylak az összes cimboráddal együtt! - próbált fenyegető képet vágni Pite, de a tézstaszűrő pont ekkor bukott előre a feje búbjáról, és csúszott le egészen az orra hegyéig. Így aztán a tapsifülek még hangosabban kezdtek el nevetni.

- Így van! - helyeselt Sajti, hogy barátja védelmére keljen. - Mondjátok meg, hol van Tapsi lovag, vagy nagyon pórul jártok!

Margitka a nevetését elnyomva lemondóan legyintett egyet

- Bent van a szobájában, akarom mondani az erődjében a barátotok. De nem hiszem, hogy veletek mehetne, mert reggel óta szobafogságban van.

- Köszönöm, banya! - hajtott fejet Pite.

- Banya ám a nénikéd! - gurult dühbe most már Margitka. - Gyerünk, lányok! Tanítsuk mőresre ezt a két mihaszna lovagot! - azzal húgaival homokbombákkal kezdték hajigálni Pitéüket.

- Futás, Pite! Ennek a fele sem tréfa! - kiáltott fel Sajti. - És már rohant is nyuszik háza felé.

- Erre! Erre! - integetett szobája ablakából Tapsi, hogy magára vonja szorult helyzetben lévő barátai figyelmét. - Gyorsan ugorjatok be az ablakon!

A két lovagnak nem kellett kétszer mondani. Egymás után vetették be magukat az ablakon, egyenesen Tapsi nyakába, akivel együtt nagy összevisszaságban henteregtek a földön. Amikor végre sikerült feltápászkodniuk, lassan az ablakhoz settenkedtek, és félve kukucskáltak ki az udvarra. Nem volt ott az aggodalomra. A nyuszi lányok ekkorra már nem velük, hanem babáikkal foglalkoztak.

- Nézd! - vágta hátba Tapsit Pite, miután mindannyian köszöntötték egymást. - Feladták a gyávák. Pedig pont most akartunk megsemmisítő támadást indítani ellenük. Igaz, Sajti? - pillantott barátjára a kis süni.

- Háááát... végül is igen! - felelte tétován a kisegér. - Mondjuk, én azt hittem, hogy simán elmenekültünk - adott hangot azért kétkedésének is.

- Csak taktikai visszavonulást hajtottunk végre, Sir! Csak taktikai visszavonulást! - emelte fel mutatójúját a süni. - Már a fejemben készen állt a terv, hogy miként szorítsuk vissza ezeket a gonosz banyákat.

- Egyébként mi járatban vagytok, srácok? - tette fel a kérdést Tapsi. - Látom, páncélt és kardot is öltöttetek.

Pite dagadó mellel ölelte meg barátját, majd az ablakhoz ugorva kikiáltott:

- Látjátok, banyák?! Sir Tapsi rögtön látta, hogy ez páncél, és nem holmi tézstaszűrő! - Majd válasza sem várva visszafordult barátai felé. Egy hosszú pillanatig ünnepélyesen nézett végig a többiekre, majd szavait Tapsinak intézve belekezdett. - Sir Tapsi! Sir Sajtival azért jöttünk el hozzád, hogy lehetőséget adjunk neked egy jó ügyért hadba szállni. Nefelejcsét, a virágtündért, foglyul ejtette egy gonosz sárkány. Azért kellünk útra, hogy kiszabadítsuk. Velünk tartasz, Sir Tapsi?

Szegény Tapsi. Most lett szomorú igazán. Még jó néhány órát a szobájában kellett rostokolnia, hogy lejárjon a szobafogság. Ha azt megelőzően kionson börtönéből, és anyukája meglátja odakint, akkor aztán mehet vissza a szobájába vagy három napra. Három hosszú nap. Az nem rövid idő, hanem nagyon is hosszú. Olyan hosszú, hogy ennyi idő alatt akár egy teljes könyvet is el lehet olvasni. Tapsi, akármilyen rosszszag volt, ennek ellenére nagyon szeretett olvasni is. No meg írni és számolni. Ő volt az osztály egyik legjobb tanulója. Ez a tény valamelyest ellensúlyozta a lehetséges büntetés szörnyűségét.

No meg most nem is csak egy kis apróságról volt szó, hanem egy bajbajutott tündérhercegnő megmentéséről. Így aztán tudta, hogy nem tehet mást, vállalnia kell a büntetést.

Szó nélkül az ágyához lépett, és a matraca alól előrántotta a legjobb, legszebben faragott fakardot egész meseerdőben. Hozzáértően suhintott vele néhányat, miközben az ágy alól előhúzott egy szépen faragott fadobozt is. A doboz tetejét felhajtva kiemelt belőle egy kerek lábcsap fedele, amit egy spárgával a bal karjához erősített. Pajzzsal és karddal kezében, elszánt tekintettel, meredező fülekkel fordult barátai felé.

- Harcostársaim! - kezdett bele. - Szívem mostantól csak azért dobog, hogy megmentssem a kis tündérhercegnőt a gonosz karmai közül - majd kissé szomorkásan, de meg nem hátrálva folytatta. - Utána pedig magamtól fogom megmondani anyunak, hogy kiszöktem a szobafogságból, és vállalom a három napos büntetést.

- Sir Tapsi! - emelte eskükhöz jobb kezét Sajti. - Ezennel megfogadom, hogy ha szobafogságban lesz részed, akkor önként osztozom a sorsodban, és amíg te nem jöhetsz ki innen, addig én is bent maradok a szobámban.

- Ezt az áldozatot nekem is meg kell hoznom! - csatlakozott Pite is a felszólalókhöz.

- Drága lovagtársaim! - mondta meghatottan a kis nyuszi. - Ez az együttérzés nagyon jólesik. Most azonban azt mondom, hogy induljunk, és tegyük, amit egy igaz lovagnak tennie kell!

Azzal egymás után kiugráltak Tapsi szobájának az ablakán. Persze tartottak tőle, hogy a lányok kint várnak rájuk, de az udvar csendes volt. A lányok sehol.

- Biztosan bementek a házba teázni - vélte Tapsi. - Szerintem ne várjuk meg, amíg visszajönnek, inkább gyorsan oldjunk kereket.

Így is lett. A három lovag együtt iszkolt ki Nyuszkóék házának udvaráról.

- Most merre induljunk? - kérdezte Sajti Pitétől. - Vajon hol lehet ilyenkor a bajba jutott Nefelejcs?

- Szerintem otthon, meseerdő közepén a tündér vízesésnél - válaszolta a süni rövid gondolkodás után. - Induljunk el arra!

- Jó ötlet - hagyta helyben a javaslatot Tapsi. - Akkor indulás!

Levél a palackban

A három lovag mindenre elszántan lépdelt az erdei ösvényen. Éppen egy óriási málnabokor mellé értek, amikor is Tapsi hangosan felkiáltott.

- Megállni, lovagtársaim! Nézzétek, mit találtam! - hajolt le és kapott a kezébe egy üveget. De nem akármilyen üveg volt ám ez. Valami valami összetekert papírlap fehérlett.

- Ez meg mi lehet? - nézett kérdőn a többiekre Pite.

- Szerintem egy palackposta - válaszolt töprengő arckifejezéssel Sajti. - Csakhogy a palackpostát hajótöröttek szokták küldeni. Ahhoz meg, hogy valaki hajótörött legyen, először is kell egy hajó, no meg egy törés is.

- Jajj, Sajti lovag! - csóválta a fejét mindent tudóan Pite. - Hajótörést szenvedni csakis tengeren lehetséges, de olyan nincs itt az erdőben.

Ezen valamennyien elgondolkodtak. Végül Tapsi volt az, aki előállt egy ésszerű magyarázattal.

- Léghajó! - pörgette meg a levegőben az üveget. - Biztosan egy a levegőben úszó hajóról hajította le valaki, pont az utolsó pillanatban azelőtt, hogy a hajó felrobbant volna - nézett diadalmasan a többiekre.

Pite és Sajti elismerő pillantásokkal jutalmazták a briliáns logikát.

- Igazad lehet, Tapsi koma, akarom mondani Sir! - javította ki magát Sajti. - Most már csak az a gond, hogy a titkos levél az üvegben van, és nekünk nincs semmink, amivel azt a fránya dugót kihúzzuk az üvegből.

Pite kicsit furcsállotta, hogy miért titkos az üzenet, de végül is jól hangzott, így nagyvonalúan nem szólt semmit. Hagyta, hogy a palackba zárt levél mostantól, a TITKOS palackba zárt levéllel váljon. Viszont a megoldás a kezében, akarom mondani a házán meredezett.

- Lovagtársaim! Az üveget nem lesz nehéz kinyitni. A megoldást már ki is találtam - mosolygott titokzatosan barátaira. Sajti ezt a nézést jól ismerte, ezért már előre tartott ettől a bizonyos megoldástól.

- Előre szólok, hogy lovagi mivoltomra tekintettel, nem vagyok hajlandó sem dugóhúzóvá, sem élő üvegtörő lövedékké válni - szögezte le ellentmondást nem tűró hangon.

- Nyugodj meg, Sir! A megoldáshoz most nincs rád szükség - veregette meg bátorítón a vállát barátja. - Most a tüskéimet hívom segítségül - azzal Pite háttal fordult feléjük. - Rajta, szúrjátok az egyik tüskémre az üveget, és ha megszorult a dugó, csak húzzátok le róla a palackot!

Így is lett. Tapsi az egyik meredező tüskére szúrta az üveget lezáró dugót, majd Sajtival két oldalról megragadva a palackot, egyetlen határozott mozdulattal megrántották. A dugó egyet nyikkant, majd apró pukkanás mellett már ki is csusszant az üvegből. A nyuszi kirázta belőle az összetekert papírlapot, ami pont egy kisebb pocolyába pottyant volna, ha Sajti egy vilámgyors mozdulattal el nem kapja azt. Így aztán a kisegér azzal, hogy megmentette a levelet az elázástól, jogot szerzett magának arra, hogy ő legyen az, aki felolvashatja a tartalmát a többieknek.

- Kühüm... kühüm... - kezdett bele.

„Cím: Kétségbeesett segélykérő levél

Címzett(ek): Kedves idegen(ek)!

Ez egy segélykérő levél!

Nefelejcs vagyok, a tündérhercegnő, akit elrabolt a gonosz sárkány. S most az ő sárkánylovagjai tartanak fogva a Nárcisztisztáson álló táborukban. Kérlek, hős megtalálód, hogy a levelemet juttasd el Meseerdő legbátrabb lovagjainak!...

- Itt ránk gondol! - vágott közbe vigyorogva Pite.

- Várjál! Még nincs vége - nézett rá sértetten Sajti. - Nem illik más mondandójába belevágni. Először felolvasom a levelet, akarom mondani a „Kétségbeesett segélykérő levelet”, és majd utána te is elmondhatod a véleményedet róla. Te már biztos nem emlékszel rá, de Talpas tanító bácsi megmondta, hogy nem illik egymás szavába vágni!

- Bocsáss meg, Sir Sajti! - emelte tisztelegésre kardját Pite, és közben egy laza mozdulattal leverte a lábáról a melléte álló Tapsit.

- Te ezt direkt begyakoroltad?! - nézett fel rá mérgesen a meglepett nyuszi.

- Jajj, bocsáss meg! - mentegetőzött Pite, és felé fordulva kezét nyújtotta, hogy felsegítse. Közben a háta mögé dugott kardjával akaratlanul Sajti lába felé suhintott. A kisegér számított valami hasonlóra, és a levegőbe szökkenve ugrotta át a lábai felé lendülő fakardot.

- Tudod, Sir Pite - mondta -, ha majd a sárkánylovagokkal kerülünk szembe, és ne adj Isten, szorulna a hurok, te csak köszöndsd őket a kardoddal, és ha valaki elesne közülük, segítsd fel a szerencsétlent! Ha így teszel, a győzelmünk garantált lesz.

- Most miért mondd?! - fordult felé a süni, amitől kardja ismételtlen Tapsit fenyegette, aki pajzsával védte ki a feje felé lendülő fadarabot.

- Semmi, semmit - mosolygott a kisegér Pitére, és témát váltva így szólott: - Folytathatom a felolvasást? Nem tudom, ti hogy vagytok velem, de engem érdekelne, mit ír szegény bajba jutott hercegnő.

- Folytasd csak! - helyeseltek a többiek, mire a kisegér, kicsit eltávolodva Pitétől a figyelmét ismételtlen a levélnek szentelte.

- Tehát:

„Ezek a bátor lovagok, ha módjukban áll, szabadítsanak ki engem a fogságból, még a délelőtt folyamán, mert délután nem érek rá. Tündérgyűlés lesz, amin részt kell vennem...”

Úgyhogy várom a megmentőimet! Nagyon rémülten KÖNYÖRGÖK, HOGY SZABADÍTSANAK KI!!!

Aláírás:

Nefelejcs, a tündérhercegnő

Ui.: A megmentőmnek csodálatos jutalmat is adok.”

- Vége - fejezte be a felolvasást Sajti. - Most már előadhatod a mondandódat, Sir Pite - adta meg a szót kegyesen barátjának.

- Azt hiszem, nincs más hátra, mint valami haditervet kieszelni - nézett társaira a kis tüskéshátú. - Úgy gondolom, hogy mint lovagoknak, először is fel kell derítenünk az ellenség táborát, majd ha ez megvan, akkor tudjuk eldönteni, hogy miként hajtsuk végre hőstettünket.

- Ez a beszéd! - bölintott Tapsi, majd elmélázva folytatta. - Szerintetek milyen jutalmat fogunk kapni, ha kiszabadítottuk a hercegnőt?

- Nem tudom - ingatta a fejét Sajti. - De szerintem ez nem is lényeg, mivel a lovagok nem a jutalomért, hanem a lovagiasságért visznek véghez hőstetteket. Az óriási sajtort, akarom mondani a jutalom, az csak másodlagos dolog.

- Igazad van - helyeselt Pite, de közben lelki szemei előtt egy hatalmas, illatozó almás pite képe jelent meg. Pite ugyanis az almás pítét szerette a legjobban.

- A jutalomként bezsebelt répatorta egyáltalán nem fontos, egy ilyen nemes küldetésnél! - tette hozzá Tapsi - Izé... őóóó... Akarom mondani, nem kell semmiféle répatorta! - helyesbített sietve.

Most, hogy megbeszélték, senkinek sem kell a jutalom, szaladva indultak el Nárciszrét irányába, ami nem is volt túl messze innen. Már csak egy-két órájuk volt délig, és nem akarták a bajbajutott Nefelejcs hercegnőt megvártni, hisz a tündérgyűlés nem tréfa dolog, és ha azon részt kell vennie, akkor nekik, lovagoknak mindent el kell követniük azért, hogy ott is legyen.

A Nárcisztszítás

Lihegve értek a rét melletti dombon álló hatalmas fenyőfához. Innen a rétig elterülő területen csak néhány bokor nőtt, melyben könnyedén elrejtöztek a réten tanyázó sárkánylovagok szemei előtt.

Óvatosan kúsztak fel a térdig érő fűben egészen a hatalmas örökzöld törzse mellé, majd itt a természetes fűszálakat félrehajtva pillantottak le a napsütésben fürdő Nárcisztszításra. A tisztáson, mint ahogy a neve is sugallja, temérdek virág nyílt. Ami nem is meglepő, hisz Meseerdőben minden réten sok virág nőtt. Azonban ez mégis különbözött a többitől, ugyanis itt állt az erdőben élő gyerkőcök titkos erődítménye, vagy, ahogy egymás között nevezték, bunkija.

A bunkit maguk építették faágakból, amiből egy indiánsátorformát alakítottak ki, majd az egészet lefedték fűvel, no meg virágokkal. A bunki előtt egy hatalmas oszlopot is felállítottak, mert amikor indiánost játszottak, oda kötözték ki a foglyul ejtett cowboyokat. Most azonban nem egy kalapos revolverhős, hanem egy rémült tündérhercegnő ücsörgött az oszlop mellett. Egyik lábára egy vékony madzag volt kötve, ami a fűben tekergözve egészen az oszlopig siklott, és ott egy masniban végződve rögzült azon. Nefelejcs éppen egy cseresznyét majszolt, amit a tisztáson örökdő fogva tartói hoztak a számára.

A sárkánylovagok öten voltak. Ott volt Turcsi, a vadmalac, aki éppen ekkor lépett elő a bunkeszből. Kezébe egy faágat tartott, amit ha hozzáértő szem megvizsgált, rögtön látta, hogy

az valójában egy varázslándzsa, amivel ha valakihez hozzáérnek, az rögtön sóbálvánnyá dermed, és harminc másodpercre kiesik a játékból.

- A főnök azt üzeni - fordult Surranóhoz, a kistrókaéhoz -, hogy menj felderítő útra, mert mostanra már biztosan a közelben lehetnek a megmentésre érkező lovagok. Ti pedig, lányok, menjetek, és főzzetek nekünk levegő-sütit, mert a főnök azt szeretne enni. Addig én felváltalak benneteket, és vigyázok a fogolyra.

A két megszólított faágból rögtönzött kardját letéve, karjukban egy-egy csuhébabát tartva indultak el a bunki felé, hogy odabent elkészítsék a finomságokat. A bunki ajtaját, ami szorosan egymásmellé felerősített fűfaágakból állt, félrehajtva léptek be annak belsejébe. Odabent jobb oldalon volt kialakítva a konyha, ahova jó nagy kupac homokot hordtak, mivel az volt a levegő-süti egyik alapvető összetevője. A másik az apróra tépkedett fű, míg a harmadik és legfontosabb a levegő. Azt kellett az első két alapanyaggal megfelelő arányban elkeverni, hogy az eredmény a legfinomabb csemege legyen, amit csak a képzelet szülhet.

Baloldalon a fegyverraktár terület el. Itt válogatott faágak és különféle ruhadarabok voltak szépen rendezetten lepakolva, hogy ha a szükség úgy kívánja, akkor könnyedén fel lehessen őket kapni. A sátor hátsó felében pedig mohából készült, puha ülőhelyek sorakoztak. Itt tudtak a bent lévők lecsücsülni, ha megbeszélés volt, vagy éppen ehhez volt kedvük. Most a főnök volt itt egyedül, és szigorúan nézett a két jövevényre.

A Sárkánylovagok vezére

- Hol van a kardotok, lovagok?! - kérdezte szigorúan a Főnök. - Kard nélkül miként fogtok szembeszállni az erdő lovagjaival, ha ideérnek?

- Kikkel hogy fogunk szembeszállni, Margitka? - nézett kérdőn testvére Julcsika, a kis nyuszi lány. - És különben is, karddal nem lehet levegő-sütit készíteni - tette hozzá sértődötten.

Ugyanis Margitka volt a Sárkánylovagok vezére. Most mindenki csak Főnöknek szólította, kivéve Julcsikát és Pannikát, akiknek nem sok kedve volt lovagosdit játszani.

- Jól van na, Julcsika - enyhült meg Margitka, akarom mondani a Főnök hangja. - Akkor titeket most konyhaszolgálatra osztalak be, és azt parancsolom... - itt Pannika volt az, aki mérgesen nézett a nővére, mert nem szerette, ha parancsolgattak neki. Ő is mindig mindent szépen kért másoktól, és ezért el is várta, hogy ha valamit kérni akarnak tőle, akkor azt igen is szépen tegyék, és ne utasítgatással. Rosszalló pillantását észrevéve a Főnök pontosított - ...illetve kérem, hogy készítsétek el a legfinomabb levegő-sütit, amit csak tudtok. Addig mi a sárkány lovagokkal kiporoljuk Pitéék, az az, az erdő lovagjai hátsóját.

- Jól van! - bölintottak a húgai. - Ha gondolod, főzünk mellé valami isteni teát is.

- Jó ötlet! - lelkesült fel a sárkány lovagok vezetője, aki pörgős, virágos szoknyája fölé most egy szíjat is felrakott, hogy legyen mibe dugni a kardját.

Margitka lány létére imádott lovagosat játszani, és bár Pitéékkel incselkedett, amikor azok Tapsit keresték, azonban titkon remélte, hogy őket is hívni fogják a fiúk játszani. Amikor pedig lebonyózták, akkor elhatározta, hogy akár mi is a lovagok terve, ő majd szembeszáll velük. Pitéék alig ugráltak be előlük Tapsi ablakán, ő már oda is settenkedett, és hallgatta ki a lovagok tervét, illetve azt, hogy Nefelejcs, a virágtündért akarják megmenteni.

Ekkor egy zseniális ötlete támadt. Mivel azt erősen gyanította, hogy Nefelejcs nem tud a megmentésére induló hősökről, sőt valószínűleg arról sem, hogy ő éppen rabságban sínylődik, ezért testvéreivel nekiálltak megszervezni a sárkány lovagok

seregét. Pannikát elküldte Surranóért és Turcsiért, akik éppen otthon unatkoztak, és örömmel csaptak fel sárkány lovagnak, míg Julcsikát Nefelejcsért küldte, hogy legyen kedves, és legyen már elrabolva, ha egyszer Pite és két kis barátja ezt találta ki. Nefelejcsnek, aki igaz barátja volt Pitének, és a többi kisállatnak, csupán annyi kikötése volt, hogy délig legyen vége a rabságának, mert utána már nem ér rá, ugyanis fontos ügyben ül össze a tündértanács, aminek ő is tagja volt.

Ezután már csak meg kellett írni a levelet és palackba zárni. Az, hogy Tappancsék megtalálják, nem volt kétséges, hisz a házuktól csakis a Tündérvízesség felé indulhattak el, amennyiben meg akarták menteni a mit sem sejtő virágtündért. Most, hogy minden összeállt, csak meg kell várni a lovagokat, és a két sereg megütközhet.

A tea és a süti ügyét elrendezve a Főnök hosszú léptekkel hagyta el a sátrat, és lépett Turcsihoz.

- Don Turcsi! - szólította meg a vadmalacot, aki éppen a tisztás melletti dombon álló óriási fenyőfa felé nézett, mert mintha valamit látott volna egy pillanatra a törzs melletti magas fűben mocorogni. Nevét hallva azonban odafordult a Főnök felé, és már el is felejtette az előbb látottakat.

- Parancsolj velem, Vezérem! - csapott egyet ökölbe szorított jobbajával a mellére, ami egy kicsit nagyra sikerült, és a pillanatnyi fájdalomtól összeráncolta a homlokát. Ettől aztán olyan vad lett az ábrázata, hogy még Margitka is megijedt tőle.

- Jujj, de félelmetes vagy, lovagom! - lépett hátra egyet a nyuszi lány. - Csak azt akartam kérdezni, hogy minden rendben van-e.

- Bocsánat, ha megijesztettelek, Főnök. Tudod, én már csak ilyen félelmetes vagyok - próbálta az előbbi grimaszt utánozni Turcsi, de ez nem igazán akart neki sikerülni, ezért inkább feladta. - Egyébként minden rendben. A fogoly is jól érzi magát. Az előbb adtam neki a cseresznyéből, amit anyu küldött, hogy legyen mit uzsonnázunk.

- Ó csak egyen cseresznyét, de mi, Don Turcsi, a legfinomabb levegő-sütit fogjuk lakomázni, ha elkészülnek vele bent a konyhaszolgálatosok.

- Az csodajó lesz, Főnök! - lelkesült fel a vadmalac.

Itt tartottak a beszélgetésben, amikor a tisztás széle felől szaladva érkezett Surranó.

- Főnök! - kiáltotta messziről. - Készüljete fel, mert mindjárt megtámadnak minket az erdei lovagok - lihegte. - Láttam őket fent a dombon a nagy fenyőfánál.

A Csata

Ahogy ezt kimondta, a tisztás szélén lévő bokrok felől, vad csatakiáltások hangzottak fel, és az erdő lovagjai, tehát Sir Sajti, Sir Pite és Sir Tapsi, kardjaikkal hadonászva támadásba lendültek.

Az előbb, amikor fentről megpillantották a Sárkánylovagok táborát, gondolkodtak, hogy miként is szabadítsák ki a tündérhercegnőt. Sir Tapsi azt javasolta, hogy Pite és Sajti indítsanak támadást, és vonják el a védők figyelmét, míg ő odalopakodik, és kiszabadítja a foglyot. Azonban a teljes sárkány lovag csapatot felmérve, a védők túlerőben voltak, és az oldalukon harcolt Turcsi, akinek ráadásul fagyasztós lándzsája van. Így az erők megosztása rossz ötletnek tűnt, és ezt a tervet elvetették.

Végül abban maradtak, hogy lekúsznak a tisztás szélén álló bokrokig, és a lehető legközelebről egy vad, egyesített rohammal indítanak támadást. Lovagokhoz illően megütköznek a sárkányosokkal. Közben megpróbálnak a fogolyig eljutni, és kiszabadítani a fogságból, de ha közben elesnek a harcban, akkor is lovagokhoz méltón, egymás mellett fogja érni őket a vég. A tervek megbeszélésekor ezt Pite fejtette ki bővebben, és közben annyira meghatódott a lovagiasságtól, hogy a szeme is könnybe lábadt. Két társa támogatta a nyílt ütközet ötletét, hisz

bátran szembeszállni a túlerővel, az maga a hősiesség netovábbja.

Lassan, óvatosan végig a fű rejtekében kúsztak az előre megszélt bokrokig, majd, amikor mindannyian elfoglalták a helyüket, felkészültek a rohamra.

Surranó pont akkor ért vissza a táborhelyükre, amikor Pite egy intéssel megadta a jelet várakozó társainak, és a három lovag vadul kiabálva, fegyvereikkel hadonászva támadásba lendült. A Sárkánylovagoknak becsületére legyen mondva, hogy hamar reagáltak, és egymás mellé fejlődve, fegyvereikkel a kézben várták a támadókat. A hat gyerkőc elszánt tekintettel esett egymásnak. Margitka, a Sárkánylovagok vezére, Pite elé perdült.

- Véged, Sir Pite! - mondta fenyegetően, és kardjával kezében vívóállásba helyezkedett. - Na, most aztán nem véd meg a tézstaszűrő sem a fejedet a haragomtól! - incselkedett ellenfelével.

Persze Pitét sem kellett féltetni, aki a Tapsiékna történetek után már alig várta, hogy revansot vegyen a nyuszi lányon.

- Most nem lesz olyan könnyű dolgod, mint nemrégiben volt, Banya! - mondta, és már támadott is.

A fakardok összecaptak, és a két vezér vadul vívni kezdett. Persze közben nagyon vigyáztak, nehogy tényleg megüssék a másikat, csak az volt a cél, hogy valamelyikőjük megérintse a másik lábát a kardjával. Akinek ez sikerült, az győzött, míg a legyőzöttek a fűbe kellett hevernie, és harminc másodpercre kiesett a játékból.

A két lovagevezér így aztán nevetgélve, kiabálva ugrándozott a térdig érő, virágokkal telezőrt fűben. Pite éppen egy sunyi szúrás elől ugrott félre, amikor megbotlott, és hangosan nyekkenve a hátára huppant. Margitka nem habozott, és a kínáló lehetőséget kihasználva kardja hegyével megérintette Pite jobb lábát.

- Győzelem! - kiáltotta a nyuszi lány, majd kérdően nézett ellenfelére. - Jól vagy, Sir Pite?

- Jól vagyok, lovag! - válaszolta a legyőzött süni mérgesen. - Harminc másodperc múlva, ha nem győztetek végérvényesen, akkor ismételen megküzdünk egymással. És akkor aztán jaj lesz neked!

Mire eddig jutott a mondandójában, már fülig érő vigyor terület el barátságos ábrázatán, hisz tudta; ez az egész csak játék. Eközben Sajti egy ravasz csellel harminc másodpercre a fűbe kényszerítette Surranót. A rókakölyök vidáman lihegve nézett fel legyőzőjére.

- Sir Sajti! Te aztán jól forogtad a kardot! Most azonban kíváncsi leszek, hogy miként szállsz szembe Don Turcsival és a Főnökkel - intett két közeledő társa felé.

Ugyanis időközben Sir Tapsi is a fűbeharapott. Don Turcsi fagylandzsája elől nem volt menekvés, a csíkos hátú kismalac nem ismert tréfát, ha csatára került a sor. Olyan ügyesen forgatta a lándzsáját, hogy csak a legügyesebbek tudtak néha néha fölé kerekedni.

A dolgok állását tekintve a sárkánylovagok álltak nyerésre, hisz közülük még ketten talpon voltak, míg az erdei lovagok közül csak Sajti állta már a sarat. Társai a fűben heverve várták, hogy a fél perces kényszerpihenőjük lejártával ismételen a küzdelemben vethessék magukat.

Sir Sajti védekezni kényszerült, amikor az ellenfelei két oldalról egyszerre támadtak rá. Kardja csak úgy cikázott körülötte, amint hol a Főnök, hol Don Turcsi támadásait védte ki. A kiséger olyan ügyesen ugrált, hajlogatott és csapkodott maga körül, hogy ellenfelei képtelenek voltak a lábához érinteni fegyverüket. Sőt! Amikor Turcsi mindenre elszántan a lába felé dőfött a lándzsájával, a kiséger úgy helyezkedett, hogy amikor félreugrott, akkor a kismalac támadása a helyére kerülő Margitka lábát találja el. A játék szabályai szerint pedig a saját

csapattárs által bevitt találat is számított, így a Sárkánylovagok vezére is a lihegve a fűbe hanyatlott.

- Már csak ketten maradtunk! - nézett ellenfele szemébe Don Turcsi. - Ellenem semmi esélyed, Sir! Ezt te is tudod. Javasolom, add meg magad, vagy kénytelen leszek a lándzsámat használni!

A kisegér azonban nem ijedt meg sem a saját árnyékától, sem pedig Turcsitól. Margitkától, mondjuk, egy kicsit tartott, de ezzel a problémával vagy harminc másodpercig nem kellett számolnia. Kardjával tisztelgett egyet ellenfele előtt, és így szólt:

- Don Turcsi! Mint az erdei lovagok utolsó életben lévő tagja, nem adhatom meg magam, hisz társaim ott hevernek még néhány másodpercig a fűben - vigyorodta el magát. - Ugyanis, ha nem beszélgetnél ennyit, akkor talán legyőzhetnél volna azelőtt, hogy Sit Pite és Sir Tapsi ismét a harcba szállna.

Ugyanis, miközben a két lovag szóban hadakozott egymással, letelt Pite harminc másodperce, és most Sajti mellé pördülve állt szembe Turcsival. Kardját tisztelgésre emelte. A kisegér, amint meglátta a kezdődő mozdulatot, tudta, hogy minden elveszett. Pite a tiszteletadás hevében egyetlen jól irányzott mozdulattal elérte azt, amit Margitka és Turcsi együtt sem volt képes: Sajti lábait úgy söpörte ki a tehetetlenül fenekére tottyanó kisegér alól, mint ahogy a vihar fújja el a száraz faleveleket. Pite értetlenül pillantott barátjára, majd megpördülve kereste a titokzatos ellenfelet, aki legyőzte rettenthetetlen lovaglását.

Közben Sir Tapsi is ismételt a harcba vetette magát, és pajzsával háritotta a Pite helyett inkább rá támadó Don Turcsi első dőfését. A nyuszi pajzsának fedezékében gyorsan térdre rogyott, hogy így vigye be a végső győzelemhez szükséges találatot. Turcsi azonban számított erre, és lándzsáját letámasztva, mint egy rúdugró szökkent át a meglepett nyuszi feje felett, és a túloldalra leérkezve diadalmasan lökte farúdját a másik legendás bajvívó lábához. Eközben azonban túl közel került Pitéhez, aki éppen Sajtinak magyarázkodott a történetek miatt.

- Ne haragudj rám, Sir Sajti! - mondta éppen szomorkásan kis barátjának. - Nem volt szándékos a dolog!

- Semmi baj, Sir Pite! - mosolygott rá a kisegér. - De ha most tényleg jóvá akarod tenni a hibádat, akkor felsegítesz.

Pite megörült, hogy ilyen könnyűszerrel kiküszöbölheti a csorbát, és már nyújtotta is a kezét kis barátjának. Ahogy lehajolt, kardjával hátrafelé suhintott, és az arcára fagyasztotta az öntelt mosolyt az éppen rátámadó Turcsi arcára, ugyanis a kismalac nem számított erre a mozdulatra, és nem is tudta kivédeni a lába felé lendülő fakardot. Bár a lábait neki is sikerült kisöpörnie az óvatlan tuskeshátú alól, azonban ezzel egy időben az ő lábát is megérintette áldozatának hátralendülő kardja. Mind az erdei lovagjai, mind a Sárkánylovagok egytől egyig a fűben kötöttek ki. Tanácstalanul néztek egymásra, mivel a korábbi játékok során megalkotott szabályok nem tértek ki ilyen esetre. Ez idáig nem is volt ilyen eset.

- Döntetlen! - nevetett fel Nefejejs, aki egész eddig az oszlop mellett ücsörögve szemlélte az összecsapást, és közben jókat derült a kis lovagok ténykedésén.

Minden jó, ha a vége jó

- Most aztán nagy bajban vagyok - sóhajtott fel színpadiasan a cölöphöz kötözött tündérke. - Foglyul ejtőim és megmentőim is elestek a harcban. Én pedig most itt ülök, és nem tudom, hogy ki fog kiszabadítani.

- Majd mi elengedünk, Nefejejs! - lépett elő a sátorból Julcsika és Pannika. - Mi leszünk a megmentőid, bár nem vagyunk lovagok, csak konyhaszolgálókatok.

Azzal a két nyuszi lány odaszökdécselt az oszlophoz, és eloldozták a Nefejejs lábára erősített kötelet.

- Ez nem igazság! - méltatlankodott Pite. - Nekünk, lovagoknak kellett volna megmentenünk Nefejejcset. Azért kockáztattuk az életünket, hogy ezt elérjük. Erre tessék, két szakács aratja le a babérokat.

- Jajj! Ne légy már ennyire igazságtalan! - korholta Tapsi. - És bár a lányok engedik szabadon Nefejejcset, azért mi is kellettünk ahhoz, hogy a Sárkánylovagok a fűbe harapjanak.

Szerintem Nefejejsnek van igaza, és tényleg döntetlen lett a vége.

Nefejejs mosolyogva nézett végig kis barátain.

- Mint ahogy a kétségbeesett segélykérő levelemben is ígertem, a megmentőimnek csodás jutalmat tartogatok. Mivel döntetlen a játék végeredménye, ezért szerintem úgy igazságos, ha mindenki kap a meglepetésből - azzal két kis konyhaszolgálókat nyuszihoz fordult. - Kérlek, hozzátok elő a levegő-sütitket, amiket elkészítettetek a számunkra.

Julcsika és Pannika egy-egy hatalmas tálccával a kezükben tértek vissza, ami telis teli volt levegő-sütitkkel, no meg fenségesen finom teával. A tálccákat letették a fűbe, és Nefejejs varázslatos táncba kezdett körülöttük. Mozdulataitól a levegő felszikkasztott, és mire a tarka-barka villódzás a tálccák felett elült, azokon valódi sütemények és a legfinomabb tea és csokiturmix gőzölgött, amit csak a gyerkőcök el tudtak képzelni.

A bátor lovagok hangos éljenzés közepette vetették rá magukat a fenséges lakomára, és az utolsó morzsáig felfalták az összes finomságot. Ezzel a Nefejejs megmentésére indult expedíció véget is ért. A gyerekek elkészítettek barátjuktól, aki a levegőbe röppenve sietett haza, nehogy elkéssen a tündérgyűlésről. A többiek még maradtak Nárcisztisztáson, ahol egész délután vidáman játszottak. Este együtt indultak haza valamennyien. Tapsiékhoz a nyuszikkal együtt bement Sajti és Pite is, ahol Tapsi anyukája már várta őket.

- Hol voltál, fiatalúr?! - kérdezte az ajtóban állva nyuszi mama.

Tapsi egy nagy levegőt vett, és minden kertelés nélkül elmondta az igazat. Tehát elmondta, hogy meglógott a szobafogságból, de azt is, hogy ezt nem másért, mint hogy egy tündérhercegnő megmentésének az ügyét szolgálja. Anyukája furcsán mosolygott, amikor befejezte a mondandóját.

- De hisz a szobafogság addigra már lejárt, fiatalúr! - csóválta a fejét Tapsi anyukája. - Most azért haragszom rád, mert engedély és kéretőzés nélkül elmentél itthonról. Nem tudtam, hogy hol vagy, és nagyon aggódtam miattad.

- Nagyon sajnálom, anyukám - sütötte le a bűnbánóan a fejét. - Nem akartam ekkora gondot okozni.

- Nem is okoztál, de ezért most kénytelen vagyok megbüntetni téged, és egy újabb napig szobafogságban maradsz - nézett szigorúan nyuszi mama, majd tekintete ellágyult, és az egyik fiókból egy öreg könyvet vett elő. - Ebben a könyvben csodálatos történetek vannak hajdanvolt lovagokról és hőstetteikről. Szerintem egy nap alatt pont a végére lehet jutni - nyújtotta a könyvet kisfiának, aki kikerekedett szemmel vette át a csodálatos ajándékot. A borítóján egy lovag állt kezében kardot tartva, és ahogy Tapsi ránézett, mintha még kacsintott is volna egyet.

- Mi is maradhatunk itt szobafogságban? - kérdezte esdeklő szemekkel Pite. - Úgy szeretem, amikor Tapsi meséket olvas nekünk!

- Ha a születeik megengedik, nekem nincs ellene kifogásom - mosolygott rájuk Tapsi anyukája.

Így aztán néhány óra múlva a három jó barát már Tapsi szobájában izgatottan készülődött a lefekvéshez, és alig várta, hogy a másnapi szobafogság végre a kezdetét vegye.

Placebo

Ártatlanok, szelídek és láthatatlanok

Zuhogott a hideg őszi eső, és megzabolázatlan hévvel tombolt szélapó. Minden élőlény érezte a csontjaiban, hogy beköszöntött a hűvös hajnalú ősz. Már akinek voltak csontjai, mert biz még a házukat magukkal cipelő csigák is dideregve bújtak kacskaringós lakosztályukba. Október már nem csak a csalitosból hallatta hangját, hanem szétterült az egész erdőn. Sudár őzlábgomba alatt kuporgott két apró lényecske. Lehet, erdei manók voltak, de még az is megeshet, hogy koboldok, biz, mi emberek nem igen ismerjük ezeket az apró népeket.

- Hibáztam. Iszonyat nagyot vétettem. Most félek és rettegek - mondta fázósan Csiszolka, majd összébb húzta magán a kabátot, és egész a gomba tönkjéig húzódtott.

Nájedé, aki eddig üldögélt, és buksiját a térdére hajtotta, felénezt, szemében törődés és szeretet látszott. Átkarolta megrettent pajtását. Egész reszelős, rekedt hangon kérdezte:

- Csiszolkám, kedves jó pajtásom, hát ekkora nagy a baj?

- Én már nem is tudom, mekkora nagy, de úgy érzem, menten szétroppanok, mit tegyek?

Mint a záporosó úgy eredt el a könnye szegény kis apróságnak. Majd, ahogy szeméből a gyöngyszínű könnyek potyogtak, úgyannyira eredt meg a szava.

- Nagy az én bűnöm, és most bűnhődöm. A lelke férges ráják, de megérdemlem.

- Csiszolkám, ne mondj ilyent, ahogy érdemled! Kérlek, ne gondolj ilyenre! Ha vége ennek a bitang időnek, elmegyünk Kizurához. Azon nyomban indulunk a vénséges tölgyhöz, mostanában ott tanyázik Kizura. Ő majd segít, mindenkinek apókája, szeret minket. Hidd el, tudja, hogy mi a gyógyír a bajra!

- Jaj nekem! Ne is mondd, Nájedé! Hogy néztek a szemébe kedves apókánknak? Ezek után. Hogy is tehettem ilyent, minden olyan kedves és szép volt körülöttem, míg csak el nem kapott valami más, nem tudom, hogy nevezem, önzés és vágy a tiltott után. A földben élő nyúzóknak közé keveredtem.

A nyár derekán történt, talán még emlékszel. Tadira a kicsiny facsometékhez küldött, hogy beszéljek az araszolókkal, mert nagyon elszemtelenedtek, és a zsenge kis leveleken élősöködnének. Jártam hát sorra minden egyes fácskát, és rápirítottam a megtévedt hernyó családokra. Délben a forráshoz értem, mikor lehajoltam a vízhez, megláttam a kövek között a nyúzóknak bejáratát, beleskeltem, és látom, hogy ropják a táncot, kacagnak, és édes harmatbort isznak. Mindezt nekünk csak hajnalban szabad, olyan irigy lettem. Ők csak mulatoznak napestig az év minden napján. Elszaggattam magamon a ruhát, Folyandárból zöld bajuszt aprikáltam, és beléptem közéjük álruhában, hazug módon. A boldogság, mit éreztem, egész elnyomta bennem a bűntudatot, és táncoltam, táncoltam kacagtam, míg csak a lábam bírta.

Majd jött az este, a nyúzóknak fáradtan estek sáros ágyukban pihenni, én pedig kiosontam. Hazudtam neked, merre jártam, mikor Tadira, a csometék őrzője számon kért, hogy elvégezzem-e a munkát, neki sem mondtam meg, hogy nem értem a végére. Napok, hetek múltak, és hazugság árán is, de, ha csak módomban állt, beléptem a nyúzóknak álruhában. Mikor nem tudtam menni, egyre csak a táncon járt az eszem, nem egyszer majdnem elárultam magam.

A hajnali tisztító táncainkat már nem vártam, nem okozott örömet. Csak arra a vad, szenvedélyes mulatozásra tudtam gondolni. Ha voltak is pillanatok, mikor szégyelltem magam, és bántam a tettem, csak röpké érzések voltak, eluralkodott rajtam a vágy. Mikor Tadira meglátta, hogy a hernyóknak tövig rágták a csometést, és büntetést rótt rájuk. Éjjel az ember

házához ment, aki az erdő őrzőjének hiszi magát, és míg aludt, a fülebe súgta ember nyelven, menjén másnap sebtiben a kiserdő nyugati részére. Hát történt, hogy a kalapos ember már a kelő nappal ott volt, és mérgében a kalapját csapkodta a földhöz, nem telt bele pergőnyi idő, és jött a pusztító kerek, minden felé mérges lét locsolva. Másnap hajnalra az összes araszoló összekuporodva holtan feküdt.

Hiába rohantam egyiktől a másiktól, nem tudtam rajtuk segíteni. Sírva kuporodtam a moha alá, a könnyeimtől észre se vettem, hogy hernyó-bácsi vonsozolja magát oda hozzám. Nyikorgó hangon azt mondta, elveszett sok araszoló miattad, de legyen meg az, mitől most félsz, és lelkedbe költözzön be a nagy rágó, a bíró, ki nem csak ítél, de fel is emészt. Majd a szemem láttára kimúlt.

- Jaj nekünk, Csiszolkám, kérve kérlek, menjünk a tölgyhöz, ott találjuk Kizurát. Csak ő tud segíteni!

- Menjünk, Nájedé, nagyon félek, de induljunk!

Kizura már várta őket, tudott ő minderről, hogyne tudta volna, nem lehet ő előtte titok semmi. Szánta és sajnálta Csiszolkát, de dühös is volt rá. Szegény balga, bár azt hisz belül a rossz rájga. Pedig ha tudná, ő maga ágyazott meg a rossznak.

A két apróság épp a földig hajolva köszönni akart, de Kizura szigorú hangon megelőzte őket.

- Nocsak, nocsak a két vándor, mi járatban?

Remegett Csiszolka hangja, mint bánat, keze, mint a búság, szomorú kis teste, megkínzott tekintete, gyötrő lépései nem hatották meg Kizurát. Még hangosabban rájuk kiáltott.

- A fületek beteg, majd jól megcsavarom!

Előlépett Nájedé, és rekedt hangon kezdte:

- Megbocsáss a zavarásért, drága jószágos mester!

- Te zavadat később veszem, most beszéljen pajtásod, beteg ő bizonyosan, belül a nyú rágja.

Kezdte volna az eltévedt apróság, hát nagyot sóhajtott, gondolta, most már mindegy, hát tudja meg a világ, milyen hitvány is ő.

- Kizura, bár segítséged nem remélem, nem érdemlem én azt. Bölcsességedben bízom, hátha jóvátéhetek valamit. Mert biz, nem az én nyűgöm a fontos, bajban hagytam az araszolókat, hazudtam pajtásomnak, vétettem a törvény ellen. Megbüntetned már nem kell, a féreg rájga bensőm.

Kizura felemelte kezét, és a bűnbánó kicsi szívre tette. Majd gyógyír versét oly hangosan zengte, egész erdő hallotta szavát a mesternek.

Ó, te balga! Hazug szót el nem törölhetsz!

Vétked le nem moshatod!

Kik miattad könnyeztetek,

Lelküknak sebet nem gyógyíthatod.

Nézz magadba! Még élsz!

Nem féreg rág, a bűntudat emészt.

Figyelmeztetés ez. Térjél észre végre!

Ott keresd a boldogságot,

Hova köt a véred!

Összegyűrted a tisztesség fonálát,

Kibogozni csak te tudod,

De, biz, nem a kezeddél,

Nézzél mélyen önmagadba!

Nehéz utad te kerested!

Csendesedj el, hallod már?

Belőled még kiabál

A becsület kicsiny hangja.

Hallgass reá, s jobb lesz, meglásd,
Le ne térj az utadról!
El ne felejtse, a jószágból
A férgek nem élhetnek.
Ha magadból minden rosszat
Száműzöl majd végleg,
A bensőd is megtisztulhat.
Nem emészt majd téged!

Csiszolka áhítattal hallgatta, és szívébe elkezdett a gyógyulás lángja pislákolni. Meghajoltak az öreg bölcs előtt. Nájedé megigazította a szoknyáját, átölelte pajtását, és ballagtak némán.

- Hazudtam neked, meg tudsz bocsátani? Tudod majd a szavam hinni?

- Nagyon nehéz. Látom a kezet, hogy emelkedik, kezet, mi többször pofon vágott, de csak úgy tudhatom meg, hogy pofonra vagy simogatásra lendül-e, ha hagyom, hogy megtörténjen. Így hát, kedves Csiszolka, én már veled maradok. Az én utam a tieddel együtt fut. Látod, milyen hosszú még?

- Látom bizony, régóta most először, hogy ragyogó kövekkel van kirakva az utam, és bizony nagyon-nagyon hosszú.

Nem is topogtak sokáig egy helyet, elindultak a ragyogó ösvényen.

Mire október szolgálata véget ért, és november kopogott feléjük fagyos cipővel, Csiszolka meggyógyult, bár néha még gyenge volt, és ilyenkor pityergett kicsit a múlton, tudta, régi jó kedves pajtása ő sose el nem hagyja. Nájedé sem szomorkodott már, bízott kettejük örök útjában.

Hogy a nyúzók miképp vannak, essék erről is egypár sor.

Volt a föld alatt egy szoknyás nyúzó, ki csodálta az ismeretlen táncost, minden lépését gyönyörködte. Egyszer meg is leste, látta, felvilági lény ő. De szíve mégis érte eped, és minden egyes hajnalon, úgy kel fel sáros ágyából, hogy ma talán újra látja a titokzatos idegen testének repkedő szép ritmusát.

Vége

V.Katica

Egyetlen álom...

- Ennyire nehéz lenne? - kérdezte a nő lágy, dallamos hangján.

- Micsoda? - tekintetem megrebbent és az emlékek tovatűntek.

- Beengedni engem a viláгодba... - szelíd, barna szemeiben kíváncsi fények táncoltak.

- Inkább... fájdalmas...

- De... miért?

- Mert ezzel öntudatlanul is egymásnak ajándékoznánk valamit, ami addig a részünk volt és ha vége... Amikor véget ér az álom, akkor nem marad majd bennünk más, csak... üresség...

- Nem biztos, hogy így érne véget. Nem biztos, hogy... véget érne... - hangja megregett.

- Van... még valami. A szívem zárva volt... nagyon hosszú ideig. Nem tudtam, mi ennek az oka, de... megtanultam elfogadni. Azután, olyasmi történt velem, amiről már réges-régen lemondtam. Akkor végre megértettem...

- Mit? - hangja most elcsuklott, a könnyek fojtogatták.

- Azt, hogy miért éltem magányosan hosszú éveken át... - megfogtam remegő kezeit és mélyen a szemébe néztem. Fájdalmas tekintete most a lelkemet égette. - Rájöttem arra, hogy én minden szeretetemet egyetlen álomra tartogattam, de... „az” az álom már véget ért. Sajnálom, de az én ajándékomat már elvitte valaki és... ez az ajándék örökre nála marad...

bel corma

Anya és apa

- Mi a baj? - kérdeztem a bánatos lánytól. A barátnőm hívott meg vacsorára, de ő még készülődött. A férje nem volt otthon, én a lányával maradtam. Feltűnően búskomor volt.

- Fiúk... Anyu azt mondja, hogy ne sírjak miattuk. Mindig jön másik.

- Igaza van anyukádnak. Mindig jön másik, de ennek ellenére mindig nyomot hagynak a szívünkben. Egytől egyig mindegyik hagy valami nyomot az életünkben. Néha csak egy szerelmes levelet, egy fényképet... néha meg egy gyereket. Változó.

- Igen. De sosincs happy end.

- Ó, dehogynem. Képzeld, fiatalkoromban volt egy barátnőm, aki nagyon megérdemelte volna már a szerelmet, de nem találta meg a megfelelő férfit.

- Ismerős.

- Igen, de ő nem adta fel. Kereste azt, aki megérdemli a szívét. Sokszor okozta neki fájdalmat, de végül sikerült. Nem gondoltuk volna, hogy pont Ő lesz az. Azt hittük, hogy csak egy újabb kalandozás. Egy elég viharos kalandozás ráadásul. Nem volt olyan nap, hogy ne veszekedtek volna.

- Akkor nem is illettek össze.

- Miért nem?

- Mert a veszekedés apró darabokra töri az emberek szívét.

- Igen, ez így van. Velük is ez történt. A viharos veszekedések közben mindig rettenetesen megbántották egymást. De sosem feküdtek le haraggal. Minden éjszaka együtt ragasztották össze az összetartozó darabokat.

- Tényleg? És nem fáradtak bele?

- De. Nagyon sokszor. De a pletykák és az emberek véleménye ellenére is együtt maradtak. Vagy talán pont ezért. Hiszen mindketten makacsok voltak, és meg akarták mutatni, hogy nekik menni fog. És ment is.

- És? Összeházasodtak végül?

- Igen.

- Akkor biztosan meghalt a pasi...

- Nem. Miért halt volna meg?

- Akkor a nő.

- Dehogyis. Miért gondolod?

- Mert nem lehet happy end. És jó házasság pedig nem létezik... Nincs tökéletes kapcsolat férfi és nő között. Nincs olyan szerelem, ami kibír éveket és mégis ugyanúgy látszik az embereken! Nincs két olyan ember, akik képesek életük végéig szeretni egymást.

- Nincs?

- Talán mégis... Anyu és Apu.

- Pontosan.

esperanza

Helen aznap elkésett. Eddig ez még soha sem fordult elő vele. Világ életében korán kelő volt, munka előtt minden reggel leúszott jó-néhány hosszt a közeli uszodában, a sarki kávézóban kényelmesen megreggelizett, és még így is mindig jóval nyitott előt a galériába. A galéria, ahol dolgozott, tízkor nyitott, Helennek nem került nagy erőfeszítésébe időben beérnie. Ezen a reggelen viszont sikerült elkésnie.

Kánikula volt, a lány mégis fázósan húzta össze magát könnyű, kis selyemkardigánját. Szerencséjére Mabel, a galéria üzletvezetője épp egy vevővel foglalkozott, így szinte észrevétlenül sikerült végigsonnia a csupa üveg üzleten és gyorsan eltűnnie az irodában. Bekapcsolta a gépet, és megpróbált belemerülni a számlák és egyéb dokumentumok rengetegébe. A számok, a betűk összefolytak a szeme előtt, fogalma sem volt, mit is bámul a monitoron.

Egyfolytában a megmagyarázhatatlan hajnali látomás járt az eszében. Látomásként gondolt a történetekre, pedig még mindig szobott a bal válla. Ahogy visszagondolt arra a jeges érintésre, beleborzongott.

Kora hajnalban arra ébredt, hogy valami jeges tapadókorong csapódik a vállába. Szemei olyan hirtelen nyíltak ki, ahogy egy lámpát kattintanak fel. Fájdalmasan rándult össze egyszerre a teljes izomzata. Ösztönösen tépte le magáról a vállába fúródó valamit, artistaként ugrott ki az ágyból, és még ugyanazzal a lendülettel vadul rácsapott a villanykapcsolóra. A szobát fény árasztotta el. A látványtól földbe gyökerezett a lába. A mennyezetről az ágyáig lógott valami ronda, barna, nyúlós, nyálkás indaszerűség. Hosszú percekig csak bámulta a gusztustalan, barna valami vonaglását.

Ijedtségén lassan felülkerekedett a kíváncsisága és közelebb lépett. A nyálkás valami zsugorodni kezdett, és mire odaért az ágyhoz, teljesen visszahúzódott a mennyezetbe. Helen tétován botorkált ki a fürdőszobába. Bal válla előbb csak bizseregni kezdett, majd váratlanul éles fájdalom hasított belé. A fájdalom, amilyen gyorsan jött, olyan gyorsan el is múlt, csak enyhe zsidadás maradt belőle. Belenézett a tükörbe, és amikor meglátta bal vállán a tenyérnyi, barna, kör alakú foltot, sikoltva csuklott össze. Mire magához tért, már besütött a nap a fürdőszoba apró ablakán.

- Egek! Elkések! - eszmélt fel.

Sebteben összekapta magát, és már kint is volt a lépcsőházban. A lift előtt megtorpant, és egy hirtelen ötlettel felfelé indult el a lépcsőn. Mivel a legfelső szinten lakott, hamar felért a kellemes, füves, bokros parkká alakított tetőre. Megkereste, lépéseivel pontosan ki is mérte azt a helyet, ahol egy szinttel lejjebb az ágyának kellett lennie. Hosszú percekig vizsgálta a hibátlan pázsitot, bizonytalanul ténfergett ide, oda, de nem talált semmit.

Ingerülten megvonta a vállát, és elindult vissza a lifthez. A vállrándítástól újra átjárta a fájdalom, de most is hamar elmúlt, csak az enyhe zsidadás maradt. Azt sem tudta pontosan, hogy hogyan került a lakóparkból a belvárosi galériába. Csak ködösen emlékezett rá, hogy lement a lifttel, fogott egy taxit, dugóba kerültek, talán fizetett is, mikor kiugrott a járműből és leviharzott a metróbába. Az is csak halványan derengett, hogy a sarkon befordulva látott egy digitális órát az egyik üzlet portálján. Az óra tizenegyet mutatott. Agyában barna kód gomolygott.

- Hogy nézel ki, te szerencsétlen? - rontott be az irodába Mabel. - Azt hiszed, a vevő miatt nem láttam, hogy nézel ki?

Helen zavartan kapta fel a fejét.

- Csapzott vagy, mint egy kóbor macska - folytatta indulatosan Mabel. Hátradobta hatalmas, vörös hajzuhatagát és Helen asztalára támaszkodott. - Buliztunk? Buliztunk? Berúgtunk? Betéptünk? Bepaszitunk? He?

Helen legszívesebben hozzávágott volna valamit a kajánul vigyorgó Mabelhez, ehelyett csak egészen halkán megkérdezte:

- Tényleg olyan rosszul nézek ki?

- Aha... - lepődött meg lendületét veszítve Mabel.

Arra számított, hogy Helen kikéri magának, hangosan visszavág, esetleg kizavarja az irodából, aztán később, egy kávé mellett elfecserésznek a tegnapi estéről.

- Mi történt veled? - kérdezte elkomolyodott arccal. - Máskor is szoktál bulizni, pasizni, de a kora reggeli úszás, meg a kávé Rodrigónál mindig összerak téged. Nem ismerlek rád.

- Ma nem volt se úszás, se kávé - hajtotta le a fejét Helen.

- Menj haza! Aludd ki magad! Dél tájban bejön Mrs. Thompson. Ha így meglát, egyből kirúg. - tanácsolta Mabel, és kiviharzott az eladótérbe, ahol már két reménybeli vevő is nézelődött.

- Menj orvoshoz! Majd kimentelek a tulajnál - vetette oda még az ajtóból Mabel.

Helen feltápáskodott az asztaltól és nehézkesen kívánczorogott a mosdóba. Sejtette, hogy nagyon zilált lehet, de amit a tükörben látott, az megdöbbenetete. Máskor méz-szőke haja most fakó csomókban lógott, pedig rémlett, hogy induláskor a kapkodás ellenére megfésülködött. Arca is fakó, szemei alatt fekete kód. Szeme ragyogó kék helyett zavaros, vizenyős, zöldes-barnás.

Félve húnáta le a selyemkabátját a válláról, de meglepetésére nem találta a tenyérnyi, barna heget, csak valami halvány foltot látott a bőrén. Megmosta az arcát, megpróbálta a haját is valamennyire rendbe szedni, de az eredményt látva csak legyintett egyet lemondóan.

Lassú, határozatlan léptekkel indult el a galéria kijárata felé. Alig érdekelte a modern művészet, most sem nagyon nézelődött. Legtöbbször épp csak a szeme sarkából látta a kiállított tárgyakat, ahogy napjában többször is elment mellettük. Nem fordított figyelmet a festményekre, szobrokra, nem keltették fel a figyelmét, örült, hogy nincs velük dolga. A művészekkel és a vevőkkel a galéria tulajdonosa, Mrs. Thompson és Mabel, az üzletvezető foglalkozott. Helen csak az üzlet pénzügyi oldalát látta át, hiszen ő csak egy könyvelő volt. Nem is igazán értette, hogy ezekből a számára értéktelen és érthetetlen tárgyakkal hogy lehet ilyen hatalmas pénzeket csinálni. Saját, magas fizetését is egyfajta meg nem érdemelt szerencsének, talált pénznek érezte. Társaságban viccelődve a sznobok ajándékának nevezte.

Már majdnem a kijárához ért, amikor megtorpant. Olyan hirtelen állt meg, hogy kibillent az egyensúlyából és majdnem levert valami nonfiguratív üvegszobrot.

- Mit csinálsz, te szerencsétlen? - rivallt rá az egy pillanat alatt odapenderülő Mabel, kezében a megmentett szoborral.

- Ez, ez, ez... Mi ez? - hebegte a falféher Helen egy nagyméretű festményre meredve.

- Ubul legújabb agymenése... - hadarta Mabel. - Bocsánat, legújabb zseniális alkotása - javította ki magát.

- Ubul... - gondolkodott el Helen.

Ubul nem ismerte személyesen, de a név ismerősen csengett. Persze, hiszen Ubul évek óta a galéria kényeztetett sztárja. Könyvelőként sokszor utalt át a számlájára érthetetlenül nagy összegeket.

- Beszélnem kell vele - mondta határozott hangon Helen.

- Az nem lesz könnyű - válaszolta Mabel.

- Miért?

- Ma reggel, amikor behozta ezt a mázomlányt, bocsni, alkotást, azt mondta, hogy elutazik. Meg sem várta, míg a szállítók felteszik a képet a falra, csak motyogott valami utazásról és elrohant.

Mabel visszatért a vevőhöz, Helen pedig még sokáig álldogált a kép előtt.

A kép három alvó nőt ábrázolt, vagy inkább ugyanazt a nőt három példányban. Az első alvó alak a kép előterében feküdt egy ágyon. Az oldalán fekvő nő bal vállából egy sötétbarna indaszerűség feszült egészen egy a mennyezeten lévő, kerek, barna foltig. Az inda foszladozott volt, mint egy viharban megtépázott hajókötél. A második alak az első mögött és kicsit magasabban lebegett a levegőben. Pontosabban a mennyezetről

lógó, élénk barna indák tartották. A nő egészen halovány és elmosódott volt.

A harmadik, a másik kettővel teljesen azonos pózban fekvő nőalak kicsit a másik kettő mögött, egészen közel a mennyezethez függött az itt már egészen halvány indák ölelésében. A harmadik alak teljesen élénk és életteli volt. Az első és a harmadik alvó alak hátterében fehér fal virított, a másodikat gomolygó barnás köd vette körül. Messzebről nézve az indák függőlegesei és az alvó nőalakok vízszintesei egyfajta rácsozatot alkottak.

Helen majdnem újra leverve az egyszer már megmenekült üvegszobrot hátrább lépkedett, elővette okostelefonját és lefotózta a képet.

Kiszédelgett a galériából és leroskadott egy padra a közeli parkban. Hazamenni nem volt kedve. Induláskor hiába nem látszott már a mennyezeten az a bizonyos kerek, barna folt, és hiába nem talált semmit sem a lakása fölött, a tetőn, érezte, hogy mégis van ott valami, aminek nem kéne ott lennie.

Amíg nem látta a galériában Ubul képét, hajlott arra a gondolatra, hogy csak álmodta, képzelte az egészet, a kép láttán viszont teljesen elbizonytalanodott, összezavarodott. Úgy érezte, ha nem akar teljesen megbolondulni, el kell mondania valakinek a reggeli élményeit. Azt a lehetőséget, hogy Mabelnek elmondja, már elszalasztotta. Nem is tartotta jó ötletnek, hogy pont az extravagáns külsejű, elegáns üzletasszonynak öntse ki a szívét. Tudta jól, hogy Mabelt nem érdekelné a problémája, nem is lenne türelme végighallgatni, nehogy közben elszalasszon egy gazdag sznobot. Helen azt is nagyon jól tudta, hogy Mabel aggodalma mennyire nem volt őszinte, amikor orvoshoz küldte. Mindössze azt akarta elérni, hogy egy sápadt irodista látványa ne zavarja az üzletmenetet.

Eszébe jutott a tegnap esti fiú is, aki annyira kedves és vicces volt és vitorlázni is meghívta. Ezt az ötletet azonban hamar elvetette, mert rájött, hogy elfelejtette megjegyezni a fiú nevét, sőt a telefonszámát se ütötte be a mobiljába, csak udvariasan úgy tett, mintha beütné.

- A hűgomék... - derült fel Helen arca. - Jó lenne náluk tölteni pár napot. Vidéken, gyerekekkel, kutyákkal, jó borokkal... Annyiszor hívtak már...

Húga helyett azonban csak az üzenetrögzítő fogadta Helen hívását.

- ...jelenleg nem tartózkodunk itthon... hagyjon üzenetet...

Felhívott néhány ismerőst, fiúkat, lányokat, akiket a tenisz klubból, az uszodából, vagy valamelyik buliból ismert. Mindenki azzal rázta le, hogy: „Most nem érek rá, majd visszahívlak...”

Kicsit bosszantotta, hogy most éppen senki sem ér rá, aztán gondolt egyet, és feltöltötte Ubul festményének a fényképét egy közösségi oldalra. Odapötyögte a kép mellé, hogy: „Tudja valaki, hogy mi ez?”

Táskájába dobta a telefont, és elindult megszokott büféjébe ebédelni. Miközben unottan rágcsálta a szendvicset, folyton az ajtó kémlte, de a szokott arcok közül most egyet sem látott. Ismeretlen ismerősei közül ma egy sem tűnt fel. Kifelé menet még megpróbált szóba elegyedni a mindig kedves, mosolygós pénztáros lánnyal, de annak épp megcsörrent a mobilja, és végtelen csevegésbe kezdett valakivel.

Helen rosszkedvűen ment vissza a parkba, és leült a padra. Az étel nem esett jól, gyomra kavargott. Szédült is egy kicsit, és kissé furcsán érezte magát. Nem fájt semmije, már a válla sem, csak valami meghatározhatatlan rossz érzés járta át. Karján, gerincén finom, kis borzongások futottak végig. Nézte az embereket az utcán, akik izzadtak a melegben, homlokukat törölgették, újságjukkal legyezgették magukat, ő pedig egyre szorosabban húzta össze magát a kardigánját.

- Talán tényleg orvoshoz kellene mennem - gondolta.

Felhívta a rendelőt, ahová néhanapján eljárt altatót, meg ezt azt felírni. Másnap délutánra kapott időpontot. Eszébe jutott egy régi osztálytársa, aki valami kutatóként dolgozott valamilyen kutató intézetben. Felhívta. Az üzenetrögzítő közölte, hogy a hívott fél jelenleg egy konferencián vesz részt, és csak a

jövő héten lesz elérhető. Sorban hívta fel az összes számot, amit csak talált mobilja telefonkönyvében, de senkivel nem sikerült beszélnie. Végül már csak két szám maradt, a szüleié. Velük viszont nem akart beszélni. Tudta jól, mit kéne végighallgatnia, ha felhívna őket.

Anyja ahelyett, hogy meghallgatná, számon kérné rajta, hogy miért pazarolja el a pénzt, a fiatalágát, hogy mostani magas fizetéséből miért nem tartalékol, és miért nem megy már férjhez, és miért nem szül már neki unokákat. Apja főként kioktatná, hogy nem ilyen hülyeségekkel kell foglalkozni, hanem karriert, egzisztenciát kell építeni, a pénzt nem kell mind felélni, hanem be kell fektetni... stb... stb...

Ezekre az unaság ismert szövegekre most nem volt kíváncsi, inkább ránézett a közösségi oldalra, ahová az imént feltöltötte Ubul képét. Huszonhatan lájkolták, hárman megosztották, de komment egy sem. Senki nem válaszolt a kérdésére.

- Na, ez szépen beleveszett az információ-áradatba - gondolta keserűen. - De erre számíthattam is. Nem is tudom, mit vártam ettől a próbálkozástól.

Nem először tapasztalta, hogy a lényegtelen információk tömegében a fontos közlendők elsikkadnak. Sejtette is, hogy az okoskodó, a vicces, cuki és disznó képek, videók és linkek között senkinek sem fog feltűnni, hogy ő most valami egészen szokatlan, különleges és érthetetlen információt osztott meg. Mégis bosszantotta, hogy senki sem vette észre sürgető kíváncsiságát, segítségkérését.

Telefonja jelezte, hogy akkumulátora hamarosan lemerül.

- Na, még ez is! - mérgelődött. - A töltő meg otthon van. Most mégiscsak mehetek haza.

Nem volt kedve metrózni, a reggeli dugók pedig már rég feloszlottak, így hát leintett egy taxit. Mikor beült az autóba, először örült az ismerős arc láttán. Többször is utazott már ezzel a taxissal. Bement a címet és kényelmesen hátradőlt, várta, hogy induljanak. A máskor mindig kedves és udvarias sofőr azonban most durván ráfordult.

- Pénzed is van, vagy csak szórakozol?

Helen nem jutott szóhoz, döbbsen hallgatott. Ezt még sohasem kérdezték tőle. Aztán észébe jutott az, amit a tükörben látott, és már nem csodálkozott annyira.

- Úgy nézhetek ki, mint egy lepusztult csöves... - gondolta.

- Add ide a telódat! - mondta nyersen a taxis. - Ha kiszálszor rendszeresen fizetsz, visszaadom.

Helen megsemmisülten nyújtotta a telefonját.

- Loptad, mi? - csóválta a fejét a taxis látva a drága készüléket, de azért csak elindult.

Helen mélységesen megalázottnak és kifosztottnak érezte magát. Nem elég, hogy a taxis nem ismerte fel, hogy elmaradt a „Parancsoljon, asszonyom!”, a „Ma nagyon csinos, asszonyom”, meg a többi szokásos udvariaskodás, de még nyomorult tolvajnak is nézték. A telefonja nélkül pedig egyszerűen meztelennek érezte magát.

Egészen kicsire kucorodott össze a hátsó ülés sarkában, és görcsösen kapaszkodott az ajtóba. Úgy kucorgott, ahogy valamikor gyerekkorában, a sötét hálószoba sarkában, miközben szülei hangos veszekedésétől zengett a ház. De ez sokkal rosszabb volt, mert akkor régen ketten kucorogtak a hűgával, most pedig egyedül volt. Nagyon egyedül. Biztos volt benne, hogy tojáshejszín, gyúrt selyem kardigánját a taxis koszosfehér, ócska rongynak látja. Tudta, hogy ez a lényegtelen apróság is csak ront a helyzetén. Jobbnak látta, ha meg sem szólal. Egész úton csak a saját térdét nézte, és alig várta, hogy szabadulhasson szorult helyzetéből. A taxisnak elkerekedett a szeme, amikor Helen fizetett.

- A platinakártyát is loptad, mi? - kérdezte, de aztán választ sem várva visszaadta a telefont. - Hívnom kéne a rendőroket, de nincs kedvem veled vacakolni... - morogta maga elé, és elhajtott.

Helen kissé megkönnyebbülten indult a lakása, a biztos menedék felé. Úgy sietett mielőbb eljutni az otthonába, ahogy a fuldokló igyekszik a partra. Helen úgy gondolt a lakására, mint a függetlenség, a szabadság, a kényelem és a biztonság

szigetére. Ez volt az a hely, ahol nem nyitott rá senki váratlanul, ahol nem szólt rá senki, hogy rakjon rendet, ne tévézzen, netezzen hajnalig, szellőztesse ki a fürdőszobát és ne morzsázzon a szőnyegre. Ez a pár négyzetméter csak és kizárólag az övé volt. Ezért is viselte meg annyira a reggeli incidens. Durva beavatkozásnak érezte a jéghideg tapadókorong, meg a folt valóságos, vagy csak képzeletbeli megjelenését.

A lépcsőházba óvatosan, halkán, szinte lopva surrant be. Vagyzott, hogy ne vágja be hangosan az ajtót, ahogy szokta. Kopogós sarkú cipőjével a kezében osont el az újságjába temetkező ör fülkéje előtt. Nem akarta kitenni magát annak, hogy a portás se ismerje fel, és ezzel újabb megaláztatás érje női mivoltában, egyáltalán emberi mivoltában, csak azért, mert egy kicsit rosszul néz ki.

A lift végtelenül lassan kúszott fel a tízedikre. Helen egész úton azon izgult, nehogy valamelyik emeleten beszálljon mellé valaki, vagy összetalálkozzon egy szomszédal a folyósón, és magyarázkodnia kelljen. Baj nélkül eljutott az ajtóig, ahol aztán hosszú percekig csak toporgott. Nehezen szánta rá magát, hogy benyisson a saját lakásába.

Az előszoba megnyugtatóan rendetlen volt, ahogy mindig. A tükör fölötti polcon téli és nyári kalapok, sapkák, kesztyűk, sálak porosodtak költői összevisszaságban. A cipős szekrény felig behúzott ajtaja mögött egy piros csizma sarka kandikált ki. A szekrénykén bontatlan levelek és színes reklámkiadványok heverték. A levélkupac tetején pedig a telefontöltő kábele tekergőzött, mint valami hosszú, fekete giliszta.

A lány igyekezett nem belenézni a tükörbe, de a szeme sarkából azért látta, hogy semmivel sem néz ki jobban, mint reggel. Gyorsan a töltőre tette a telefonját, aztán a fürdő felé vette az irányt.

Fázott. Nem tudott átmelegedni a forró zuhanytól sem. Magára kanyarította vastag frottír fürdőköpenyét, és az egyébként csak télen használt vastag, puha mamuszba is belebújt. Remélte, hogy a tusolás majd felfrissíti, de csalódnia kellett. A tükör most is ugyanazt a sápadt, gyűrött, csapzott lányt mutatta, akivel ma reggel óta kénytelen-kelletlen azonos volt. Hosszú percekig álldogált az előszobában a tükör előtt. Nem tudott kibékülni a látvánnyal.

- Ez nem én vagyok... Talán egy nagy pohár vodka és holnap reggelre kialszom... - gondolta.

- A vodka bent van a szobában, a bársekreányben. A ruháim is bent vannak a szobában. Ha fel akarok öltözni, mindenképpen be kell mennem a szobába, ahol reggel „az” történt... - gondolta.

- Nincs bent semmi! - bízta magát. - Mikor elmentem itthonról, már semmi nyoma sem volt annak a barna vacaknak. A tetőn sem találtam semmit. Nincs ott semmi, csak a vodka, meg a ruháim.

Keze remegett, ahogy lenyomta a kilincset, de csak benyitott. A látvány letaglózta. A szoba közepén a mennyezetről lógó élénkarna indák hálójában ott lógott Helen halovány, kissé áttetsző, de tökéletes hasonmása. Pontosan olyan volt, mint Ubul képén a második, alvó nőalak. Körülötte ugyanaz a gomolygó, barnás köd, mint a képen. Az előszobából beszűrődő fényben itt-ott fémesen megcsillantak a tekergőző indák.

Helen szeretett volna kimenekülni a szobából, de nem bírt mozdulni sem. Hirtelen kiszaladt belőle minden erő, és tehetetlen rongycsomóként terült el a földön. Minden erejét összeszedve sikerült felülnie és az ajtófélfának támaszkodnia.

- Ubul! - szakadt ki belőle a hangos kiáltás.

Megpróbált felállni, vagy legalább kényelmesebben elhelyezkedni, de tagjai nem engedelmeskedtek. A felülés és a hangos kiáltás felemésztette minden energiáját.

- Ubul szemtanúja volt annak, hogy ez megtörtént valakivel. És nem szólt senkinek! De, igen, szólt, hiszen lefestette, kiállította, közszemlére tette. Arról már nem ő tehet, hogy a kutyát sem érdekeltte. Nekem is csak azért keltette fel a figyelmemet, mert velem is valami hasonló... - motyogta maga elé félhangosan.

Fejében vadul cikáztak a kétségbeesett gondolatok.

- Le kéne fotózni, fel kéne tölteni a netre... De ez is ugyanúgy beleveszne az információk áradatába, ahogy Ubul képe is beleveszett. Nem keltene nagy hullámokat, apró, pillanatnyi fodrozódás lenne csak a felszínen.

- Fel kéne hívni valakit, hogy jöjjön ide és segítsen. Talán apát kéne felhívni, ő néha meglepően határozott tud lenni. Ebben a helyzetben pont az ő határozottsága kellene. Vagy Mabelt, ő mindig tudja, mit kell csinálni, ő mindig tud valami megoldást. Talán most is tudna. De legalább a portást fel kéne hívni, ő hamar ideérhetne. De, ha jönne is, egyáltalán nem biztos, hogy tudnának segíteni. Nem is tudom, mi kéne ide. Orvos, tűzoltó, Superman? A telefon kint van az előszobában. Csak három lépés az egész. Fel kéne kelni.

Nem bírt felkelni. Nem hogy felkelni nem bírt, de a fejét sem tudta elfordítani, a kezét sem bírta felemelni. Ettől nagyon megijedt. Még mindig ugyanúgy ült, hátával az ajtófélfának támaszkodva, furcsán kicsavarodott lábakkal. Térdei már nem fájtak az esésétől, inkább zsibbadtak. Lassan elernyedett az egész teste és egyre jobban fázott. Úgy érezte, a gomolygó köd árasztja magából a hideget.

A köd lassan betöltötte a szobát. Komótosan hömpölyögve terjeszkedett mindenfelé. Próbált elhúzódnia a feltartóztathatatlan homály elöl, de nem sikerült. Amikor a jéghideg, barna kása hozzáért a bőréhez, önkéntelenül felsikoltott. Érezte, ahogy a sikoltástól megfájdul a torka, de nem hallott semmit. Ettől még jobban hatalmába kerítette a jeges rémület. Némán sikoltozott tovább, ahogy az egész testét beborította, elnyelte a nyálkás, undorító gomolyag.

- Most kéne elájulni, és holnap reggel arra ébredni, hogy süt a nap, és nincsen semmi baj - gondolta, de azt sem tudta, hogy sírjon, vagy nevéssen ezen az ötleten.

Érezte, ahogy arca egy furcsa grimaszba rándul. Agyában képek villantak fel, hangok és érzetek kavargtak. Mindenféle sci-fi és horror filmek merültek fel memóriája mélyéből. Emberevő gusztustalan szörnyek rohagáltak körülötte, gonosz alakváltó idegenek szivárogtak be az emberek közé, hogy elfoglalják a helyüket, elvegyék az életüket, de még ebben a helyzetben is tudta, hogy a filmek csak szórakoztató kitalációk. Különben is, kinek jutna az eszébe pont az ő jelentéktelen pozícióját elfoglalni.

- Ostobaság... Vagy mégsem? - vívódott magában. - De akkor mi ez? Idegbaj? Hallucináció? Csak egy rossz álom? De mikor ébredek fel végre? Vagy ebből nem lesz ébredés?

Nagyon szeretett volna felkelni, és itt hagyni ezt az egész borzadályt, de még mindig nem bírt mozdulni. A szoba közepén a hasonmás egyre élénkebb színeket öltött. Már nem volt üvegszerűen áttetsző. Egyre inkább olyanná vált, mint egy hús-vér ember. A halványuló indák vonaglása lelassult, a köd pedig ülepedni kezdett. A szoba felső részében már egészen ritka volt, a padlóhoz közel egyre sűrűbb. Észrevette, hogy most pontosan úgy néz ki, mint Ubul harmadik nőalakja.

- Ubul ebben a fázisban hagyta magára azt a szerencsétlen nőt - gondolta.

- De vajon mi következik ezután? - hasított bele a jeges rémület. - Ubul azt már nem festette meg... Elmenekült és nem segített... Elmenekült és nekiállt festegetni...

Megpróbálta továbbgondolni a folyamatot. Azt várta, hogy a hasonmás kinyitja a szemét, kilép az indák alkotta függőágyból, és elindul... Elindul az életbe... Az ő életébe... De Helen már nem tudhatta meg, hogy mi következik, megtestesül-e a lázalom, vagy szertefoszlik az álmodóval együtt? Mozogni már rég nem tudott, de szeme sarkából még látta, ahogy kezei lassan áttetszővé válnak. Azt pedig már csak érezte, ahogy teste füstszerűvé lazul és eloszlik a ködben.

- Miért? Miért pont én?... Én, én, én... - sikoltott volna, ha képes még sikoltani, de ez már nem is Helen volt, nem is Helen utolsó gondolatfoszlánya, hanem csak egy enyhe kis fodrozódás a barna ködben.

24. KÉPREGÉNY-BÖRZE

A 24. Képregény Börze, 2012. október 14., Budapest, IV. kerület, Munkásotthon u. 3. alatti testnevelés szakos iskola aulája és tornaterme.

Harmadik alkalommal utaztam el Budapestre, hogy elmerüljek az őszi képregény börze izgalmas forgatagában. Minden eddigi alkalomra, így most is, felfokozott várakozással, tervekkel és vad álmódózással telt el előzmények után érkeztem meg. Az esemény 10 órakor vette kezdetét, így értelemszerűen vidéken a hajnali matt sötét időszakban indul az ember útnak. Természetesen vonattal. A főváros felé közeledvén kivilágosodik, ami határozottan nem tesz jót a szépérzéknek. A vonatsínek felől nézve Budapest egy lepukkant, szemetes hely, zsúfolt és mocskos állomásokkal. Graffitik és dolgukat végző hajléktalanok, jellegtelen szürkeség. A vonatablakból egy William Gibson által elképzelt kiberpunk metropolisz Budapest. Minden adottsága megvan hozzá. A Nyugati pályaudvaron szippantottam egy nagyot a koszos pesti légből, és elindultam a helyszín felé. Ez némiképp vakrepülés volt, mivel az előző esti izgatott alig tudok elaludni után a hajnali hajcihőben otthon felejtettem a kinyomtatott térképet. Az odaúton alaposan átgondoltam a tavalyi évben hogyan navigáltam, és elindultam az emlékeim alapján. Egyébként nem oly bonyolult az útvonal, főleg ha már egyszer bejárta az ember. Sikeresen meg is érkeztem, mert amikor a földalatti végállomásán feljöttem a felszínre, azonnal minden beugrott 2011-ből.

Már 9 előtt odaértem, és ekkor hosszú sort pillantottam meg... az árusok várták a nyitást, dobozokkal, szatyrokkal. A vevők belépésére még egy órát várni kellett. Ezt kellemesen töltöttem, egy kis élelmiszer bevásárlással, meg egy helyi fickóval beszélgetve. A srác elmesélte, hogy egy barátjára vár, akinek nincs mobilja, így kénytelen itt szobrozni. Nézve a sorállást megmagyaráztam neki, mi ez az egész. Erre ő elmesélte egy kalandját, mely szerint egy az ókori Róma történetével foglalkozó régi könyvet talált egyszer a kukában, amit aztán 20.000 forintért el tudott adni. Beszélgetőtársam alpból nem csodálkozott, amikor megszólítottam, de felhívta a figyelmem rá, hogy a pesti ember nem beszél, nem köszön, és az ilyen embert bolondnak vagy bűnözőnek sejtí. A közbiztonságról is ejtettünk szót, és megjegyezte, hogy itt Újpesten sötétedés után nem tanácsos lemenni az aluljáróba. Nemrég is késelés volt. Így beszélgetve eltelt az idő, elkészöntem alkalmi ismerősömtől, és én is beálltam a sorba. Körülöttem a helyiek beszélgettek, mutogatták egymásnak a mobiljukat, meg ilyenek, én viszont megpillantottam közeledni Fazekas Attilát, vagy ahogy hívom, a Mestert. A hazai képregény sokat látott, élő legendája mosolyogva integetett felém. Abban a kivételes helyzetben vagyok, hogy személyesen ismer, mivel egyszer volt alkalmunk, jómagamnak és Jimmynek a segítségére lenni. Az utóbbi idők egyik exkluzív szenzációja a magyar Star Wars Klub fanzinjának különszámaként október 13-án debütált képregénye. Ezt az alkotást a szocreal elmúltával a klub fanatikusan könyörgött ki a mestertől, köszönet nekik, mert a füzet tökéletes folytatása a közel három évtizedes előzményeknek. A Csillagok háborújából megszokottan ebbe is kerültek kihagyott jelenetek.

Régen, még a Lidércfény floppylemez korában írtam egy eléggé kritikus kritikát a Birodalom visszavágról, amit aztán az

AKF-ben is leközlöttünk. Az egy másik, információszegény kor volt, amiben az a Birodalom adaptáció megszületett. Azóta a 2009-es börzén már megszereztem azt az eredeti Marvel képregényt, mely alapján a Mester valószínűleg dolgozott. Akkor az Empire Special edition hiper-szuper képregény változata és e kissé gyagya régiség között kellett választanom. Végül is az utóbbi mellett döntöttem, az ára mindkettőnek ugyanolyan csillagászati volt. Most elkezdtem töprengeni azon, hogy jövőre a mester teljes csillagháború univerzumát összefoglaló ismertetővel kellene előrukkolni. Amikor teljes lesz a Fazekas-féle Star Wars-saga, szerintem beléje vágok!

Egyébként a magyar Csillagok háborúja képregényekről, kezdve a legfrissebb füzetet ezen a címen lehet már infókat megtudni:

http://konyves.blog.hu/2012/10/20/jedi_visszater_fazekas

A marveles furcsaságok okán hagy említsek meg egy másik 2009-es esetet. Ekkor voltam először a börzén, és magamon kívül tartózkodtam. Az egyik asztalnál többedmagával ott dekkolt a 2001: A Space Odyssey c. képregény 1971, vagy 72-ből, az eredeti Marvel kiadvány. Kértem az árust mennyi, miközben nagyot nyelve nézem, másvalaki kezében.

- 2500 Ft - mondja. Erre az illető, aki addig nézegette letette, mire én meg fölkaptam, és a következőt mondtam:

- Te ez a 2001, add már 2100-ért! - Az illető a fejéhez kapott, kissé meglepetten, aztán elmosolyodott, ezt válaszolta:

- Logikus amit mondasz, rendben 2100 Ft! - és lőn, az album gazdát cserél! A képregényt nem sokkal később megszereztem jpg. formátumban is, magyarul.

Az elmúlt években mindig kissé problémás volt, miből fogom finanszírozni ezt az októberfestet a la comic-ot, az idén viszont a körülmények összejárása okán nyugodtabban nézelődtem. Még így is akadtak tételek, melyeket kihagytam, noha a szívem vérzett értük. Ezen a börzén is az ilyenkor szokásos vegyes felvágott volt terítéken. A legrégebbi képregények, tehát az ötvenes-hatvanas évektől a jelenig minden volt. A padlásról-pincékből előkapart régiségek bizony nem egyszer drágábbak voltak a friss albumoknál. A füzetek árát nem csak a koruk határozza meg, bár a kifejezett régiségeknél ez a fő szempont - lévén ritkák. A legjobb példa a Hahota legeslegelső darabja, melyet mindig aranyárban mérnek. Tavaly egy gyűrött példányt láttam, nejlonban, ha jól emlékszem 5000 Ft-ért, 2009-ben meg sem mertem kérdezni az árát. Most egy kiváló, szinte új darab 3000-ret kóstált. Nem vettem meg, de vacilláltam. Megfigyelésem szerint az aktuális kereslet - felkapott a téma, most filmesítették meg, stb... - dönthet az áráról, valamint az árus habitusa. 2011-ben például a Mozaik sorozat „Gombóceví verseny” c. epizódját - melyhez gyermekkoromból kötődöm, mivel anno megvettem az újságosnál - megvettem magyarul is, meg németül is. Az eredeti német olcsóbb volt, mint a magyar! Azt senki se kérdezze, miért, én se tudom.

A börzén az abszolút túlsúlyban, mint tapasztalataim szerint eddig mindig, a superhősök taroltak, de szorongatta őket a Mozaik sorozat, a francia Pif és a Füles és évkönyveiből kigyűjtött hazai fekete-fehér. Dömpingelt a Kockás, a hazai exkluzív színes, főleg Zóránd Ernő munkái (ezek kapósak is voltak), Garfield zsebkönyvek, Alfa magazin.

Természetesen nagy falat volt a Csillagháború témakör. Ami számomra az előző évhez képest eltűnt, de szó szerint, az a jugoszláv koppincs és az olasz, meg a satöbbi egyéb kategóriájú képregény. Az egyik árus mondta is, kérdésemre válaszolva, hogy azokat a sráckokat, akik tavaly ezeket árulták, most nem látja. Meg is mutatta, hogy hol voltak tavaly, én is emlékeztem erre, mert azoknál szereztem be egy vad partizános füzetet. Most nem jöttek. Az idei börzén a múltkorinál erősebben voltak jelen a képregény világhoz kapcsolódó kiegészítők. DVD, bábok, pólók, de még puzzle is volt. Egy az előző októberből ismert figurát emelnék ki, akinél a múltkor megvettem a „Volt egyszer egy vadnyugatot”, meg a „Terminator 1”-et dupla lemezes rendezőiben, 2-3 ezer forintokért. Nála most a Jeremy Brett alakította Sherlock Holmes 6 lemezes első évadát vettem meg díszdobozban mindössze 2700 Ft-ért. De leges-legjobban a digitálisan felújított extra Re-animatornak (Újraélesztő) örültem, kihagyott jelenetekkel, tv szpotokkal, mindösszesen 300 Ft-ért! Ez egy beteg film! Egyszerre hiszteroid és röhejes, 1986-ban az év legjobb horrorfilmje volt! H. P. Lovecraft súlyos klasszikusából anno egy szerethető, ellenállhatatlan filmet kreáltak.

A rengeteg kiegészítő egészen különleges zsbvásári hangulatot teremtett. Volt turkálás, ahol ömlesztve árultak bábokat. A Mátix-os Neo-tól kezdve King-Kong-ig minden volt, egységesen 200 Ft-os áron. Kongot nem hagytam ott! Valamelyik

A működő Darth Vader maszk.

évbem egy hasonló össznépi hajcihón sokkoltak egy „életnagyságú” arctámadóval az Alien-ből. Azt persze nem tudtam megvenni, ám 2012-ben egy részletes kidolgozású, aprólékos ALIEN bábút, az eredeti '79-es figurát vettem meg, aminek nagyon örülök! Amit mégis ki kellett hagynom: egy működő, szintén életnagyságú, felvehető Darth Vader maszk, mellpanellel. Ez nagyon drága volt, láttam, egyszer valaki felpróbálta, de ő sem vette meg. Nagy volt a kísértés, sokat tipródtam, mert nagyon király volt! Ha már Star Wars... elképesztő

Plüss Millennium Falcon!

menyiségű magyar és külföldi képregény volt kínálaton, de a műtűrök még jobban sokkoltak. Például életemben most láttam először plüss Millennium Falcon! Az ezeréves sólyom pihe-puha figuraként! Ez azért durva volt! Volt mozgatható ízületekkel Obi-van az új trilógiából. Békésen ácsorgott mellette egy SS tiszt, kezében Luger pisztollyal. Ugyanott Luke a Taun-taunon! A pólók közül végül is én egy jediset vettem, rajzolva azt a jelenetet, amikor Landót kihúzzák a Sarlack veremből. Amit már bánok kissé, az egy másik, amin az egyetlen igazi superhős, Darth Vader fénykardjával az összes többi hőscsékét – értsd Batman, Superman, Fan-

tastic four – lemészárolta!

Vettem azért képregényt is. A fiamnak Garfield zsebkönyveket... ezeket megfigyelem szerint nem csak én, hanem mindenki előre elkészített listák alapján vadászta. Otthon szépen összeírta, mi nincs még meg, aztán a börzén izgatottan túrta a rakásokat, a kezében lévő fecnire pillogva. A tavalyi egy darab Kázmér és Huba album után idén hármast is vettem. Eddig „A vérszomjas hómu-tánsok támadása” volt meg, most még hozzájöttek a „Bosszú, édes bosszú”, „Irány észak!” és a „Marslakók és más furcsaságok” c. albumok. Bill Watterson képregényét én már legalább annyira szeretem, mint a lusta és kövér macskát. A három albumot

Tőle vettem a pólót.

egyben vettem, jelentős kedvezménnyel. Egyébként 2009-ben még abszolút kilóra adták a Garfield magazint, a fiamnak akkor brutális mennyiséget vettem. Tavaly már a pókembert kérte, és persze továbbra is Garfield. Idén a Garfield zsebkönyv mellett Kázmért akartam venni nagyon, sikerült is. Bővítettem a Hahota gyűjteményem is, bár nem céltudatosan, hanem kampányszerűen. Az egyik helyen nézegettem, hogy melyiket is akarom megvenni, az árus rám szólt: ha mind elviszem, összesen 11 darabot, akkor odaadja 500 forintért... Elhoztam. Önála szereztem az idei alkalom egyetlen jugó füzetét, borító nélkül, szintén ömlesztett áron mással együtt. Ez az ismeretlen kiadvány igazi kincs, mert Han Solo és Chewbacca kalandjain át (kalóztörténet a New Hope sikerének farvizében) Fantomon, Autósztrádás akción, az elmaradhatatlan világháborús témán át a végén – ami hiányos – eljut Dennis a komiszsig! Szóval csemege! A glédában álló Pif magazinok mint mindig, most is elrettentően hatottak rám. Bár borzasztóan szeretnék egy álló napon át keresgélni köztük – természetesen bizonyos számokat! – erre nem volt egyszerűen idő! No persze vettem kettőt is. Mivel nem gond, ha előtte belelapozol a portékába, én is ezt tettem. Az árus tudja, hogy a reménybeli kedves vevő bizonyos képregényeket keres, ezért türelmes. Sőt! Amikor egyiküknél megvettem egy könyvet a képregényekről, nekem adta azt a Pif-et ajándékba, amin előzőleg agyaltam, hogy megvegyem, vagy sem. Az egyik Pif lelőhelyen olyan régi számok voltak, amelyenket még nem is láttam, sokszor még nem is Pif volt a címe, hanem a kiadó, a Vaillant nevével futott. Ennél a fickónál megvettem Zóránd mester kiváló Láthatatlan emberét, a Fülesből kigyűjtve. A tavalyi évben sokkolt egy hely, ahol ilyen Füles képregényeket lehetett venni kötetbe kötve. Baromi igényes kötetek voltak, úgy néztek ki, mint egy XIX. századi

Jugó Star Wars...

Pif hátsó borító.

gyilkosról szól. Anno az újságárusnál vettem meg, de az öcsém elől eldugtam, bár más Batmaneket odaadtam neki. A másik egy Batman-Superman közös kaland. Ebben a füzetben a vámpír, aki ellen harcolnak a hősök, kis híján kinyírja a Supermant, Batman menti meg. Szerintem ez is korhatáros cucc. Féltett kincsem, és még sosem láttam a börzén. A többi bálásan, ezt sosem. A 24. börzén azonban egy helyen, egyetlen példányban láttam a „Félelem”-et. Nem vettem meg, hogy fedezze fel más is. A másik ilyen, amit 45 évesen se unok, a „Batman and Darkula” c. képregény-saga, amit csak angolul tudtam a netről letölteni. Nem hiszem, hogy valaha is megjelenik magyarul, nincs jó vége.

A szuperek és más Marvel sztárok közt egy érdekes aktualitást is felfedeztem. Nem túl régen volt, az Edgar Rice Burroughs-féle Mars regények első modern filmadaptációja a moziban. Ennek okán az idén előkerült a Marvel: „John Carter Warlords of Mars” c. sorozatának néhány darabja. Hármát is megvettem belőle, mivel darabját csupán 300 Ft-ért adták. A John Carterek mellé ajándékot is választhattam a vásárlás okán, egy hazai fekete-fehér antológiát kértem s kaptam. Egy személyes sztori következzen a gyermekkoromból. Valamikor a '70-es évek legvégét mutatta a naptár, és én egy vasárnap kora délután a kihalt lakótelep utcáin sétáltam. Fúj a szél, és ez a szél felém sodort egy színes lapot. Felvettem. Egy döbbenetes, ismeretlen világgal találkoztam ekkor, Burroughs Marsával, ahol John

szorozat. Akkor nem tudtam venni legalább egy könyvet méregdrága 3000 Ft-ért, most meg hiába reméltem, nem voltak ott. Sajnáltam kissé.

A rengeteg szuperember és manga között ebben a műfajban akadt különlegesség is. Bevallom, meg szoktam mosolyogni a sok komoly arcú fiatalembert, ahogy halálos koncentrációban pörgeti a dobozszámra álló magyar-angol szuper sorozatokat. A szuperhősökből, kivéve a Batman néhány különleges, sokkoló és korhatáros esetét, kinőttem rég. Egyébként mindig figyelek két magyar epizódot a '90-es évekből. Az egyik a „Félelem”

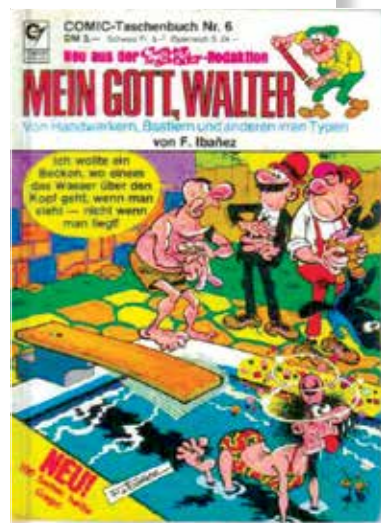
c. egy hipnotizőr sorozatgyilkosról szól. Anno az újságárusnál vettem meg, de az öcsém elől eldugtam, bár más Batmaneket odaadtam neki. A másik egy Batman-Superman közös kaland. Ebben a füzetben a vámpír, aki ellen harcolnak a hősök, kis híján kinyírja a Supermant, Batman menti meg. Szerintem ez is korhatáros cucc. Féltett kincsem, és még sosem láttam a börzén. A többi bálásan, ezt sosem. A 24. börzén azonban egy helyen, egyetlen példányban láttam a „Félelem”-et. Nem vettem meg, hogy fedezze fel más is. A másik ilyen, amit 45 évesen se unok, a „Batman and Darkula” c. képregény-saga, amit csak angolul tudtam a netről letölteni. Nem hiszem, hogy valaha is megjelenik magyarul, nincs jó vége.

A szuperek és más Marvel sztárok közt egy érdekes aktualitást is felfedeztem. Nem túl régen volt, az Edgar Rice Burroughs-féle Mars regények első modern filmadaptációja a moziban. Ennek okán az idén előkerült a Marvel: „John Carter Warlords of Mars” c. sorozatának néhány darabja. Hármát is megvettem belőle, mivel darabját csupán 300 Ft-ért adták. A John Carterek mellé ajándékot is választhattam a vásárlás okán, egy hazai fekete-fehér antológiát kértem s kaptam. Egy személyes sztori következzen a gyermekkoromból. Valamikor a '70-es évek legvégét mutatta a naptár, és én egy vasárnap kora délután a kihalt lakótelep utcáin sétáltam. Fúj a szél, és ez a szél felém sodort egy színes lapot. Felvettem. Egy döbbenetes, ismeretlen világgal találkoztam ekkor, Burroughs Marsával, ahol John Carter abrikotolja a bolygó négykarú lényeit. Egy képregény darabját tartottam a kezemben, és bár ez a négy oldal később elveszett, soha nem múló poszttraumatikus kultúrsokkot okozott. Intenzíven érdeklődni kezdtem a képregények iránt, noha a korban ezt az éhségemet csupán a Füles újság előfizetésével csillapíthattam. Esetleg még az iskolai papírgyűjtéseken, ahol az udvaron felhalmozott gigászi papírhalmokban szabályos járatokat ástunk, kincsek után kutatva. Ez is örök és főleg őszi élmény, ádáz gyűjtögetés, az összeköteget Füles évfolyamok szétcincálása, a képregények izgatott kitépkedése, otthon Édesanyám sopán-

kodása a gyűrött megtépett lapok láttán... hát, tulajdonképpen nem sok minden változott máig. A sok méricskélő, komótosan keresgélő közt én izgatottan, kissé idegbetegen fel s alá rohangáltam, sokadik kört téve a rendezvényen. Szerintem ez így normális!

Az idei börzén a tavalyinál kevesebb – szerintem! – horror képregény volt... hogy miért, nem tudom. Viszont jó videók voltak, emlékszik az olvasó, egyről hozsannáztam az előbb. A Hellraiser sorozatot láttam például még, az elejétől. 2011-ben több olyan brutális albumot is megnéztem, ami nem csak az árával sokkolt, most nem igazán látam ilyet. Egy kivételt azért tudok említeni a bejáratnál, szemben az érdeklődő megvehette a „The Walking Dead” sorozat eredeti képregényváltozatát, igényes kötetekben. Ez a kiadó volt tavaly is, de én azokat a srácokat hiányoltam, akiknél azokat a sokkos, pszichésen terhelő albumokat pergettem. Ők most nem jöttek, kár. James Robinson és Joe Jusko igényes sorozata a Vampirella, az első részét angolul, még a '90-es években Budapesten vettem egy képregény szaküzletben. Október 14-én a birtokomba jutott a folytatása is, ami közben megjelent magyarul. Nem sokat töprengtem rajta, mert a grafika magas színvonalú, a színes kiadvány nyugati minőségű. A magyar képregény boltbéli kaland egyszerű volt, aztán még egyszer rendeltem tőlük. Kétszer fordultam meg külföldi boltban, Grazban és Bécsben. Minden alkalommal a vad erőszakos, vagy idegeket terhelő, esetleg ellenállhatatlanul röhejes füzeteket kerestem. Ez az ami a legjobban izgat a képregényben, a szürreálisba hajló, fantáziadús, rémálomszerű komikum. A kockáról kockára kibontakozó fura dolgok keltette hangulatokat még a digitális csúcstechnika sem tudja visszaadni. Ez a képregény, amely képekben mesél. Tapasztalatom szerint a jó képregénynek tök mindegy, hogy milyen nyelven írnak bele a buborékjába, és mit. Ugyanis a képregény attól lesz képregény, hogy képekben mesél el valamit, és neked nem kell tudni se angolul, se németül, se japánul, hogy megértsd. A rajzokból viszont a történeten kívül sokat lehet tanulni, például az olyan muksóknak, mint én, aki az írásait időnként megpróbálja saját kezűleg illusztrálni. A jugóktól a sematizmust, a többtől általában az igényességet várom. Vagy a megunthatatlan hülyeséget. Erre legjobb példa egy füzet sorozat, amit hiába kerestem, most is, tavaly is. Azért kerestem mégis, és fogom is, mert 2009-ben belefutottam egybe. A füzet címe: „Mein gott Walter!” Egy burleszkyszerű gyagya sorozat, melyben állandóan barkácsolnak, szerelnek valamit a főszereplők, és ebből rettentő nagy baj lesz mindig. Szörnyű egy sorozat, egészen imádom, de csak összesen 4 db ilyen kis könyvecském van. Mindig, ha belelapozok, könnyesre röhögöm magam rajta. Nagyon szeretnék minél többet szerezni, sajna az idén sem sikerült. A Star Wars egy megkerülhetetlen téma. Most egy pólón kívül nem merültem bele. Egyszer mégis kiakadtam, egy '78-'79 körüli matricás albumtól, a New Hope témakörben. Ki volt gyűjtve, minden matrica megvolt! Az árát se kellett nagyon keresgélni, ott volt rajta: 10.000 Ft! Ú, ez fáj! Amikor megettem a sokadik kört is, és éreztem, hogy a kiakadás mellé jelentkezik a zsiszadás is, úgy döntöttem, ideje indulni. Elrendeztem a munkásór hátizsákomat, amit apámtól örököltem, és távoztam.

A hazautat sem nevezném unalmasnak. A könyvek uralták a terepet. Már a megérkezésemkor sokkolt a Nyugatiban egy fickó, akinél minden könyv 100 Ft volt, de mivel 5 db-ot

A matricás album.

Galaktika az, ami kincset ér, bár ilyen jó állapotban ez is igaz. A magas numizmatikai, vagy ha úgy tetszik eszmei értékét a kötetünk képeiről rovat adja. Ebben Kuczka szerkesztő elvtárs kifejti a Lone Sloane képregények mibenlétét. Na ez az. A Lone Sloane egy Magyarhonban teljesen ismeretlen valami, Philippe Druillet a '70-es években kezdte rajzolni, és még a kétezresekben is megjelent új album. A képei szürrealista, zsúfolt rémálmok, grandiózus, Galaktikus díszletek előterében. Megkockáztatom, hogy a Star Wars elbújhat a képi világa mellett. A vágy, hogy ilyen füzetet szerezzek, egyidős az élménnyel, mikor először kikölcsönöztem ezt a Galaktikát a könyvtárból. A borító súlyosan érintett, a belső grafikák még inkább. Minden zseni örült egy kissé, és a képeit nézegetve bizonyos, hogy Druillet-re ez igaz. A bőrzén is figyelem ezt a sorozatot. Még sose láttam, nem csak itt nem, máshol sem. 2009-ben egy srác megsokkolt velem, amikor kérdésemre közölte, hogy tudja mi az, volt is neki! Így, múlt időben. Bevallom nehezemre esett udvariasnak maradni ebben az esetben. Több más régi Galaktikát is vettem még, de még egynek nagyon örültem, a 22-esnek, amit én csak UFÓ-snak hívok, mivel ez a fő témája. Az eddigi gyűrött, rongyos mellé most egy hibátlan állagút is szereztem.

Általában akárhová mentem ezen a napon, mindenütt olcsó könyvek dömpingjével találkoztam. De nem gagyikkal, mint az előző példa mutatja! Szolnok állomás, már hazafelé, különösen emlékezetes marad, mivel átszálláskor vizet vettem, de kis híján nem, mivel mellette volt egy könyvrészleg is, ahol tömött oszlopban álltak a régi Delfin könyvek!

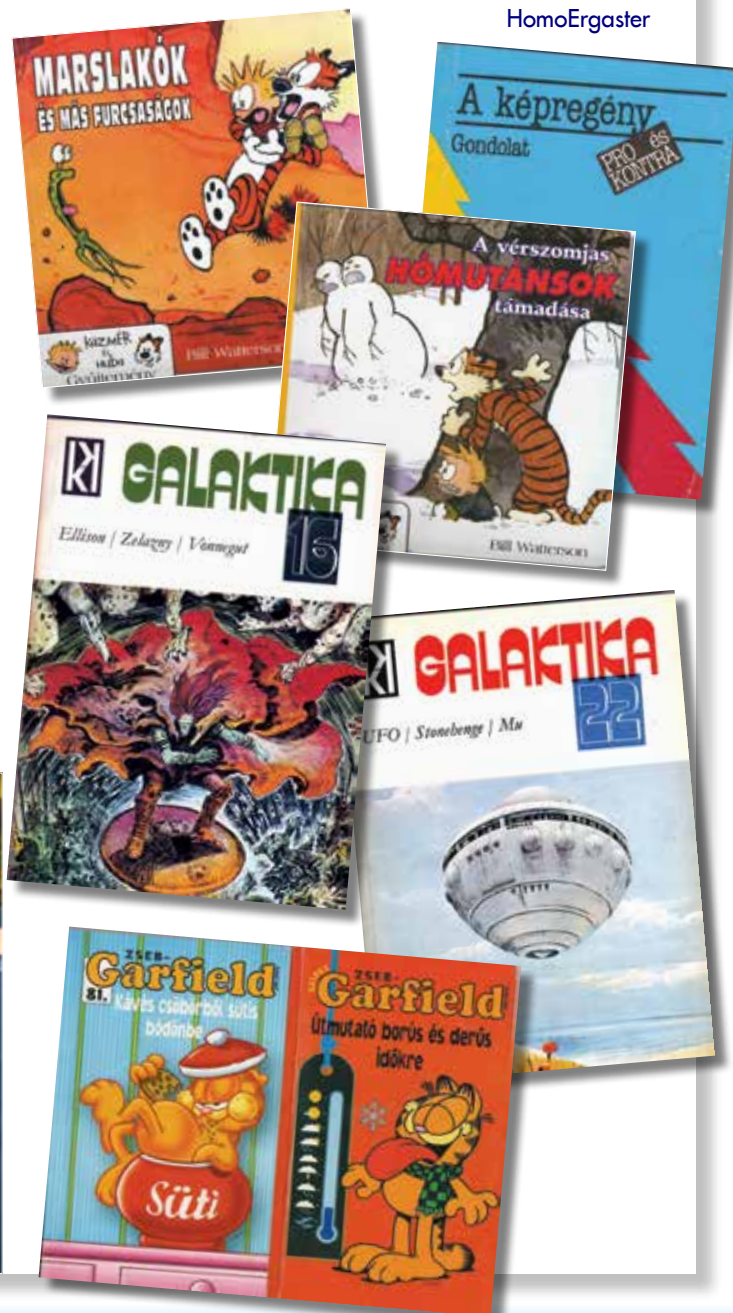
Sajnos nem tudtam átnyálazni, mivel indult a vonatom! Így megy ez!

Vásárfia...

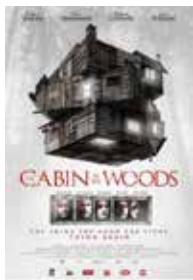
A hazaérkezés után már csak egy fontos küldetésem maradt hátra: mivel egy bizonyos képregényből kettőt szereztem, az volt a tervem, hogy egy régi ismerősöm, barátomat is meglepem vele. Kissé összeboronáltam magam, aztán felemeltem a telefont. Megkérdeztem, tud-e esetleg rám szánni 10 egész percet... tudott. Nem hagytam ki az élményt, és nekik tarthattam meg első, friss beszámolómat a 24. képregény-bőrzéről...

HomoErgaster

Mozimorzszák - filmaprólék

Ház az erdő mélyén / The Cabin in the Woods – (2011)

horror, misztikus, thriller

Ugyan ez nem egy idejű „blockbuster”, de erről a filmről is keveset hallani itthon, pedig egyáltalán nem rossz. A főszereplők viszonylag ismeretlen színészek, bár azért **Chris Hemsworth** neve a *Thor* és az *Avengeters* után mégiscsak mond valamit. **Fran Kranz**-t is láthattuk már pl. a *Donnie Darko*-ban, vagy a *A falu-ban* (már persze ha valaki bírja M. Night Shyamalan stílusát). Aztán ott van pl. **Richard Jenkins**, akit már csak korából kifolyólag is számos szerepből ismerhetünk, vagy **Bradley Whitford**, aki teszem azt az *Egy asszony illatából*, vagy mondjuk a *Kétszáz éves ember-ből* lehet ismerős. Persze női szereplők is vannak, akik közül **Amy Acker** neve biztosan mond valamit, hiszen karrierjét az *Angel* című, rendhagyó vámpirosorozat alapozta meg (a mostanában a Dr. Csont-ban játszó David Boreanaz oldalán), de jelenleg láthatjuk a *Once Upon a Time*-ban is. És bizony említésre méltó a film cameo szerepét kivívó **Sigourney Weaver** is, akinek jórészt csak a hangját halljuk.

A film maga érdekesen kezdődik, és pár perc múlva azt lehetné a néző, hogy ebből is csak egy slasher horror lesz. Különösen azon jelenet után, amikor a főszereplő csapat fiatal megérkezik a házikóhoz az erdőben. No, itt épp olyan hangulata van, mint az *Evil Dead*-nek, mi több – valószínűleg az „előd” iránti tiszteletből –, ezt számos olyan jelenet követi, amely hasonló módon történt abban is. Persze a történet, majd a végkifejlet egészen más lesz, és feltűnik némi Cube-os beütés is. Talán még azt is ki lehet jelteni, hogy a történet maga némileg Lovecraft-i ihlettségű, de ezt nem merném biztosra állítani. Szóval végül a „hentes” jeleneteket megússzuk, kapunk viszont helyette egy izgalmas, nagyobb ívű, logikusan felépített, de korántsem pozitív befejezésű mozit.

Sötét zsaruk 3 / Men in Black 3 – (2012)

akció, vígjáték, sci-fi

Az első két rész megtekintése után már-már kötelezőnek éreztem „elfogyasztani” ezt a harmadikat is. Nem bántam meg. Azt, hogy **Will Smith** és **Tommy Lee Jones** remek színészpárost alakít, már láthattuk. Ám az utóbbi itt most kissé hátrébe szorul, és helyette, a fiatalkori K ügynököt alakító **Josh Brolin** kerül az előtérbe.

Az eddigi, jól bevált recepthez képest ebbe a filmbe szépen belecsempészték az időúgrást, mi több, még egy remek poént is csináltak belőle. A helyszín így szokás szerint az USA, ám most az űrhajózás hőskorában. Itt is feltűnnek mindenféle idegen lények, amint azt már megszokhattuk. A főgonosz duplán játszik, s a tét persze az emberiség jövője. A korabeli technológiát remekül eltalálták, nem körözi le az előző két filmen látottat, de azért van benne egy-két kuriózum. Összességében egy remek kikapcsolódás, ha valaki szerette az előzményeket, illetve a sci-fi-be oltott akció-vígjátékot.

Prometheus – (2012)

kaland, sci-fi

Azt hiszem, már mindent elmondtak erről a filmről, ami elmondható. Valóban számtalan hibája van, amelyek közül nem egy alapvető. (Csak egy idevágó kérdés: te milyen irányba menekülnél el egy feléd dőlő nagy valami előtt?) A színészek egyébként jók, és jól is lettek összeválogatva. A többek között **Noomi Rapace**, **Michael Fassbender**, **Charlize Theron** és **Guy Pearce** által alkotott szereplőgárda úgy érzem, megtette a magáét. Azt azonban, csupán a film alapján nem tudtam eldönteni, hogy a forgatókönyv volt-e csapnivaló, vagy a rendezéssel vannak ilyen súlyos gondok.

Hiszen a történet lényegében fapados: egy csapat régész különös összefüggésre bukkan több, egymástól nagy távolságra lévő barlangrajzok alapján, ezért expedíciót indítanak a világrűrbe. Kiderül, hogy az emberiséget egy idegen faj hozta létre, mégpedig az, amelyet eddig – az *Alien* film alapján – úgy képzelünk, mint egy elefánszerű, ormányos lényt. (Született is róluk egy könyv egyébként, amely tudtommal hivatalos, és Ridley Scott engedélyét is bírja.) Ehhez képest inkább hasonlítanak ahhoz, ahogy

talán az emberek többsége elképzei az atlantisziakat. Nomármost ezek a lények bizony valami oknál fogva az elpusztításunkra törnek, amit természetesen – legalábbis egyelőre – a főszereplők megakadályoznak. A történet indokai elég homályosak, nem derülnek ki a filmről konkrétumok. Bár, ha hozzávesszük, hogy készül a folytatás, még talán lehet minden kérdéses dologra magyarázat. Persze akkor meg majd az a vád éri a második részt, hogy csak azért készült, hogy az első hibáit kijavítsa, és magyarázatokat szolgáltasson.

Azért voltak benne jó jelenetek, az kétségtelen. Talán az egyik legjobb, lehangulatosabb, és az *Alien* filmek hangulatát kicsit visszacsempész az volt, amikor Elizabeth Shaw önműtétet hajt végre magán. Bár a végét ennek is elrontották, amikor csak úgy „összegemkapcsolta” a gép a hasát, s ezt követően pedig simán ide-oda rohangált. Nos, egyszerű azért meg lehet nézni.

Mindörökké rock / Rock of Ages – (2012)

vígjáték, dráma, musical

Tom Cruise mint rockszár? El nem tudtam volna képzelni, amíg ezt a zenés filmet meg nem néztem. Tudom, hogy Cruise – akárcsak több más színész – megosztó személyiség (főleg a sci-entológia, mint általa választott vallás miatt), de azt talán az öt emberileg nem kedvelők közül is többen belátják, hogy szerepei, színészi játéka elismerésre méltó. Ebben az alkotásban pedig különösen, hiszen megdöbbenően jól alakítja Stacey Jaxx-et, a fiktív Arsenal együttes, drogoktól és piától kiégett frontemberét (akit nem titkoltan Axl Rose-ról, a Gun'n'Roses frontemberéről mintáztak). Ám meglepő módon mégsem Cruise a főszereplő. A színpadi musicalből készült filmben a fiatalkori Christina Aguilera-ra hasonlító **Julianne Hough** szöke hajzuhataga képes elkápráztatni a férfi nézőket, még annak ellenére is, hogy a hangja néha bántóan éles. A gondör fürtökkel büszkélkedhető **Diego Boneta** pedig a leányok szívét dobogtathatja meg, miközben kiereszti a hangját. **Alec Baldwin** bártulajdonosként nem nyújt különösebben nagy alakítást, viszont meglepően jól énekel, s **Catherine Zeta-Jones** sem immár az alakjával hódít (ettől függetlenül a film végi rucijában produkál a pasik körében némi áll-leesést). De meg kell említeni **Paul Giamatti**-t is, aki igazán remekül alakítja a gátlástalan menedzsert.

A helyszín egyébként Los Angeles, az időpont pedig 1987, így az idősebb (30-on túli) generációnak igen kellemes nosztalgia-élményben lehet része a felcsendülő, a szereplők által előadott zeneszámok által. A ma már klasszikusoknak számító *Paradise City* (G'n'R), az *I Love Rock n' Roll* (Joan Jett & the Blackhearts), a *Wanted Dead Or Alive* (Bon Jovi), vagy épp a *Rock You Like A Hurricane* (Scorpions) felcsendülése nem csak a fülnék kellemes. Ami persze a színészek énekes teljesítményén túl bravúr, hogy a zenei rendező több számot egybegyűrt, így pl. az *I Love Rock n'Roll*-t beleoltották a *Juke Box Hero*-ba (Foreigner), vagy a *We Built This City*-t (Starship) a *We're Not Gonna Take It*-be (Twisted Sister).

Minden zenekedvelő embernek tudom ajánlani, azoknak is, akik már hallhatták az eredeti dalokat, s azoknak is, akik kíváncsiak egy letűnt(?) zenei korszakra.

Jimmy Cartwright

Őszvég

Hullt lombok szőnyege felett
A tél ígérete lebeg.
Ígérete hónap, fagynak,
Megdermedt pataknak.

Újra a magasba vágyva
Csupaszbokrok ága
Alatt tarka levelek
Halódó halma kevereg.

Hideg szél rázza a fákat,
A borús fellegektől sápadt
Szürke égbolt alatt
Az őszvég remegő keze matat.

A felhők földet érnek,
Merengve a távolba nézek
A borús tájon egyedül,
S a szélbe eső vegyül.

Aryol

Megtaláltam rég

Egyszer talán újra útra kélek
S hullhat ezerszer alá majd a nap
Mégis újra látom azt a vad vidéket
Hol nem mar a húsba még a rabfonat
Ott szakadt ruhámat mint páncélt felöltve
Rázom meg félve kopaszra nyírt fejem
S a varázslat végén sárvajúdó kínban
Lobonc sörényem újra meglelem
Vérkönyttől mocskos arcommal a holdra
A múltból vonyítom farkas énekem
De nem felel senki a fájón érces szóra
Ma már csak szél jár e szellemréteken
Fénylombja a fáknak réges-rég lehullott
Sápadtan libeg a fakó napsugár
Minden mi szép volt lassan tovaúszott
S belém kalitkám rozsdás kése vág

De tudom jól ha oda visszatérek
És sétálgatok majd múltam pátoszáj
Jelenembe úgyszólván visszanézek
Hol szeretet boldog béke vár
S rádöbbenek akkor a múltamon taposva
Hogy mit úgy keresek csak foszló délibáb
Hísz virágos kalitkám selyemfényű húrja
Átölel elringat megcsókol ha fáj

Placebo

Pokol

A keskeny tűzben
Minden mozdulatlan:
Késett érzés
Hűlő pillanatban...

Kétvirág

Változó világ

Messze a darvak,
Szöknek a varjak,
Roppan az ág,
És olvad a jég,

Zsibongó zajjal,
Rezdül a hajnal,
Nyugszik a csend,
És fénylik a kék.

Álmos a város,
Az utca sáros,
Elhaló szellem,
Tünékeny lény,

Kihunyt az éjjel,
Az összes kéjjel,
Frissül az erdő,
Ébred a fény.

Kicsit még repdes,
Ne menj el, kedves,
De végül oszlik,
Tompul a vágy,

Eltűnt a kérdés,
Halott az érzés,
Üres a szívünk,
Csendes az ág.

Zsibongó zajjal,
Ébred a hajnal,
Illan az álom,
Fénylik az ég,

Ezernyi szikra,
Tavaszi, te cifra,
Pezsdül az élet,
Olvad a jég.

Ciklikus érzet,
Magányod féled,
Hullámzó fények,
Ez itt a rend,

Szempillád repdes,
Elmehetsz, kedves,
Szállnak az évek,
Gyógyít a csend.

Norton

Segélykiáltás

Rideg a világ, fagyosak a lelkek,
Hogy éljek így boldog életet?
Érzéketlenül telnek a hetek
S én ebbe belebolondulok.
Kell, hogy érezz, és szeress,
Néha még te is nevetthess.
Akarom, hogy varázsolj el,
Oldozz fel a láncok alól
És védj meg önmagamtól!
Azt hiszem, félek élni, de
Veled könnyebben megy
Segíts elfeledni az életet...

Zhora

Csókollak

Csókollak forró szerelemmel:
mit lángra gyújt az ifjú November...

Csókollak éjjel s nappal:
ugrandozva szökött el a Hajnal...

Csókollak, kívánom tested:
látod, hogyan érkezett a Halál meg?

Csókollak, s már magam sem értem:
hogyan lehet élni Egészen?

Csókollak, mert úgy érzem:
Isten szállt le közénk éppen...

Ezért csak csókollak, csókollak kifulladásig:
s már a Halál is kedvesebbnek látszik...

angyalka146

Keserv

töredéknyi lét morzsolgat
aszott kezével rózsafüzért
s jajong a karmazsin-ég
a tegnapok fénye kihunyt
édesen vijjogó hit köröz
a holnapok romjai fölött
visongó imámra csak
kárhozat felel halkán
a gombfa készen áll és
hamvába roskad a kín

JeepCKing

A Vadászat Kora

Letépett bőr,
Megégett seb,
Alatta a hús didereg.
Szűkül a kör,
Többé nem lesz,
Utolsó koporsószeg.
Megnyúz a tör,
Törvényeket szeg,
Kiontja a védett életet.
Szürkül a köd,
Lepleket vesz,
Masszába olt s többé nem ereszt.

Az életem
És a vérem
Egy patakban csorog.
Nem értve,
Belelézeng,
Ki elvitt, s nem hozott.

atesz990

SUNSTROKE - 1992. OKTÓBER 16.

E havi zenetörténeti csemegénk: a Sunstroke fellépése a Szentesi MÁV Művelődési házban, 1992. október 16-án

...Suffocationt játszatok...!

Ez az üvöltés több volt, mint a koncertek süjtőlégyszerű „nótái” között beállt lélegzetvételyi szünetbe behlehörgött, önkívületben ismételt óhaj. Ez a kilencvenes évekbeli underground miliő egyik szállóigészerű önhergelő harci jelszava, ideológia, életérzés, a korszak kötelező atmoszférateremtő mondata. A kiáltás nem feltétlenül ezen zenekar valamelyik dalművét óhajtotta, inkább a stílust jellemezte: géppuskadob, karistoló, idegnyúzós gitárok, sötét halálbugyborékolás. A Suffocation: Effigy of the forgotten c. első albuma műsoros kazettán hallgatva nekem is emlékezetes kultúrkárosodást okozott. A Sunstroke fellépéseim is gyakran elhangzott e név, növelve a koncerten résztvevők veszély- és extázisérzetét. Ebben a hónapban ünnepelhetjük a kerek huszadik évfordulóját annak a szenzációs „hangversenynek” – bizony ez ténylegesen az volt – mely a nevet: Sunstroke, ismertté és elismertté tette a nyári bemutató alkalmán. A helytörténeti fontosságú eseményre rengetegen voltak kíváncsiak, olyanok is, akik gyaníthatóan nem grind-death fanatikusok voltak. A MÁV kultúr megtelt, és az ifjúság lelkesen köszöntötte Szentese város legeslegeső Grind-Death zenekarát. Bár az előző év sem volt semmi, hiszen 1991-ben néhány lelkes ember összefogásával megszületett a város underground közege, amely rendkívül rövid idő alatt országos hírnevet szerzett. Erről beszámoltam egy cikksorozatban a tavalyi évben. A következő év nyarán bemutatkozott a Sunstroke, eljött Magyarföldre a Napalm Death és az Obituary, fesztiválok zajlottak, és bár eljött az ősz, a lendület nem csitult. Ezt az októberi bulit nem csak én tekintem mérföldkőnek, de a visszaemlékező egykori csapattagok is.

Abban a kivételes helyzetben vagyok, hogy a cikk tárgyát, a koncertet, nem csupán az emlékeimben tudhatom magaménak, mint egykori résztvevő, hanem a szó szoros értelmében is birtoklom, egy videofelvételen! Nagy szerencse, hogy az agyonmáslott és -nézett felvételt sikerült megmenteni. 1992-ben még épp csak felfutóban volt a CD. DVD nem volt, sem szélessávú internet. Az estét egy gigászi és dögnehez VHS-kamerával rögzítettük, hol Bocskay Csaba barátom, hol én. Míg az egyik pogózott, a másik videózott, és felváltva. Egy ilyen buli sűrűje, a színpad előtti részen, körülbelül olyan volt, mint egy vihar epicentruma. Ebben lavírozni egy kolosszális méretű kamerával azért nem volt veszélytelen. Utána lehet nézni a neten, biztosan van kép egy ilyen VHS monstrumról. A felvétel tökéletesen visszaadja a buli hangulatát, noha nagyobb részében nem sok minden látszik, mivel csupán a zenekart világítja meg a fény, a felvétel viszont elsősorban letről, a közönség soraiból készült az arénából. Mindazonáltal pótolhatatlan dokumentum arról a pillanatról, amikor ebben a városban kilépett a nyilvánosságra ez a műfaj. A sok érdeklődő annak ellenére jelent meg a helyszínen, hogy nem volt még pl. Facebook, ahol reklámozni lehetett volna, de a mobiltelefonok is a maiakhoz képest hatalmas méretűek és luxuscikkek voltak. De a szenzációra sikeredett, a figyelmet abszolút felkeltő plakát és a szöbeszéd, elsősorban a nyári bemutatkozásról elterjedő élménybeszámolók is a megtették hatásuk. Ezen sorok írása közben előttem van a könyvespolcomra ragasztva a korabeli plakát egy friss fénymásolata. A plakáton látható figura az Iron Maiden együttes Eddie nevű alakjára emlékeztet. De csak elnagyoltan! Ugyanis annál sokkalta elmebajosabb az a göcsörtös vigyor, amit a félszemű, üregorrú, szögesdróttal megláncolt, félkopasz alak tol bele a gyanútlan korabeli járókelő arcába. '92-ben ez sokkoló volt. Az alaknak gyorsan került neve, ő lett az Örült Bohóc. Később már csak így emlegették a plakátot. Mivel akkoriban nem dűlt ez a guszttal plakátháború a városban, mint manapság, az örült bohóccal még sokáig lehetett találkozni a különböző felületeken. Ez mindig beszédtema volt, hogy itt is, ott is vigyorog még az örült bohóc, nem mosta le az eső, nem ragasztották még le. A legjobb példa, hogy 1995 márciusában, amikor a Kossuth utcán a Petőfi szállónál zajlott a sorkatonai eskü – akkor még volt sorkatonai szolgálat – és ismerős arc is volt az ácsorgó honvédek közt, mi pedig ennek okán ezt rögzítettük.

A felvétel egyébként botrányosra sikeredett, mert egy-két cimboránk már korán felivott erre az alkalomra, és egyikük több mindent mondott, és hajszál híján tett is, ez több jelenlétnek nem igazán tetszett. Még utólag nézve is úgy tűnik, hogy szövényt nem sok választja el a tettlegességtől! Azért említem ezt a kis felvétel részletet, mert az egész hajcímő végén a kamera a görög saroknál ránkékelte a még mindig ott virító örült bohócra! Ekkor már több mint két év telt el az ominózus koncert óta, de a görög sarokban az örült bohóc még tartotta magát!

A zenekar nevét: Sunstroke, azaz Napszúrás, Bocskay Csaba találta ki, miközben Szabival közösen böngésztek egy szótárt.

Abban talált rá erre a szóra. Szabolcsnak azonnal megtetszett, és a többiek is rábólintottak. A név találónak bizonyult, hiszen a sűjtőlég és háborús zajok egyvelege zene többeknek részleges, vagy teljes tudati blokkot, és a göcsörtös rángatózás, egyhelyben topogás a lebénulás illúzióját adta, vagy a szélütés habzó száju vergődését.

A koncert előtti felvételrészecskék se semmik. A kezdésben a kamera ráközelít a Máv kultúrra, Túri kinyitja a rácsos kaput, hogy megközelíthesse a bejáratot. Az üvegajtón ott díszleleg az örült bohóc, közben bentről már dübörgés hallik. A váltás után a zenekar a színpad szélén ül, vidáman sörözve, közben elvetemült blódségekkel szórakoztatják egymást anno, jelenünkben meg a nézőt. Külön figyelmet érdemel a jelenet, melyen 16:35 percet mutat a kamera órája. Szabolcs ekkor kérésre, egy sajátos effektet ad elő, sörrel a kezében, nyomorékos mozdulattal, melynek neve: „maci”. Ezt meg kell magyarázni. Ez a „maci”, a medve egy hangeffekt volt, amely leginkább egy méltatlankodó medvebocra emlékeztetett, és ezt többen profi szinten űzték, de Kovács Szabolcs barátunk a feltalálója. Az övé az eredeti. Ezt kéri a kameraman. Ezen hangkibocsátás a korszak egyik polgárpukkasztó, öncélú hülyesége volt, mint ilyen, a szubkultúra szerves része. Nagyon élveztük az előadók különböző produkcióit, óráig képesek voltunk röhögni egy jól sikerült effekten. A legelborultabbakat napokig, hetekig emlegettük. Az utcán előadott ilyen zörejek érdekes arcokat generáltak a gyanútlan emberekből. Új kép: a Sunstroke már hangol, nem csak sörrel, hanem a „papírzacskozóne” különleges jegyeinek felidézésével. A Grindet azért hívtuk „papírzacskozóne”, mert leginkább ahhoz hasonlít az első klasszikus hullám alapzaja, mint amikor egy papírzacskot hisztérikusan összegyúrnak és szétszaggatnak. A foghíjas sörösrekesz bemutatása után Szocsó megjegyzi: „Le sem tudjuk most már tagadni!” A zenekar összeborul, és a kor buta rockereit parodizálja. Az egész röhögésbe fúl, amikor Szabi macskozik egyet. Ezután egy gyors interjú következik, életem valószínűleg első interjúja, ezért nem is részletezem, csak elnagyolom. A kérdésemre, mi a zenekar üzenete, Bálint rávágja: „Pusztulás, rombolás!” A '80-as évek végén, '90-es évek elején minden ilyen stílusú zene ezt üzenté, ez volt a levegőben. Önmeghatározásként szélsőséges muzsikának tarják maguk, aminek csak a nagyvárosok fertőjében van közönsége. A kérdésre, milyen zenét csinálnának még szívesen, Bálint válasza: „Ezt! Abszolút ezt! Napam Death!” Nincs megalkuvás! Szocsó szerint szeretnének valami sajátosat csinálni. Szerintem sikerült, de nem csak nekem ez a véleményem. A korabeli Metal Hammer demonstráció rovatában is pozitív kritika jelent meg. Ezen később sokat hűháztunk, és amikor a Média-6 rádióban Szabival beszélgettem, ő is kiemelte ezt, és felidézte, mit csemegéztünk fenn a „Sporiban” e cikkeken.

Azt hiszem, egy koncert évfordulója jó alkalom, hogy kicsit személgessen az író az erről készült videóból. Ez szükségszerűen korlátozott és szubjektív lesz. Mindjárt egy ilyen következzon, mert a koncert kezdő száma mi is lehetne más, mint a „Birth, Death” - Születés, Halál c. szám. Óriási pörgés kezdődik, a VHS kamkorder képtelen követni az eseményeket, villog ide-oda.

Nem csinállok titkot belőle, ez büszkeségem kiadhatatlan forrása. Természetesen azért, mert az én szövegemről van szó. A születés, halál-eredeti címén: születés, közösülés, halál, az egyik legjobb vers, amit valaha is írtam. Nem biztos, hogy elsősorban versként, bár talán annak sem utolsó, hanem a mondanivaló okán. A vers Bálint révén került a zenekarhoz, amely ekkor már bizonyította, hogy meg lehet zenésíteni. Amikor 2001 februárjában a Média-6 rádió külsőseként az Alternatív, Underground, Zenei Magazin (AUZM) c. műsoromhoz interjút készítettem vele, erről is beszélünk. Ebben a beszélgetésben Bálint felidézi a zenei pályafutását, a Krügers-től a Diafragmáig. Itt egy fontos beszúrás: városunk méltatlanul elfeledett zenekarának, a Krügersnek is állítsunk gyorsan emléket. Bálint és Koszt Feri elborult projektje hírhedt volt egy időben. Két koncertjükön voltam. Az egyik Szentesen, a mai múzeumi raktár helyén működött diákpincében. Itt beszakítottam a fejem, mert lefejeltem egy kiálló csapot, a vér, por, izzadság csimbókokba összeragasztotta az akkor már hosszú hajam. Dühöngtem tovább. A másik Csongrádon volt, '91-ben, a Hisztériával. Örök élményeim ezek a bulik.

Az utolsó szentesi Kruegers felirat 2001-ben. A szerző felvétele.

Nos a Krügers után, a Sunstroke előtt abban a megtiszteltetésben részesültem, hogy egy zenei projektben vehettem részt, melynek Bálint volt a motorja. A Sunstroke történetének fényében ez nem meglepő. Ez a próbálkozás két rögzített számig jutott, az egyik az Anarchia egy dala, a „Háború!”, míg a másik a születés, közösülés, halál részemről történő elordibálása zenére. Ebből már kitalálhatták az olvasók, hogy mivel mindenféle hangszerhez teljesen hülye vagyok, így én lettem a vokalista, merthogy ritmusérzékem azért van. Ez a változat, már csak a „Háború” miatt is egy erősen hardcore feelingű produkció. Miután ez nem jutott tovább egyszeri felvételnél, Bálint a Sunstroke immár Death közegébe vitte át azt a zseniális gitártémát, amit a szövegemre kitalált. Szocsó atomtélhalálhörgése bontakoztatta ki a magvas mondanivalót, igazi mélységeiben, és a sokkal profibb zenei háttér megteremtette gyümölcsét: egy fejbeágó, elemi erejű „budhista-detah metalt”.

zenéből, és újult erővel indul be az örület. Megszűnik minden érzet, csak a tempó van. Tempó, tempó, tempó! Vidám öldöklés a homályban. A belassuló résznél fellép a deszkákra Mangec, és leveszi Szocsó válláról a hörgés feladatát. Ez igazi szubkult feeling! A zenekar megadja a lehetőséget a műértő, lelkes közönségnek, hogy részt vegyen a produkcióban! A szöveget tudják, a ritmust ismerik, hiszen a kedvenc számuk, amit rongyosra hallgatnak a sétáló magnóban, vagy otthon a deken. A zenészek zenélnek, a közönség vokálozik, esetünkben hörög. Ez az underground szubkultúra! Nincs olyan nagy távolság a zenészek és közönségük közt. A zenészek közülük jöttek, azt játsszák, amit mindannyian szeretnek! Nem csak egy ember lehet ott, felmehet más is! Erről jut eszembe az alkalom, amikor először láttam élőben ilyet. Budapesten, életem első és egyetlen Undertaking koncertjén. Végül már többen voltak fenn a színpadon, mint lenn előtte! Sekit sem zavart! Azt hinnénk, a közönség esetleg elfáradt. Ám az N.D. után azonnal felharsan a követelés: „Bálint, gyorsat!” Lón! A küzdőtér pedig életre kel, ismét veszélyes a közelében tartózkodni. Így megy ez. A VHS nem volt képes ezt az örületet követni, nem csak azért, mert a technika tökéletlen volt, hanem az operatőrök – Csaba és jómagam – erősen érintettek voltak, hiszen a kedvenc zenekarukra inkább őrzöngtek volna, mint kamerázni próbálják.

Amikor aztán már tényleg vége kell hogy legyen, hiszen a következő program szervezője ette a keféet, még mindig nincs vége! Szabi kedves emléke ez, a közönség kedvéért, még egy dobtémát előad. Nem tehetek róla, mindig Kapitányt szúrom ki elsőnek, a félmeztelen szakállas alak a begyorsuló dobra, darabosan, betonkeményen mozgásba lendül! Az összes többi jelenlévők is vadul táncikálnak egy szál dobra is! A dobszólo után a kamera ráközelít Szabolcsra. Az őrzöngő-visító-ordító közönség morajaiba beordít egy hang: „Szabi, egy macit!” A rendezvény második felét is bejelentik – a „Nógrádi discót” („...remélem mindenki kellemesen elfáradt... köszönjük ennek a... zenekarnak, a mai vendégszereplést.”), ami aztán

persze az érdeklődés teljes hiányában elmarad. A „tíz perc technikai szünetből” vége az estének lett. A kamera a színpad közelébe ér, a kérés teljesül. Szabi előadja a verhetetlenül elborult mackóját. Kapitány hangja: „Óriási volt!” Csaba válasza a kamera mögül: „Szabinak mondjad!” A kép a sötét teremben alakokat pásztáz, a hangok félállati, egészen önkívületi tartományban. A fénytócsákban arcok, sziluettek. A felvétel itt félbeszakad, és a terem már fényárban úszik, tehát mindent jól látunk, mikor ismét bekapcsol. Kapitány Jenő becenevű bará-

Kapitány - mintha csárdást járna, pedig CPG-t énekel.

tunkkal énekl az ETÁ-t, az emberek szedelőzködnek, mindenki emészt a bulit. A rövid körkérdésre, milyen volt a buli, élveteműlt arcok b e n y ö g ö t t „szuper”-ek. Azt utóhatások, most kezdenek jelentkezni, de főleg majd másnap, azaz aznap, ha a „kedves vendég” felébred. Itt is fáj, ott is fáj, hú de jó buli volt! Bálint vadul „belecsápol” a kamerába... súlyos, és felszabadult jelenet. Kapitány egyre csak erősködik, hogy: „Nincs tovább felvétel!” Szerencsére mégis, így előadhatja a következő akcióját, direkt a kamerának.

Kapitány azon megállapítása, hogy „Csonka Magyarország nem ország, egész Magyarország mennyország!”, ma már közhelyszámba megy, akkoriban viszont még vonalas nacionalizmusnak számított! „Suffocationt játszatok!” - üvöltö el magát Csaba is. Ez a legoptimálisabb befejezése a felvételnek. Vannak még töredékes jelenetek, a kamera kikapcsbekapcs. Ezek a foszlányok is értékesek, a kiürült teremben az elmaradt discó, és a végetért koncert romjai. És kiüthött „halottai” támolynak, fekszenek, lenyűgözve az élménytől, próbálnak hazaindulni. Arcok, gesztusok, grimaszok... vége van tényleg a felvételnek...

A fergeteges buli után, már mindenen túl, kis csapatunk: Bálint, Szabi, Csaba és én felmentünk Csabához. Noha az időpont már nem kései, hanem korai volt, mi jól el voltunk. Az sem zavart minket, hogy Csaba szülei esetleg pihennének. Mi azonnal látni akartuk a videót. Koszosan-büdösen-izzadtan, alaposan meggyűrődve, elemezni kezdtük a felvételt. Közben én sikeresen felborítottam egy üveg sört, ettől a szoba hangulata erősen kocsmá jelleget öltött. A jelenlévő zenekartagokat a szakmai kíváncsiság hajtotta, míg minket Csabával a tudat, hogy egy szuper este mozgóképes dokumentumát birtokoljuk! A premiért nagyon élveztük, harsányan röhögtünk, műértően hallgattuk a zenekar friss elemzéseit. Akkoriban még csak éppen kezdtük megszokni, hogy egy felvételt azonnal vissza lehet nézni, a VHS előtti időkben ez egyáltalán nem volt természetes, mint ma. Később Csaba nagyüzemben másolta át többünknek a felvételt. Abban a korban ez azt jelentette, hogy minden másolat valós időben készült, egy videó lejátszott, egy meg fölvevett. Sokszor ment le ez az 52 perc!

Íme, megérte! Most a kerek évfordulón a videót nézve csemegezhettem és írhattam. Egyedülálló darab ez, tökéletes kor dokumentum...

A Sunstroke tagjai a koncert idején:

Török Bálint – gitár, Kovács Szabolcs – dob, Szabó Zsolt – basszus, ének

HomoErgaster

In memoriam Radics Béla

1946. február 5. – 1982. október 18.

A Lidércfény régi adósságát törleszti, midőn megemlékezik arról az emberről, akit a régi motoros rockrajongók a legnagyobb magyar gitárosnak tartanak, míg az újak lehet, hogy nem is hallottak róla. Ha nem abban az elátkozott korban születik, vagy nem magyarnak, nagy ember lehetett volna. Legenda így is lett, meg halott. A négy esztendővel a halála után megjelent „R.B. kapitány, avagy Pengék és Halak” c. könyvből tudtam meg ki volt ő. Addig semmit se tudtam róla, még azt sem, hogy élt. Ilyen volt az a kor, senki se tudott semmit, vagy ha igen bölcsen hallgatott. *Ómolnár Miklós*, aki ma, ha jól tudom, valami pletykalapot szerkeszt, huszadrangú senkik villogásairól írta és gyűjtötte össze a kötet anyagát.

Radics Béla Jimi Hendrix rajongó volt, és nem csupán szerette a korán meghalt gitárost, de kiválóan utánozta is. Nem szimp-lán másolta, hanem előadta, mint az igazi előadók! Hendrix foggal is tudott gitározni, R. B. kapitány is. Legalábbis ERBÉ Kapitány így tudta, a fotón, amit látott Hendrix megcsókolja a gitárt. Ő viszont játszott is így, csupa véres hólyag lett tőle a szája, a húrok beleakadtak a fogaiba, de játszott. Ő maga is korán halt, mint a példaképe. Egy jó ideig, a legkorábbi zenével kapcsolatos dolgok között, az ERBÉ kapitány meghatározó volt többünknek. Azon korban kezdtem keresni azt a zenei formát, mely leginkább megfelel habitusomnak. Egy darabig Radics Béla központi szerepet kapott ezen formula kialakulásában. Csillag volt a horizontomon, melynek nova-szerű fel-lángolása, és kihunyása különböző elemekkel „szennyezett” mint az igazi ős szupernovák a korai Földet. A róla szóló könyv, az aki, és ami volt, tette biztossá, hogy a rockot, és az utána jövő sokkal keményebb műfajokat választom... végleg. 2012-ben 67 éves lenne, akár ott is ülhette Nagy Ferő mellett az X-faktorban... hm... nem biztos, hogy vállalna.

Tiszteletadásul most idézek a könyvben közölt naplóból néhány kiemelt részletet, valamint egy fontos idézetet, ami a könyv mottója is lehetne:

„A Hős eligazodik a világban. Tudja ki hal, ki penge. Ki az, aki csak úszik az árral, és olyan mindegy neki, hogy ezernyolcszáznyolcvennyolcat, vagy ezerkilencszáznyolcvanhatot írjak... A körülmények beletáplálnak valamit a fejébe, s ha beszél akkor is csak tárog, bambán meredve maga elé... Bezzeg a pengék, akik belehasítanak a dolgok közepébe... csontig hatolnak, metszenek... ők megmutatják mi van a kor bőre alatt... Belőlük lesz a Hős, aki átértékel mindent, szembeköpi a közizlést, fölmagasztosítja azt, amitől másnak jó ha hányingere támad...”

A Kapitány naplójából 1962

1962. május 28. hétfő

„Délelőtt gitároztam és meghallgattam a Présház a domboldalon című rádiójátékot. Délután az iparsuliban elküldött a Szobonyai vásárolni. Szakismeretből dolgozatot írtunk, halál puskáztam. Odaadtam Benyáknak a zeneiskola kikérőjét. Halál meglepődött, hogy zenész vagyok. Este jött egy munkásőr, apámat akarta riadóztatni, de nem volt otthon. Hallgattuk Luxemburgot, de nagyon zavarták. Legjobban, amikor ment a Popokatepete twist. Most sem tudtam megtanulni. Este fordítva fekiüdtem le és keltem fel, a lábam

volt a párnán.

június 19. kedd

...Este nálunk volt a Kerekes bácsi. Mesélt '56-ról, meg a háborús élményeket. Sztálinon vitatkoztunk. Mondtam, hogy azért megnyerte a háborút. Apám nem szólt bele....

augusztus 20. hétfő

Apám megint óberkodott, hogy vegyek ünneplőt, aztán elment Szabó bácsival. Pulóverben mentek ki a Hősök terére. Ott volt Budapest összes belvárosi elitje. Mennyi szemét egy rakáson! Undorítóak voltak. Kilógtunk közülük. Látni a ruhájukon, hogy ők mások. Este Kós bácsival a közlekedési balesetekről, meg a háborúkról vitatkoztunk. Valami olyasmit mondott, hogy mind a kettőt hülyék csinálják.

október 4. csütörtök

Az első fellépés. A Cila segített visszavinni a cuccokat. Előtte egy órát próbáltunk. Amikor nem tudtam valamit, akkor kikapcsoltam a mikrofont. A Cila közben megivott négy üveg sört. Közben kiderült, hogy egyenruhánk is lesz. Twistet játszottunk, majd a végén csak én, Hurricane számokat. Halál őrjöngtek. Este megnéztem a tévében a Hallgatag bosszúállót.

október 12. péntek

Megint Twistet játszottunk. Nagy balhé volt. Majdnem verekedtek. Utána nem engedtek játszani. Azt mondta a Kovács, hogy mi bolondítottuk meg őket...."

Részlet a könyvből, egy visszaemlékező szemtanú, a Kapitány egyik fellépéséről:

„A Kapitány taposta a hápogót és néha előredőlt. Nem figyelt másra, csak a zenére. Ha véletlenül elvesztette az egyensúlyát és dőlni kezdett a zenekari árok felé, legalább hárman nyúltak és billentették vissza. Mintha egy test lennénk. Eszembe jutott ez a jelenet, amikor egy bizalomerősítő gyógyomódról hallottam. Csoportterápián az embernek választania kell valakit, akiben úgy érzi, megbízik. Ez az illető az ember mögé áll és amikor hanyattvágod magad, elkap. Föltétlenül meg kell bíznod benne, mert ha nem kap el, akkor agyrázkódást kapsz és véged. A Kapitány bízott a közönségben.”

Dalszöveg részlet

Radics Béla-Horváth Attila:

Megátkozott ember (Tűzkerék együttes)

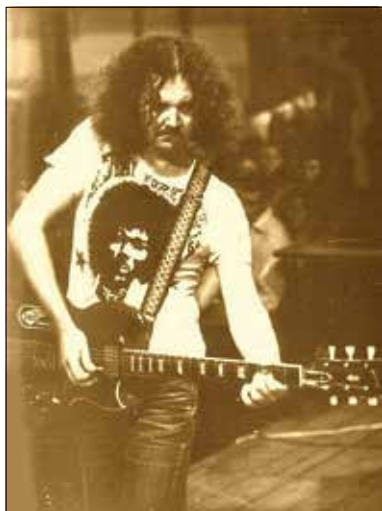
„Egyre csak halkul a lépted
Nincs aki várja, hogy értsed
Nincs aki kéri, hogy hívod
És aki volt az is elhagy

Indulsz és elfogy a lépted
Megállsz mert nincs hova érned
Voltál kit vártak lehunyt szemmel
s most te lettél a megátkozott ember...”

A sírfelirata:

Radics Béla
1946-1982
Minden idők legnagyobb
magyar gitárosa
Legyen neki könnyű a föld

Összeállította:
HomoErgaster

William King: Trollvadász

Warhammer, Felix és Gotrek sorozat, 1.rész

A Szukits Könyvkiadó nemrégiben egy néhány napos akció keretében féláron kínálta William King Trollvadász című könyvét, amely a Warhammer – általam eddig még nem ismert – világában játszódik. A hírlevélben olvasottak felkeltették az érdeklődésemet, ezért megrendeltem a könyvet, és ennek következtében hamarosan a Trollvadász egy példányának boldog birtokosa lettem.

Mit is ígértek a fülszövegben?

Felixet, a tanult fiatalembert a sors áramlatai a dicső halálra vágyó törpe harcos, Gotrek mellé sodorják: együtt járják az Óvilág zord, kegyetlen tájait, együtt irtják az elfajzott káoszfattyakat, együtt segítenek a bajba jutottakon. Gotreknek csupán egyetlen célja van: lemosni nevééről a gyalázatot, és hősi tettek emlékét hátrahagyva megvédeni őseit. Felix is csak egy dolgot akar: életben maradni, megúszni a kalandokat, melyeknek akaratlanul is egyik főszereplőjévé válik. Vándorlásuk során találkoznak orkokkal, goblinokkal, kísértetekkel és trollokkal, a Káosz teremtményeivel, és sokszor csak a vakszerencsének köszönhetik, hogy életben maradnak.

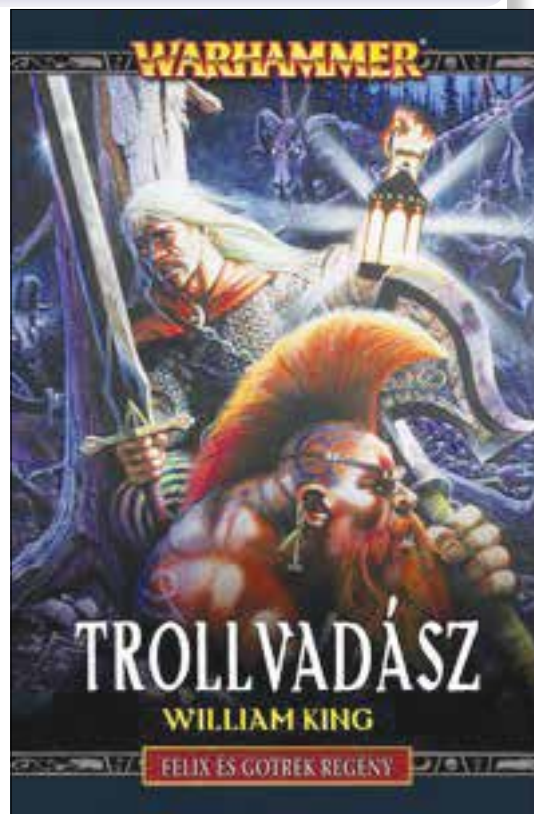
Az összefüggő kalandot alkotó történetfüzérben William King meseteri bábjátékosként mozgatja a Warhammer-fantasy legsikeresebb, legnépszerűbb karakterpárosát abban a világban, amelynek hátterében mindig ott lappang a mindent elpusztítani vágyó gonoszság.

A két szereplő nem véletlenül lett népszerű az olvasók körében. Adott két brutális, ám mégis bizonyos mértékig balfékk karakter, akik – rövid történetek keretein belül – ide-oda mászkálnak a Warhammer világában, és közben szinte mágnesként vonzzák magukhoz a bajt. Akárhová is mennek, biztosak lehetnek benne, hogy valaki botor módon el akarja venni életüket. Kultisták, káoszlények és más sötét teremtmények kerülnek Gotrek, a punkhajú törpe, és Felix Jaeger, Gotrek hű emberkísérőjének fegyverei elé. Persze általában vesztükre, különben nem lennének további részek! Folytatásban szerencsére nincs

hiány – tudjuk, hogy már magyar nyelven is tizenkét kötet jelent meg a Felix és Gotrek sorozatból, így ha valakinek megtetszik a két hősről szóló könyv, akkor van miből válogatnia a további részeket tekintve.

William King olvasmányos, magával ragadó klasszikus fantasy novella-füzért nyújt át az olvasónak. A történet nincs túlbonyolítva, a szereplők nincsenek túl mélyen kidolgozva, ám hőseinket már az első néhány történet után megkedveljük, és szorítunk nekik, hogy a következő szörnyhorda támadását is ép bőrrel vészeljék át. Ez volt az első Warhammer könyv, amit olvastam, de ez alapján kedvet kaptam a többi rész beszerzéséhez is. A Trollvadászt pedig mindenkinek ajánlom, aki kedveli a jó és izgalmas fantasy történeteket.

Kapitány

Fotó: Ilyés András Zsolt – A világ peremén